

Cái Giá Phải Trả Để Yêu Em

Contents

Cái Giá Phải Trả Để Yêu Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32
9. Chương 9	37
10. Chương 10	42
11. Chương 11	47
12. Chương 12	54
13. Chương 13	58
14. Chương 14	64
15. Chương 15	67
16. Chương 16	72
17. Chương 17	76
18. Chương 18	82
19. Chương 19	87
20. Chương 20	91
21. Chương 21	98
22. Chương 22	102
23. Chương 23	107
24. Chương 24	112
25. Chương 25	118
26. Chương 26	127
27. Chương 27	133
28. Chương 28	139

Cái Giá Phải Trả Để Yêu Em

Giới thiệu

Chỉ đơn thuần là anh yêu em, và anh đã phải trả một cái giá. Và nếu được sống lại cuộc đời này một

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-gia-phai-tra-de-yeu-em>

1. Chương 1

Chỉ đơn thuần là anh yêu em, và anh đã phải trả một cái giá. Và nếu được sống lại cuộc đời này một lần nữa, anh vẫn mỉm cười rằng mình đã trả một cái giá quá rẻ để có được em. Em à, anh cũng chỉ là một con người nên anh yêu em.

- Anh xin lỗi... nhưng anh không muốn bị đánh đến chết.
- Gì cơ?
- Chúng ta chia tay được không?
- ... Anh có yêu em không?
- Anh yêu em nhưng...

Lucky cúi gầm mặt, tay bấu chặt vào mép bàn, bờ môi run run:

- Em biết, vậy chia tay là lỗi của em...

Anh ta nhẹ nhàng nắm tay con bé an ủi. Nó bất ngờ đứng bật dậy, đập bộp xuống bàn, lấy cặp đập túi bụi vào người tên khốn đó:

- Tưởng tôi sẽ nói thế à? Đồ hèn! Anh đã gãy cái xương nào chưa? Đã đập cái lá lách nào chưa mà cúp đuôi chạy? Bị đánh thế là còn ít đấy! Yêu à? Đây thì yêu này. Khốn nạn, anh học Karate để làm gì hả?

Anh ta đứng bật dậy, định vung tay tát nó, rồi khựng lại. Nhưng chắc chắn không phải vì anh ta yêu nó, mà vì chợt nhớ ra nó là con gái của ai.

- Giỏi thì đánh đi! Rồi không chỉ là mấy vết bầm trên người đâu, mà cánh tay anh tát tôi cũng gãy nốt đấy.
- Đồ điên!

Anh ta bỏ đi sau khi ném lại cho nó câu đó. Con bé ngồi phịch xuống, thở dài:

- Lại nữa!

Nó đẩy cánh cửa phòng đọc sách bằng tất cả giận dữ:

- Bố thôi xen vào chuyện của con đi.
- Không được, vì con là con ta.
- Con lớn rồi, con tự quyết định được cuộc đời mình.
- Con chưa lớn đâu con gái.

- Bố đã hứa với mẹ cơ mà?

- Thì bố có ép con đâu? Quyết định chia tay là ở bạn trai con mà?

- Á! Bực mình ghê! - Lucky hét toáng lên - Con không sống chỉ để bố muốn tống vào chỗ nào thì tống đâu.

Cứ mỗi lần nó bị bạn trai đá do bố nhúng tay vào là hai bố con lại cãi nhau, và bao giờ cũng kết thúc bằng câu:

- Thế yêu thằng nào bị đánh gần chết mà vẫn không từ bỏ con ấy!

Đó là lí do bao giờ nó cũng chọn những anh chàng biết võ để cặp kè, thế nhưng tại sao thằng nào cũng như nhau? Mà kể cả nó có tìm được người đạt tiêu chuẩn đó thì chắc cũng bị đánh chết trước khi kịp nhận ra không thể từ bỏ nó rồi.

Chán nản, nó bỏ về phòng. Con bé không khóc, nó thôi buồn khi bị bạn trai đá từ lâu rồi, chỉ giận bố thôi, giận vì bố cũng đang đối xử với nó như với mẹ. Để rồi xem, nó sẽ tìm được tình yêu đích thực cho bố sáng mắt ra. Phải tìm thật nhanh, trước khi nó phải lấy người bố muốn.

- Này! Hôm qua tao ra quảng trường rồi. Khoái lắm!

- Thật hả? Thế mỗi lần bao nhiêu?

- 50.000/5 phút. Tao còn quay lại đây.

Cả lớp nhao nhao vào xem. Bọn con trai lại bàn tán về chủ đề hot ấy. Đạo gần đây, có một gã rảnh đời nào đó bày ra trò đấm bốc xả stress, chỉ cần bỏ tiền ra là có thể đánh tên đó thoải mái, hấn chỉ đỡ mà không đánh trả. Lớp nó cũng không ít thằng ngốc bỏ tiền ra để đánh người. Xã hội giờ thật lắm trò, bạo lực trở thành một thú vui tiêu khiển dễ mà người ta tươi cười bàn tán, thậm chí còn lưu giữ như một chiến công.

- Đi không mày?

An vỗ vai nó, mắt hấp háy ngay sau khi xem video đó. Thế là đủ để biết cái bao cát sống kia đẹp trai rồi.

- Tối bao giờ mày mới thôi thích trai đẹp?

- Tối bao giờ mày mới tìm được tình yêu đích thực nếu không có hứng thú với con trai?

Câu hỏi vụn vặt xuyên tim cùng nụ cười hiền lành ấy như thách thức nó. Ngứa ngứa:

- Đi thì đi!

Quảng trường đông nghịt người dù chẳng phải tối thứ 7. Nó nghe tiếng reo hò, cổ vũ, những tiếng bis khoái chí, thậm chí người ta còn xếp hàng để được ngắm thú tính của mình vào cơ thể một người xa lạ. Chen chúc trong đám đông, An lúi, kéo, đẩy bằng mọi cách để len vào trong, phải công nhận tình yêu với trai đẹp của nó vĩ đại thật. Len vào được vòng trong sau khi mái tóc gọn gàng biến thành tổ quạ, đập vào mắt con bé là một làn da rám nắng lấm tấm vết bầm những chỗ áo ba lỗ không che được, hai cánh tay rắn chắc co trước người, che chắn cho vùng ngực, cổ và mặt, cách di chuyển khá nhanh nhẹn của một người bỏ không ít công sức học boxing, mái tóc nhỏ giọt mồ hôi che khuất tầm mắt như muốn giảm bớt phần xạ tránh đòn đã ngấm vào các cơ... Con bé không nghe rõ mọi người la hét gì, chỉ thấy những gương mặt đó phấn khích hơn mỗi khi anh ta trúng đòn. An dễ hòa nhập đã khoái chí reo hò cùng mọi người, chỉ riêng nó im lặng nhìn anh ta, nhìn như muốn xé toạc không khí bạo lực đang vây lấy con người đó.

5h, anh ta nghỉ, đám đông cũng nhanh chóng tan rã, vì họ biết, chỉ cần bỏ tiền, mai họ sẽ lại được đánh anh ta. Anh ta lấy một chiếc khăn lau mồ hôi, tu một ngụm nước, ngồi phịch xuống, ngược nhìn bầu trời và thở hắt ra sự mệt mỏi. Nếu cách kiếm tiền đau đớn này chính anh ta đã chọn thì hà tất gì phải buồn tới mức lan tỏa sang nó, khiến nó không thể rời mắt, đứng chôn chân giữa dòng người đang vội vã rời đi? Thu hết can đảm, con bé rón rén tiến lại gần anh ta, lên nhìn mái tóc bù xù như chẳng bao giờ chải chuốt, muốn vén những lọn tóc che khuất tầm mắt ấy. Mẹ vẫn thường nói điểm tận cùng của đôi mắt là trái tim, chỉ cần nhìn sâu vào đáy mắt, ta có thể hiểu rõ trái tim một con người. Và có điều gì đó mách bảo nó rằng sau mái tóc ướt nhẹp kia là cả một kho báu.

Anh ta nắm lấy cổ tay nhỏ bé đang bắt giắc đưa lại gần phía mình:

- Gì thế?

Con bé giật mình, cái suy nghĩ muốn vén những lọn tóc kia lên điều khiển nó làm điều vô duyên gì thế này. Nó đang có ý định chạm vào tóc một người lạ, thậm chí còn chưa chào hỏi. Anh ta có vẻ đề phòng nó, ít nhiều là nó cảm thấy cái suy nghĩ “Hình như thần kinh không bình thường” hắt ra từ giọng nói. Ôi trời ơi, muốn độn thổ quá! Nó phải nói gì? Phải làm gì?

- À... ch... chào chú, à không, chào anh!

Anh ta khẽ nhếch mép cười trước câu chào ngu ngốc của nó:

- Có chuyện gì?

- À... dạ không! Ruồi, cháu... à... em đuổi ruồi ấy mà!

- Bao nhiêu tuổi?

- Ô... dạ, thứ 7 này là 19 rồi.

- Gọi bằng anh được rồi. – Câu nói đi kèm với một nụ cười khẩy.

- Nàyyyyyyy! – An từ đâu chạy tới, đập bộp vào vai nó đầy vui sướng.

Khỏi nói cũng biết con bé An tê rần thế nào khi có người bắt chuyện thay:

- Em chào anh!

Không đáp lại vẻ mặt hớn hở của An, anh ta chỉ lặng lẽ xếp đồ rồi đứng lên về thẳng khiến con bé tiu nghỉu.

- Kiêu thế! Tưởng đẹp trai là thành bố người ta được chắc? Mà quen à?

- Không!

- Chà chà! Tưởng có đứa không thích?

- Ai thích! Về thôi, muộn rồi.

Con bé rón rén bước về phòng một cách an toàn, vừa thở phào nhẹ nhõm thì tiếng bố từ góc phòng khiến nó giật thót:

- Đi đâu giờ mới về?

- Bố biết rồi thì đừng hỏi.

- Đừng có tới chỗ đông người quá!

- Tại sao không được? Có phải ai cũng nhiều kẻ thù như bố đâu.

Bố không nói gì, im lặng uống tách trà.

- Từ khi nào phòng con thành phòng uống trà vậy?

- Từ khi nào mà con ghê gớm như thế hả?

- Nhờ có bố dạy dỗ thôi mà!

- Rồi! Rồi! Tôi thua. Thay quần áo rồi xuống ăn cơm!

Lúc nào cũng thế! Đừng có thế này, đừng có thế kia, nó có chuyện gì thì lỗi ở ai mà bố luôn cảm đoán? Như con chó con trong bàn tay bố, tới bao giờ nó mới được làm điều mình thích?

Tối đó, nó cứ nghĩ mãi về dáng hình đầy mệt mỏi và cô độc, tò mò mãi về thứ trốn sau mái tóc rối bù. Kì lạ lắm, lòng bứt rứt không yên, muốn gặp lại anh ta, muốn biết nhiều hơn về anh ta, muốn nhìn thật sâu vào đôi mắt đó. Mai, nó sẽ tới quảng trường lần nữa. - Chưa bao giờ thấy mày hứng thú với con trai thế này đâu! – An hét vào tai nó giữa đám đông ở quảng trường.

- Thì sao?

- Yêu rồi hả?

- Vớ vẩn!

Chả biết, nó không biết tình yêu là gì, nó cũng không quan tâm, chỉ là muốn nhìn sâu vào đôi mắt đó bằng mọi giá.

An bỏ về trước vì bữa tiệc của gia đình, còn lại con bé bon chen giữa đám đông.

- Này!

Con bé chìa ra một chai nước lọc, cười tươi đáp lại vẻ ngạc nhiên và không chào đón mấy của anh ta. Anh ta rút chai nước trong ba lô ra uống, không chào, không nói, không phản ứng gì. Ngượng nghịu quá, con bé tự uống chai nước đầy thiện chí của mình:

- Thế mà không mắc bẫy! Tưởng tui mua cho anh chắc?

Anh ta có thói quen cười nửa miệng, với cái vẻ ngạo mạn như có mọi thứ trong tay:

- Muốn gì?

Kì lạ thật đấy, một kẻ phải chịu đòn để kiểm miếng cơm lấy đầu ra nụ cười tự tin như bố nó - người có vị trí mà ai cũng muốn chiếm đoạt? Không thấy con bé trả lời mà chỉ nhìn mình, anh ta lại cất đồ vào ba lô, có vẻ như cũng chẳng quan tâm lắm con bé làm gì và muốn gì.

- Có đau không?

- Hả?

- Có đau không? – Con bé chạm vào những vết bầm khiến anh ta hơi giật mình.

- ... Quen rồi!

- Thế... trong lòng anh có đau không?

Đôi mắt nấp sau mái tóc bù xù ấy biểu hiện gì khi nhìn nó lâu như thế? Nó không biết, chỉ thấy chút buồn lòng trong nó. Khi đứng giữa tiếng reo hò, những cơn đau đó, những vết bầm tím đó, những giọt mồ hôi đó rõ ràng chỉ để mua vui cho thiên hạ. Nó chưa xót thay anh ta, giá trị một con người rẻ mạt thế sao? Hơn nữa, nụ cười cao ngạo ấy có chút gì cay đắng, có chút gì gượng gượng.

- Muốn gì đây?

- Nếu em nói em muốn gì ở anh, anh có đáp ứng không?

- Không.

- Vậy thì đừng hỏi! – Nó thấy anh ta đeo ba lô lên vai, liền đứng dậy chào, ít nhất nó phải là người đi trước

– Mai em tới nữa, bye nha!

Anh ta chẳng nói gì, nhưng đã đưa mắt nhìn khi nó vẫy tay. Hôm nay thế là đủ, dần dần gỡ bỏ từng lớp chôn giấu một, nó sẽ tìm được kho báu thôi.

- Sao rồi? Chiều nay có tiến triển gì chứ?

- Tiến cái gì mà tiến? Tao vừa ăn mắng kia.

- Chẹp! Nên mới nói mày đừng có suốt ngày chơi trò cút bắt với mấy lão vệ sĩ.

- Mày thì không chắc?

Hai con bé thủ thủ với nhau ngoài ban công. Bữa tiệc nhà An thì chẳng thể nào đối tác lâu năm như bố lại không tới, đồng nghĩa với việc nó cũng phải khoác lên mình dạ phục và giày cao gót. Bất kỳ bữa tiệc nào cũng thế, hai con bé luôn trốn ra ngoài hóng gió. Tựa lưng vào lan can, nhìn về hào nhoáng dưới ánh đèn ngả vàng đã là thói quen của hai đứa. Trong tiếng du dương của giàn nhạc, thỉnh thoảng một hai ánh mắt đưa tình dù đang đứng cạnh bạn đời, vài câu nói dè bĩu xen lẫn trong nụ cười tươi rói, đôi ba câu chuyện nhằm tạo mối quan hệ và cả những cái bắt tay khởi nguồn mối làm ăn, tất cả khiến nó thấy bí bách. Nhiều tiền là tốt? Tại sao không ít người đánh đổi để có được thứ mà nó chỉ muốn trốn chạy? ...

- Thật biết phô trương thanh thế, nhỉ? – An cười khê khi dỗi theo điệu Valse.
- Đặc quyền của kẻ có tiền mà!
- Chạy khỏi nó chắc cũng chỉ có điên như tao với mày thôi!
- Nghe nói mày sẽ đính hôn?
- Chắc thế, con ông chủ tập đoàn DC mà, bố tao sẽ chẳng bỏ qua đâu.
- Mày tính sao?
- Không biết - An cười cay đắng – Tính rồi cũng có thực hiện được không?

An xui xẻo hơn con bé nhiều, vì nó quá đẹp, đẹp tới mức chạy kiểu nào cũng không thoát khỏi sự để ý của những tên công tử suốt ngày tiêu tiền và ngắc gãi. Ngay khi An qua tuổi 18 đã có một list cầu hôn, và bố mẹ nó cũng chẳng ngần ngại dùng con gái mình làm chìa khóa mở rương tiền, giống như chị nó. Lucky thở dài:

- Vậy mà nhiều người mong được như chúng ta.
  - Đổi lại là gì? Trái tim khô héo? Sống không theo ý mình? Bên ngoài 19, bên trong 60?
- Chút cay đắng ngân lên trong tiếng cười của hai con bé đang ở độ tuổi đẹp nhất.
- Mày có can đảm vứt bỏ mọi thứ để sống như mày thích không?
  - Vứt bỏ cái gì? – An nhìn nó bằng ánh mắt nhiều suy tư – Tao và mày vốn chẳng có gì trong tay để mà vứt bỏ.
  - ... Ủ, chẳng có gì!
  - Nếu tao tìm được tình yêu, thì còn có một cái gì đó để xách vác chạy khỏi đám cưới.
  - Chắc là tao may mắn hơn mày.
  - Mày có một người mẹ tốt, tao có một người mẹ tham vọng, khác nhau ở chỗ đó. Đừng lãng phí cơ hội mẹ mày để lại đấy!
- Ủ, nếu mẹ không bắt bố hứa để nó tự do làm điều mình thích cho tới năm 22 tuổi như ước nguyện cuối cùng thì giờ này nó cũng đã phải đính hôn với một tên công tử bột nào đó giống An rồi.
- ... Sẽ cố! Cả phần mày.
  - Mà sao không phải cả đời nhỉ? Chỉ 22 tuổi thôi à?
  - Bố tao mà! Sẵn sàng mặc cả dù vợ hấp hối.
  - Hừ! Cái gia đình mà người khác mơ ước. Chúng ta hạnh phúc nhỉ?
  - Ủ, hạnh phúc!

Hai con bé ôm nhau cười. Vậy là một trong hai đứa sắp bước vào con đường bùn vàng trộn lẫn. Đau lắm, nhưng chúng nó thôi khóc từ lâu rồi, vì nước mắt trong cuộc sống tỏa hào quang này là một thứ xa xỉ mà lãng phí, chẳng mang lại được gì, chỉ khiến lòng yếu mềm hơn thôi.

2. Chương 2

- Này anh!

Nó lại chìa chai nước thay lời chào, nhưng anh ta vẫn chưa tiếp nhận. Thì thôi, nó uống vậy.

Hôm nay, vẫn là cái vẻ không quan tâm ấy, và nó vẫn bị cuốn theo như một con thiêu thân chỉ biết lao vào lửa.

- Anh bao nhiêu tuổi?

- ...

- Bao nhiêu tuổi thế?

- ...

- Bao nhiêu tuổi vậy chú?

- 22.

- Anh làm đây lâu chưa?

- ...

- Anh làm đây lâu chưa? Anh làm đây lâu chưa? Anh làm đây lâu chưa?

- Mới.

- Mới là bao lâu?

- ...

- Mới là bao lâu?

- Gần tháng.

Bất chợt, anh ta bật cười, một nụ cười không hề nửa miệng:

- Kì cục!

Chốc lát thôi, nhưng hậu quả nụ cười đó để lại không hề nhẹ nhàng chút nào. Nó bị đau tim. Choáng váng hay xao xuyến mà nhịp tim nó tăng đột ngột vậy? Nó chưa thể này bao giờ, cũng không hề có tiền sử về bệnh tim, phải xử lý tình huống này ra sao? Con bé hít một hơi thật sâu, cổ trắn tĩnh để trống ngực không vọng tới anh ta. Lần thứ mấy nó bị sốc cảm xúc thế này rồi? Ở anh ta có nhiều điều “nguy hiểm” thật.

- Sao lại làm ở đây thế? Nhìn anh có thích thú gì đâu?

- Hỏi làm gì?

- Quan tâm thì mới hỏi. Em... - con bé chỉ vào mình rồi chỉ anh ta, cười hì hì – ... quan tâm anh đấy!

Anh ta có vẻ khá choáng với kiểu gần gũi bản năng hơn lý trí của con bé.

- Bạo miệng thật!

- Sao nào? – Lucky ngồi xuống cạnh anh ta, khẽ đung đưa chân – Yêu thương là điều đáng tự hào để khoe mà!

Mẹ nuôi dưỡng nó bằng câu nói đó, và con bé thừa hưởng khá trọn vẹn điều đó trong tính cách. Anh ta phì cười, cái điệu cười hì hì đặc biệt, nụ cười thật nhất nó từng được nghe. Có thể là nó thích huyền hoặc bản thân mình, nhưng trong nụ cười đó, nó thấy mình dễ thương. Anh ta cứ nhìn nó rồi lại tủm tỉm, dường như không dừng được, điều giấu đằng sau nụ cười đó có giống nó không? Chút lằng lằng và xao xuyến?

Anh ta nhìn đồng hồ rồi vội vã đứng dậy:

- Về trước đây! Bye!

- Wow! Anh chào em?

Đáp lại vẻ mặt ngạc nhiên của nó là nụ cười nửa miệng, nhưng hiền hơn nhiều. Con bé ngồi đó, chả nghĩ được gì, nhưng cứ ngồi. Gió hôm nay sao mát thế? Cách những chiếc lá bay cứ như reo vui, những khuôn mặt xa lạ cũng đáng yêu hơn, nó tủm tỉm cười với cả một con sâu róm. Là cái gì vậy? Chả có nhẽ là yêu?

- Tối nay bố có khách. Đừng có vào phòng làm việc đấy.
  - Ai ạ?
  - Lion.
  - Vỡ chén nên tới quy lụy nhờ bố dọn à?
  - Lucky! Con bớt trì triết người khác đi.
  - ... Bố của con tốt tới mức đồng ý sao?
  - Dù gì cũng là chỗ thân quen!
  - Vâng, có trên mức thân quen thì ông chủ tịch tập đoàn The King đáng kính mà con biết cũng chẳng rảnh rang cứu giúp nếu không lợi lộc gì.
  - Bớt quá khích và tỏ ra mình là người thừa kế sáng giá đi!
  - Trước khi lo tới chuyện đó, bố lo bọc cái kim lại đi! Thanh tra sờ gáy Lion, chắc chẳng ngần ngại bởi móc hồ sơ chỗ thân quen như bố đâu nhỉ?
  - Vớ vẩn! Ta làm ăn chính đáng.
  - Vâng! Vâng! Con gái bố biết bố bao nhiêu năm rồi?
- Chính đáng sao? Bố nó là ai chứ? Kể mưu mô, xảo quyệt nhất nó từng gặp trong 19 năm cuộc đời mình. 21 năm trước, từ một mảnh đất ven sông, một tòa nhà dột nát, và giờ có tất cả trong tay, trong xã hội này, ai làm được thế nếu trong sạch? Thành công hôm nay bố đánh đổi tất cả để có được, thậm chí là những thứ gắn liền với chữ “đen”. Cái gọi là sự nghiệp đó lớn dần, ép mẹ con nó nghẹt thở trong góc bé tí của trái tim bố, bao nhiêu tiền mới là đủ với bố? Bố có biết nó từng thích thú thế nào khi bố nhắc bổng nó không? Bố có biết nó hạnh phúc khi nhảy cùng bố hơn là đắp lên người danh vọng, tiền bạc? Bố có còn nhớ cách để yêu thương người khác? Nó chợt bật cười khi nhớ tới bài văn lớp 3 nói về mơ ước của mình, nó đã viết rằng mong bố phá sản, rồi cả nhà chuyển về một vùng quê sống, bố sẽ cày cấy, mẹ sẽ dệt vải, nó thì chăn trâu. Bố thậm chí còn chẳng biết đó là bài văn duy nhất nó được điểm 10, nhưng mẹ đã cười: “Đừng để bố đọc được!”, nó biết. Thứ ước mơ bố căm ghét, nó vẫn đang ấp ủ.
- Đây!
- Nó tiếp tục chìa chai nước ra, chẳng mong chờ anh ta sẽ nhận, nhưng lạ chưa kìa, anh ta cầm lấy chai nước không chút lưỡng lự:
- Cảm ơn!
  - Hi hi... Chịu để ý tới người khác rồi?
  - ... Tên gì thế?
  - Dạ?
  - Tên!
  - Wow! Anh tò mò về em à? Lạ nhé!
- Anh ta không nói gì, tu chai nước rồi quay đi chỗ khác. Con bé cười khì khì:
- Gớm! Cứ phải tỏ vẻ không quan tâm. Hồi lần nữa em sẽ trả lời đấy!
- Không thấy phản ứng gì, thì thôi, nó không nói, rồi anh ta sẽ phải hỏi lần nữa thôi.
- Anh học đấm bốc bao lâu rồi?
  - 15 tuổi.
  - Vậy mà giờ lại đứng đây chịu đòn mua vui? Cái giá rẻ mạt quá!

_____ wapsite tuoixiteen.mobi. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ. tuoixiteen.mobi -
Thế giới đích thực trên di động. _____

- Tại sao anh lại chọn cách này để kiếm tiền?

- Thế nào là rẻ mạt?

- ... Mồ hôi, công sức, những cơn đau lại thành trò tiêu khiển cho người khác, không phải anh đang bán rẻ sao?

- ... Hừ! Chắc con ranh con như cô sống sung sướng lắm nhỉ? – Anh ta cười khẩy vào câu hỏi của nó – Không phải đồng tiền nào cũng dễ kiếm. Thứ tôi có được đánh đổi bằng công sức của chính mình, không cướp giật, không phi pháp, với cô chắc là rẻ mạt, nhưng với tôi thì không. Rẻ mạt hay không là tôi đánh giá chính mình, không mượn loại hôi sữa như cô phải nhận xét.

Anh ta lộ rõ tức giận trong giọng nói. Con bé hoảng hốt và thấy tội lỗi. Nó, trước giờ vẫn đánh giá một chiều như thế, tỏ ra thông cảm và thương hại anh ta, nhưng anh ta vừa chỉ ra rằng nó đã sai, sai một cách ngu ngốc. Đồng tiền anh ta kiếm chẳng đáng gì so với gia tài nhà nó, nhưng chúng trong sạch. Vậy con bé lấy tư cách gì phê phán chúng là rẻ mạt? Hổ thẹn thật, vậy mà nó còn từng chua xót cho giá trị một con người.

- Xin lỗi. Em mới là một con người rẻ mạt.

- Tôi không có ý đó.

- Không phải vì anh đâu... Em tự đánh giá bản thân đấy chứ.

Nhìn xa xăm lên bầu trời, nó có gì nhỉ? Nó có mọi thứ trong tay, muốn cái gì là được cái đó, nhưng đó là bỏ mang lại hay chính nó giành được? Chẳng có gì, nó chẳng có gì hết. An cũng từng nói hai đứa chẳng có gì để mà vứt bỏ, không phải trước giờ nó không nghĩ tới, nhưng những thứ anh ta - một người xa lạ nói vô tình xoáy sâu vào, khiến con bé giật mình sợ hãi khi phải đối diện. Nó là một bù nhìn, mà vẫn cứ nghĩ mình là công chúa bị nhốt trong tháp cao. Đôi mắt chột ướn, hệt hăng nhuộm vào lòng nó rồi. Anh ta không nói gì, im lặng nhìn nó. Anh ta có hiểu những gì nó đang run rẩy? Điều đó chỉ anh ta mới biết, nhưng sự ân cần của con người xa lạ ấy khiến nó yên lòng rất nhiều.

- Cô đắt giá đấy chứ!

Anh ta xoa đầu nó rồi đứng dậy ra về, con bé nhìn theo dáng hình đó tới lúc khuất, rồi tự hỏi “Anh ta tìm thấy giá trị ở mình?”.

- Nhớ về sớm nhé!

- Vâng vâng! Cũng chỉ là bữa tiệc để bố khoe mẽ thôi mà!

Phải! Sinh nhật nó vốn chẳng mang ý nghĩa chúc mừng nhiều, đơn giản là một bữa tiệc lớn để bố nó hét lên: “Ta rất giàu có”. Cái tiếng lách cách của những ly rượu chúc tụng là bài hát mừng sinh nhật khó vào tai nó nhất đời, nhưng nó vẫn phải ở đó, vì đó là cuộc đời nó, vì nó là con gái bố.

- Này!

Anh ta cầm chai nước nó đưa, và đưa cho nó chai nước trong ba lô của anh ta. Con bé tròn xoe mắt nhìn, nó cứ tưởng anh ta phải giận nó chuyện hôm qua lắm cơ.

- Có độc không đấy?

- Có!

- Anh đưa thì gì em cũng uống. Hi hi!

Anh ta cười nửa miệng rồi lấy một hộp quà nhỏ trong ba lô ra:

- Sinh nhật vui vẻ!

- Hả? – con bé cầm lấy mà muốn nhảy cẫng lên.

Hôm trước nó chỉ buột miệng thôi mà anh ta nhớ? Cảm xúc đang bật tung tung trên một chiếc đệm lò xo, vui sướng xen lẫn cảm động. Mắt nó khẽ ướn:

- Cám ơn anh! Hi hi!
- Thích thế sao?
- Tất nhiên! Lâu lắm rồi em mới nhận được một món quà thật sự.
- Có vẻ thiếu thốn nhỉ! – Anh ta cười.
- Ủ, em nghèo nàn lắm!

Một món quà mang ý nghĩa sinh nhật thực sự, từ sau khi mẹ mất, đây là lần đầu tiên nó nhận. Vốn có An thực sự chào đón sinh nhật nó, nhưng hai đứa luôn đi chơi chứ chẳng bao giờ tặng quà nhau. Con bé mở ra, là một chiếc vòng tay, chẳng phải vàng trắng, cũng chẳng gắn viên kim cương nào trên đó, nhưng với nó, là chiếc vòng giá trị nhất trước giờ nó được đeo. Con bé đeo vào tay, ngắm nghía mãi rồi cười một mình. Anh ta ...

nhìn nó và cười, nụ cười hị hị đặc biệt mà nó thích nghe:

- Dễ hài lòng nhỉ! Chỉ là một chiếc vòng rẻ tiền!
- Thế là thừa để mua hạnh phúc của em rồi!

Con bé cười tít mắt, hai má ửng hồng. Trái tim nó đang run rẩy tới mức không chơi cho trọn được một bản hòa âm. Nụ cười đó, món quà đó... sinh nhật hình như cũng là một ngày ngọt ngào đấy chứ?

Anh ta quay đi chỗ khác, nghĩ gì nó chẳng biết, phản ứng gì nó chẳng quan tâm, nó còn đang mãi mải mê hạnh phúc trên cổ tay.

Chuông điện thoại reo, là bố. Bố thật biết cách phá đám.

- Một là con về ngay tức khắc, hai là thằng ranh đó không gặp được con lần nữa.
- Con biết rồi.

Cúp máy cái rụp. Nó chẳng muốn về chút nào, nhưng bố ít khi nói suông lắm.

- Xin lỗi, em phải về đây.
- Chẳng liên quan!
- Ế! Thế mà có người hôm nay không nhìn đồng hồ lấy một lần! Anh luôn vội vã về ngay khi xong mà.

Con bé trêu chọc, còn anh ta vẫn tỏ vẻ không quan tâm như bình thường. Ủ thì cứ giả vờ đi, để ý nó thấy rõ lại còn!

- Mày có nhận thấy miệng mày không ngậm được vào không? – An nhìn nó thắc mắc.
- Thế hả? Hề hề!
- Cái vòng này bị bỏ bùa hay sao mà mày cứ nhìn nó rồi tằm tằm cười? Ế... chẳng có nhẽ! Ai tặng mày?
- Hí hí. Nhìn tao hạnh phúc thế sao?
- Cũng gần mức điên rồi! Đừng nói với tao là tên kiêu căng kia tặng nhé?
- Ủ!

- Á à! Thảo nào có đứa siêng năng tới quảng trường thế!

An nhìn nó, rồi cười khì khì:

- Cuối cùng có đứa cũng biết yêu, nhỉ?
- Chẳng biết! Chẳng quan tâm! – Con bé tằm tằm.
- Hừm... Bệnh quá! Nhưng mà nhớ ngậm miệng trước mặt bố mày cho tao nhờ đấy!

Con bé giật mình. Ừ nhỉ, hạnh phúc trong nó cứ phát ra vô thức mà quên cả che giấu bố.

- Mày bỏ cả hẹn với tao, hóa ra là chạy tới quảng trường. Thứ vênh váo đó có gì hay chứ?

- ... Không biết nữa, nhưng khác biệt lắm ...

- Hờ – An thở dài – Ghen tỵ thật! Tới tình yêu mày cũng may mắn hơn tao.

- ... Cũng chưa hẳn là yêu mà!

Con bé cười buồn, hình như số phận ưu ái nó hơn An nhiều. Giá như nó có thể làm điều gì đó cho An.

- Mong rằng nếu có là yêu, mày sẽ hạnh phúc. – An cười – ít nhất là cho cả phần tao.

Ừ! Nó cũng mong An sớm tìm được hạnh phúc của mình, mong điều đó hơn bất cứ ai, cũng như An mong điều đó cho nó, vì đó là điều duy nhất chúng có thể làm cho nhau. Con bé ôm chặt An:

- Mày là một trong những báu vật của tao đấy, biết không?

- Kinh quá! – An gỡ tay nó ra – Thôi, vào trong và chiến đấu nào!

Sinh nhật 19 tuổi, nó ném trái cấm rồi. Chắc là yêu nhỉ? Cũng không rõ, nó chỉ mong ngày mai mau tới để gặp lại anh ta.

3. Chương 3

ừng nhận!

- Chẹp! Vô tình ghê! Là anh nên em mới nhận đấy nhé!

Anh ta giấu suy nghĩ dưới mái tóc bù xù, cười khì:

- Cứ phải nói những gì mình nghĩ mới chịu được à?

- Thì sao? Thích em rồi à?

- Hình như thế!

Con bé định chọc ghẹo, nhưng anh ta cao tay hơn rồi. Biết là anh ta chỉ đang đùa thôi, nhưng nó không ngăn được mặt mình đỏ lựng lên, ú ớ mà chẳng biết nói gì, thậm chí tới mức chẳng che giấu nổi vẻ vui sướng. Anh ta phá lên cười, ấn trán nó một cái:

- Tên gì thế?

- Hà?

- Tên gì?

- À! Cũng chịu hỏi rồi cơ đấy? Thế là có quan tâm em nhé!

Nó cười hì, chìa tay ra:

- Lucky! Em tên Lucky! Còn anh?

- Phì! – Anh ta bịt miệng để không cười phá lên – Trịnh trọng gớm! Thưa quý cô, kẻ hèn mọn này tên là Nguyên, rất vui được làm quen. Hối chút không phải, quý cô đây mang dòng máu lai nào thế?

Con bé khựng lại, rồi cười buồn:

- Em lai Pháp!

Con bé đỡ che giấu lắm thì phải, ít nhất là trước anh ta. Anh ta nắm lấy cằm nó, xoay qua ngắm nghía:

- Hình như có người không thích dòng máu lai của mình? Cũng được mà!

Là tại anh ta lại gần nó quá đấy nhé, là tại anh ta chủ động chạm vào nó trước đấy nhé, khiến mái tóc bù xù như khiêu khích nó vén lên, khiến ham muốn nhìn vào đôi mắt đỏ trối dậy mãnh liệt trong nó. Cái kiểu bản năng đi trước suy nghĩ của nó luôn khiến người khác không thể đoán trước được nó sẽ làm gì, anh ta cũng không ngoại lệ. Cuối cùng thì con bé cũng nhìn được vàng trán và đôi mắt ấy. Khẽ giật mình, anh ta định hất cánh tay nó ra thì ánh mắt gặp nhau.

Trong giây phút đó, nó không biết gọi tên thứ xúc cảm ập đến trái tim là gì, nhưng nó như bị đôi mắt đỏ thôi miên. Dưới mái tóc bù xù đó, mạnh mẽ có, hoang mang có, cô độc cũng có, nhìn nó thật sâu, hút nó vào, rồi lại như muốn đẩy nó đi một cách đầy ngờ vực và dè phòng. Là nó nhạy cảm quá mức hay thực sự nó đã chạm vào được đáy sâu đôi mắt ấy? Ai biết, nhưng khoảnh khắc nó tìm ra kho báu được chôn giấu như ngưng đọng tới từng hạt thời gian, và nó chỉ có thể đắm chìm trong đôi mắt đang nhìn nó bối rối mà đầy mê hoặc.

Anh ta gỡ tay nó ra, nhẹ nhàng tới lạ, rồi vội vàng quay đi.

- Mắt... đâu có bị lè. – Con bé ngượng ngùng - Tại sao lại che đi?

- Không có tiền cắt tóc.

- Lãng xẹt!

Cả hai gượng gạo đùa, rồi chẳng nói gì nữa. Trái tim muốn nhảy khỏi lồng ngực nó lúc này như đang gào thét: “Yêu rồi!”. Có phải không? Hình như thế! Nó khẽ liếc trộm sang bên cạnh, khuôn mặt đang quay đi chỗ khác nhưng đôi tai đỏ ửng kia có cùng cảm giác như nó? Có đang cố gắng điều chỉnh lại nhịp tim?

“Mẹ ơi, con đoán là mình đang yêu.”

Bố xoa cằm:

- Lạ lắm!

- Sao ạ?

- Có vẻ yêu đời hơn, thỉnh thoảng cứ tùm tùm cười, mắt cũng long lanh lắm!

- Vâng vâng! Bố cũng biết để ý con gái bố cơ đấy!

Nó chạy tốt lên phòng trước khi bố kịp soi xét thêm. Hình như bố đã phát hiện ra biểu hiện khác thường của nó. Không được! Phải cẩn thận! Dù bố chỉ nhúng tay vào mối quan hệ hơn ba tháng của nó, nhưng nếu nó cứ tiếp tục tỏ ra là mình đang yêu thế này chắc bố sẽ phá luật thôi. Gặp Nguyên đã một tháng rồi, và nó vẫn chỉ đạt mức chuyện phiếm đôi ba phút mỗi ngày, phải làm gì trong hai tháng còn lại đây? Bên Nguyên càng nhiều, càng thấy mình yêu thì nó lại càng lo sợ. Hình như Nguyên cũng có gì đó với nó, nhưng liệu đủ để thắng bố chưa? Những cảm xúc phủ ngót trái tim nó rồi sẽ trôi về đâu?

- Sao thế? – Nguyên nhướn một bên lông mày khi bị nó nhìn trân trân, cái điệu quen thuộc mỗi khi thắc mắc.

- Anh cắt tóc thật là sáng suốt.

- ... Có chuyện gì à? – Nguyên xoa đầu nó. Nguyên tinh ý lắm, thừa sức nhận ra khi nào nó đánh trống lảng.

- Anh này! Anh có biết em là ai không?

- Biết! Con ranh con nghĩ gì nói đấy, chẳng biết xấu hổ là gì.

- Ý em là gia cảnh, xuất thân cơ!

- Chuyện đó quan trọng à?

- ... Anh không tò mò về em?

- Gia đình thế nào thì vẫn là con bé lai tính khí khác người thôi!

Nguyên véo mũi nó một cái, nghe thì có vẻ như chọc ghẹo, nhưng kiểu của Nguyên là thế. Ủ, Nguyên chấp nhận nó vì nó là chính nó, vậy thì việc gì nó phải đau đầu về việc nó là ai chứ? Cứ trân trọng từng phút ở bên Nguyên là được rồi!

- Nói về bố mày chưa?

- ... Chưa! Hình như ông ấy chẳng quan trọng gia cảnh của tao đâu!

- Trời ạ! Ông ấy không quan tâm, nhưng bố mày quan tâm. Để tới lúc bố mày ra tay thì hối không kịp.

- Còn hai tháng nữa cơ mà! Với lại, cũng đã là gì của nhau đâu?

- Mày có biết yêu là thứ khó che giấu nhất không? Nhìn mày cứ như lúc nào cũng có thể hét lên rằng: “Tôi đang yêu” ấy. Mày nghĩ bố mày dễ dàng để mày yêu như thế à?

- ...

- ... Thôi! – An vỗ vai khi thấy nó ỉu xiu, thở dài một cái – Mày vốn chẳng che được cái gì. Cứ để mọi việc tự nhiên đi! Cứ thế đã đi!

An thông minh hơn nó nhiều mà còn chẳng biết làm gì nữa là. Thôi thì chuyện gì tới sẽ tới. Vì giờ nó cũng chẳng biết làm gì khác ngoài yêu.

Tan học, mấy ông vệ sĩ vốn không được xuất hiện trong tầm mắt nó bỗng chặn nó ở cổng trường. Con bé cúi kính:

- Không nhớ là cách xa 10 mét à?

- Xin lỗi cô chủ. Nhưng hôm nay cô phải về nhà ngay.

- Từ bao giờ mà mấy cặp kính đen này có thể quyết định cháu sẽ làm gì nhỉ?

- Ông chủ đã ra lệnh thưa cô. – Ông ta đưa điện thoại cho con bé.

- Gì ạ? – Con bé gắt vào điện thoại đầy bực dọc.

- Con bé này! Hạ cái giọng xuống! Bố già rồi!

- Tại sao bố không gọi cho con mà phải bảo vệ sĩ?

- Gọi trước để con trốn à? Hôm nay có việc. Về ngay!

- Hứ! Con không về.

- Khi bố còn nhân nhượng thì đừng lần lớt quá!

Bố gằn giọng như muốn ám chỉ mối quan hệ của nó và Nguyên, con bé lại gắt lên:

- Được rồi! Về thì về!

- Đã bảo hạ ...

Nó cúp chẳng để bố kịp nói hết câu. Đành vậy, điều duy nhất nó có thể làm lúc này là ngoan ngoãn để bố không động tới Nguyên.

Chắc lại là một gia đình nào đó mà bố muốn mai mối thôi, chỉ có loại khách đó bố mới cần tới nó. Bố mà nắm được điểm yếu của ai là cứ đâm vào đó mãi không thôi, và ông đang nắm được Nguyên để mà lôi nó tới hàng tá buổi tiệc hay bữa cơm, chỉ cần một câu nói thay vì cả tá vệ sĩ lôi nó đi như trước kia. Cả tháng qua, con bé gần như phát ói mỗi bữa ăn với một list công tử bột nhạ nhèo, lúc nào cũng ỉn là nhất.

- Phải chắc rằng tới nay con là một tiểu thư xinh đẹp và thông minh đấy!

- Vâng vâng! Con đang phát quang đây. Bố cũng phải chắc rằng chưa tới 22 tuổi thì con vẫn chưa phải con rồi.

- Bố chỉ làm trọng trách của một người cha thôi mà.

- Lần này là con ông lớn nào vực dậy cái trách nhiệm ấy trong bố thế?

- Tối nay sẽ biết. Liệu mà cư xử cho đúng là con gái ta. Bố không muốn dùng vũ lực với người lạ quá sớm đâu!

- Hừ! Con cũng không muốn khiến bố quá bẽ mặt với đối tác làm ăn đâu!

Trên xe tới nhà hàng, bố cứ nhìn nó tùm tùm mãi.

- Lần này con sẽ chẳng chê được điều gì đâu! Thằng nhóc đó tới bố còn phải hài lòng.

- Có lợi cho bố thì ai mà chẳng hài lòng!

- Đẹp trai, nói chuyện sắc sảo và thông minh, chắc sẽ trị được con thôi.

- Tên đó làm từ bột mì hay bột gạo vậy ạ? Mà không, để vào mắt bố chắc phải bột vàng.

- Ít nhất là hơn loại bùn vô dụng ở quảng trường kia!

- ...

- Đừng nghịch bẩn để bố phải dọn sạch vũng bùn! Nhớ tới thân phận mình một chút!

- Nhớ tới lời hứa với mẹ dùm con chút!

- Rồi rồi! Con là nhất. Con thắng, bố không ...

cãi được con.

- Hừ! Vinh dự thật! Cái thân phận chỉ duy nhất một người trên thế giới này có được!

Lại cãi nhau rồi! Bố dùng Nguyên để đe dọa nó, nó ghét thế, ghét mình đã đặt Nguyên vào tình thế nguy hiểm.

Anh ta tới rồi. Tưởng ai, hóa ra là Chủ tịch mới của Tập đoàn Crown, gần đây, tên này nổi lên như một hiện tượng trong giới kinh doanh. Nhìn vẻ hào nhoáng tỏa ra thì đúng là vào mắt bố thật. Bố chào anh ta thân tình lắm, cứ như là con rể tới nơi rồi. Anh ta kéo ghế cho nó, nó chợt bật cười, liệu Nguyên có biết làm những điều như thế này không nhỉ? Chắc con bé còn phải giành để được miếng ăn với Nguyên ấy chứ! Bố thấy nụ cười đó, liền nháy mắt, chắc là đang tưởng bở đây. Kệ thôi, cứ cho bố bay trong bộ phim viễn tưởng của bố. Từ cung cách nói chuyện, cử chỉ, ngôn từ, dường như chẳng có gì để con bé bối mớ ra mà chê được, kiểu người hoàn hảo tới mức giả tạo, một thứ mặt nạ mà những tên mọt rỗng bên trong hay đeo. Hoàn hảo như thế, không biết anh ta dùng cách bẩn thỉu nào để giành được chiếc ghế chủ tịch từ tay ông bác già khó tính đã giữ rịt vị trí đó mấy chục năm nay nhỉ? Bố nhìn nó đầy đắc ý. Ừ thì vỏ ngoài đẹp đấy, nhưng tháo nó ra thì có bao nhiêu gián dòi bên trong đây? Chúng đã gặm nhấm xong nhân cách anh ta chưa?

- Ban này có người cười nhé!

- Thì sao ạ?

- Không có gì để chê chứ hả?

- Đúng là con không bối ra được gì!

- Phải thế chứ! Ha ha...

- Nếu con không phải con gái bố, thì con cũng chẳng chê được bố cái gì đâu!

- Ranh con! Vườn hoa đẹp mấy thì cũng phải có sâu chứ.

- Chính bố nói đấy nhé! Chắc gì đã tốt đẹp mà bố vội hài lòng?

- Ồ, một thằng bẩn thỉu, thấp kém thì tốt đẹp chắc?

- ... Bố không thấy anh ta quá tham ăn so với tuổi của mình à? Cẩn thận rồi có ngày anh ta nuốt luôn The King của bố đấy!

- Thôi được rồi, con là độc nhất! Bố chẳng còn sức để đòi co với con nữa.

- Nhờ bố nuôi dạy mà!

Nó không quan tâm bố có lời nó đi gặp hàng trăm gã như thế, nhưng bố đừng lấy Nguyên ra như một quân cờ. Nó, liệu có như mẹ? Chỉ là con chim non chết bởi bố nhốt vào lồng ngắm nghía mà quên đi rằng thiên chức của chim là vỗ cánh bay? Nó, liệu có bảo vệ được Nguyên? Nhìn những ánh đèn trôi trên cửa kính ô tô, nó thấy bất lực quá! Con bé chẳng có gì trong tay, chẳng thể làm gì. Đúng nó rẻ mặt mà!

id=up> Xuống Cuối Trang.

4. Chương 4

- Một bữa thôi mà cũng không được?

- Bận lắm!

- Anh bận gì mà lúc nào cũng mau mau chóng chóng về thế?

- ...

- Tại sao không nói?

- Tại sao phải nói?

Ừ nhỉ! Tại sao phải nói? Hai người là gì mà phải nói cả những điều không muốn nói? Hình như Nguyên rất sợ mỗi lúc con gái xì mặt, cứ mỗi khi mặt con bé hơi buồn chút là Nguyên vội xoa đầu ngay:

- Không phạm pháp là được rồi!

- ... Anh có coi em là bạn không vậy?

- Không! Chưa bao giờ là bạn!

- ...

Thế nghĩa là mọi cố gắng của nó trước giờ đều vô nghĩa? Thế nghĩa là nó chẳng là gì trong mắt Nguyên? Vậy nó ngoan ngoãn nghe theo bố để làm gì? Vậy nó cuống quýt trước Nguyên để làm gì? Nước mắt rơm rớm rồi, chỉ chực trào ra thôi. Sao nó lại thế này? Con bé ương ngạnh đâu? Đừng dễ khóc chỉ vì một câu nói chứ? Nước mắt vốn là một thứ lãng phí mà? Nó chớp chớp liên tục để cầm những giọt mặn chát chạy xuống gò má. Nguyên quay đi chỗ khác, tùm tùm:

- Ngay từ lúc bắt đầu, đã là gì đó hơn bạn rồi!

Là tại Nguyên hết! Đừng ném nó xuống vực rồi lại chìa tay ra kéo nó lên như thế! Giờ thì nó khóc thật rồi nè! Vì gì? Hạnh phúc sau khi đã hụt hẫng đến thế? Một nỗi vui chuyện với bố? Yên lòng vì Nguyên cũng coi nó là “gì đó”? Chắc là vì tất cả, nó không biết, nhưng nó cứ khóc mãi không thôi, khóc cả những giọt mà lâu nay nó chôn sâu cùng An. Nguyên không nỡ đứng dậy ra về, muộn giờ của Nguyên rồi mà nó không dừng được, vì chiếc hộp của nó nhét nhiều thứ tới mức khi Nguyên đã mở khóa thì chúng cứ bung ra không kiểm soát nổi. Chắc xung quanh cười nhiều lắm khi nhìn nó lúc này? Chắc Nguyên đang ngượng lắm khi mọi người sầm soi? Nó không quan tâm, chỉ cần Nguyên im lặng ngồi cạnh như lúc này là nó có thể khóc tới khi nhẹ lòng.

- Chán chưa? – Nguyên lấy áo trong ba lô lau cho nó – Chảy cả nước mũi, kinh quá!

- Hức hức! Áo anh hôi quá!

- Ngay cả lúc khóc cũng không chịu kém ai.

- Gì đó ấy... Tới mức yêu chưa?

- Ai biết! – Nguyên đỏ mặt quay đi.

- Hi hi. Tự đứng lại thành thật thế?

- Bị lây từ ai đó thôi.

Con bé im lặng vì mãi hạnh phúc. Nguyên im lặng vì mãi suy nghĩ. Quá giờ Nguyên về rất nhiều rồi, nhưng nó không muốn nói, và Nguyên không muốn đứng dậy. Thỉnh thoảng, Nguyên lại liếc trộm một cái, nó lại thấy như tiếng lá rơi cũng là một kiệt tác âm nhạc. Một sự im lặng rất ồn ào giữa hai trái tim.

- Sao tự đứng muốn đi ăn?

Con bé dùng đôi mắt đỏ mọng nhìn Nguyên không chớp. Không hỏi gì tới việc nó khóc mà hỏi về việc đi ăn?

- ... Muốn biết một số chuyện thôi!

- Sao thế? Đừng có trợn cặp mắt sưng húp đó lên. Rợn người lắm!

- Không hỏi tại sao em khóc dữ vậy? Không tò mò?

- ...

- Tò mò thì hỏi đi! Anh có quyền đó mà?

- ... Sao khóc thế?

- Không biết.

- Sao còn bắt hỏi? Biết cách làm người khác bực thật đấy!

- Hi hi... Nhưng anh giúp em nhớ ra khóc có thể khiến người ta nhẹ nhõm rất nhiều. Lại nợ anh rồi!

Nguyên im lặng. Khác con bé nhiều lắm, nói điều mình nghĩ không có ở Nguyên, mọi suy nghĩ đều giấu vào trong, như đề phòng, như thiếu tin tưởng người khác. Tới bao giờ cố gắng của nó mới đủ để đổi lấy những suy nghĩ Nguyên che giấu?

- Tốt! Tốt! Thế là có tiến triển rồi!

An gật gù sau khi nghe nó báo cáo lại tình hình. Con bé đang đau đầu về vụ đính hôn với tên công tử nhà DC, thế mà vẫn cứ thích bao đồng chuyện người khác.

- Nhưng mà sao lão đó lúc nào cũng vội vàng về? Đừng nói về cho kịp bữa cơm vợ nấu nhé!

- Bậy bạ!

- Chà chà! Tào Tháo học cách tin người từ bao giờ thế? Này! Tao với mày có nên theo dõi không?

- Rảnh dữ?

- Có hay không?

- ... Có.

- Thế cho nhanh! Đi!

Hai con bé hùng hục khí thế lao ra khỏi lớp. Cổng trường hôm nay đông hơn bình thường, đặc biệt là con gái! Mắt con An sáng quắc, gì chứ khoản này nhanh nhạy quá mức cần thiết:

- Tao ngửi thấy mùi trai đẹp.

Rồi nó kéo Lucky như tên bắn về phía cổng trường. Lấp ló sau hàng rào ngó xem là nhân vật đẹp trai nào thu hút cộng đồng, nó giật thót. Cầm trên tay một bó hoa, ăn mặc bảnh bao, khuôn mặt điển trai, dựa vào chiếc Cadillac bóng loáng, là tên đòi một hôm trước bố đưa đi gặp mặt.

- Này! Đi công sau! – Nó giật tay áo An.

- Hả? Đang nghĩa mà?

- Là cái thằng đòi một Crown đó đó!

- Thật á? Tôi tận trường cơ à?

- Đi trước đã rồi nói! Nhanh!

Tên đó sao dám tới tận trường nó? Mà có phải tới tìm nó không? Kệ, cứ chuồn trước đã!

- Tao coi mắt còn nhiều hơn mày mà chưa thằng nào mò tới trường đâu. Sướng thế còn gì!

- Tập trung chuyên môn đi! Nếu để bọn vệ sĩ theo thì chúng ta không theo dõi được mắt. Cẩn luôn nhé?

- Ngu! – An cốc đầu nó cay cú – Sao ngu như mày lúc nào cũng may mắn thế? Ngày nào mày chả chạy tới đó, không cần nghĩ cũng biết phải tìm mày ở đâu. Cứ coi như hôm nay tao với mày đi chơi, không tới đó, rồi cắt ở đâu thì cắt. Có phải lần đầu đầu mà không sáng mắt ra?

Kế hoạch An bày ra thì lúc nào cũng suôn sẻ. Sau một hồi chơi trốn tìm ở Trung tâm thương mại, hai con bé rúc bờ rúc bụi thành công ở khu công viên cạnh quảng trường để phòng đám vệ sĩ tới.

- Lâu rồi mới chui vào bụi rậm thế này nhỉ? – Lucky cười khoái chí.

- Lớn cả rồi mà.

Đám đông đã tan, Nguyên cất đồ, thỉnh thoảng ngo ngàng ngo dục như tìm kiếm, rồi khẽ thở dài.

- Ái chà! Có người mong mày kìa!

An khẽ huých rồi chẳng nói gì nữa khi thấy cái mặt mãn nguyện tận hưởng của con bé. Từ bao giờ mà hạnh phúc tới với nó đơn giản vậy? Chỉ cần một cái quay đầu tìm kiếm thôi, con bé sẵn sàng chạy thật nhanh về phía Nguyên. Nó tùm tùm, vậy những ngày nó không tới Nguyên đã thế? Trở về cái dáng vẻ cô độc và có phần buồn hơn trước? Có một người mong chờ mình là điều tuyệt vời thế sao? Tới mức khuôn miệng không thể khép chặt lại?

- Tao muốn lại đó quá!

- Ngồi im! Nhớ mục đích không hả? – An nắm chặt cổ tay Lucky như không trối lại thì con bé chạy ào ngay tới đó ôm chặt lấy Nguyên.

Nguyên ngồi chờ nó một lúc rồi mới về. Hai con bé lò dò vừa bám đuôi, vừa để phòng xem bọn vệ sĩ có theo không. Chúng chơi trò này tới mức chuyên nghiệp rồi, nên chẳng khó để đạt được mục đích. Sau hơn một tiếng vật vờ trên taxi, vừa bon chen giữa giờ cao điểm, vừa không để mất dấu Nguyên trên xe bus, cuối cùng chúng nó cũng có một đích đến cụ thể. Là một bệnh viện nhỏ thuộc ngoại ô thành phố. Lạc Nguyên từ lúc vào bệnh viện, đang lơ ngơ ở sảnh thì An kéo Lucky dúi dụi vào sau dãy ghế chờ.

- Gì thế?

- Im! Nhìn kìa!

Theo hướng ngón tay An chỉ là Nguyên, đang đẩy xe lăn với nụ cười rạng rỡ mà nó cố gắng hết sức vẫn chưa bao giờ được thấy. Ngồi trên xe lăn là một con bé trạc tuổi nó, hơi gầy và xanh xao, nhưng bệnh tật chẳng đủ để che giấu đi vẻ đẹp đó. Con gái xinh bởi phần son, quần áo nó gấp quá nhiều, nhưng để nó bật ra từ “Đẹp quá!” ngay khi nhìn thấy thì chỉ có hai người, An và cô nàng ốm yếu đó. Nó nhìn trân trân về phía hai người, không thể thốt ra lời nào. Mọi thứ trong đầu rối tung lên, thậm chí còn chẳng biết nên tức giận hay thất vọng, ủa về trong nó chỉ có cảm giác thua cuộc, không phải vì vẻ đẹp của cô gái đó, mà vì nụ cười Nguyên dành cho cô ta. Cái vẻ lạnh lùng đạt tới mức đỉnh cao nhất là cười hì hì vẫn trưng trước mặt nó đầu rồi? Nó không hề biết ở Nguyên có nụ cười bao bọc và nâng niu đến thế, như thể cô gái đó là châu báu. Nguyên hay xoa đầu nó, nó vẫn hạnh phúc vì điều tưởng như thuộc về riêng mình, nhưng giờ, con bé lại tự hỏi có phải mình chỉ là người hưởng kẻ cái thói quen cô gái đó tạo cho Nguyên? Mắt nhòe dần đi, rồi nó thấy vị mặn lan vào từ khóe môi. An giậm dứ:

- Tao không thể chịu được nữa!

- Đứng! – con bé níu tay để An không chạy ra chỗ Nguyên – Mày định làm gì?

- Thì làm cho ra nhẽ!

- Dừng! Mày điên à?

- Mày mới có vấn đề ấy! Bình thường thì mày đã lao ra tấn cho thằng đó một trận rồi, sao giờ lại ngồi khóc như con dở thế này?

- ...

- Bỏ tay tao ra!

Con bé không mạnh mẽ được nữa rồi, nó nắm chặt tay An hơn rồi òa khóc:

- Xin mày đừng!

An đứng lặng người nhìn ...

nó, rồi thở dài ngồi xuống ôm con bạn mà vỗ về. Nó khóc nức lên thành tiếng, cảm giác như trái tim vỡ vụn ra. Bức tranh nó dồn tất cả cảm xúc vào từng nét vẽ bị xé nát ngay khi còn đang dở. Hụt hẫng, bàng hoàng, cay đắng, tới mức nó không muốn tin, tới mức nó phủ nhận.

- Nguyên không hề nói là chưa có bạn gái, cũng không hề nói thích tao. Mọi chuyện đều từ phía tao, tao có tư cách gì để trách cứ?

- Thế mà không có gì à? Nó mà tử tế thì đã không làm thế. Rõ ràng nó đang tán tỉnh mày còn gì?

- Tao không biết. Không biết. Dừng hỏi tao!

- ... Thằng tòi!

An ứa nước mắt khi thấy con bé thế. Chỉ là một “gì đó” thôi, mơ hồ và chắc gì đã là thực, biết chứ, nhưng nó đang đau lắm, đau tới mức choáng váng.

- Về! – An lôi nó đứng dậy – Đợi khi nào bình tĩnh hơn thì cho thằng đó một trận!

“Cho một trận”? Tới trách cứ Nguyên nó còn không làm được, liệu nó có thể cư xử như với những tên bạn trai đã từng đá nó? Nếu nó có thể làm được điều đó, nó có đau thế này không?

Tối đó, nó khóc tới mức mệt nhoài rồi thiếp đi. Mới hôm qua thôi, nó còn không biết tình yêu lại có thể khiến người ta đau đến thế.

5. Chương 5

- Tao không đi học đâu!

- Không đáng để mày làm thế đâu! Dậy đi, chút nữa tao sang.

Con bé thực sự không muốn tới lớp với cặp mắt sưng húp như thế này, nhưng An đã sang thì nó cũng chẳng thể ở nhà được. Lucky không xuống ăn sáng mà đi học luôn, để bố nhìn thấy lại khoái chí dành tặng cho nó một bài châm chọc.

Suốt buổi học, Lucky cứ thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Nó như bị ám ảnh bởi nụ cười rạng rỡ của Nguyên, dù đau lắm, nhưng hình ảnh đó cứ hiện ra, và nó cũng không muốn xua đi, kể cả không có được thì đó vẫn là thứ nó luôn khao khát.

Tan học, muốn tới quảng trường như thói quen, nhưng lại kìm lòng lại. Tới để làm kẻ thứ ba hay thú tiêu khiển đây? Không đâu, nó có tự trọng của mình chứ! An bám dính lấy Lucky như sợ con bé chạy tới quảng trường.

- Không ai chạy tới đó đâu mà phải đeo bám thế!

- Thì tao có nói... - An há hốc mồm chỉ về phía trước - Á! Nhỡ kìa!

À, lại là cái thằng đòi một đó! Hôm trước leo cây mà vẫn chưa từ bỏ à? Đã tiêu hóa xong Crown chưa mà nóng vội dòm ngó The King nhà nó thế?

- Đi công sau chứ hả?

- Khoan! – Lucky kéo An lại – Sao tao với mày không đo thử lòng tham hay tự trọng tên đó cao hơn?

- Lại bắt đầu! Đừng giận cá chém thớt chứ!

- Là tự nó chạy tới mà!

Chẳng chờ An kịp đồng ý, nó kéo con bé thẳng tiến ra cổng trường. Tên đó nhanh chóng chặn hai đứa lại:

- Chào! Nhớ anh chứ?

- Anh là ai?

- ... - Tên đó im lặng một lúc khi gương mặt vẫn cười tươi rói, “thật thà” quá nhỉ? – Chúng ta đã cùng dùng bữa, nhớ chứ?

- Xin lỗi, nhưng nhiều kẻ xấu xé miếng ăn nhà tôi lắm, rất khó để nhớ hết!

Vẫn giữ nguyên nụ cười, thật là gian xảo, nếu là Nguyên, chắc lại thắc mắc “Sao con gái mà toàn phun những câu độc địa?” rồi chả thèm nhìn mặt nó tới khi nào nó biết lỗi ấy chứ! Tên đó rút danh thiếp ra đưa cho hai đứa:

- Anh là Andrew, chủ tịch mới của tập đoàn Crown. Lần này em sẽ nhớ chứ?

- Anh người nước ngoài à? Không có nổi cái tên tiếng mẹ đẻ sao?

- ... Thật là thất lễ quá! Anh tên Trí. Rất vui nếu được bắt tay em lần thứ hai.

- Không dám!

- Chào anh! – An nhanh nhẩu đưa tay ra. Giời, cứ có trai đẹp là y như rằng nó lại thế - Em là An.

- Anh biết! Có ai lại không biết tình bạn đẹp giữa hai tiểu thư nhà The King và Golden Plaza chứ?

Ọe! Tởm thật! Bảo sao hần leo lên được cái ghế đó khi còn trẻ như vậy.

- Anh nên làm gì để được mời hai em một bữa cơm đây?

- Đơn giản thôi, trả tiền bữa ăn.

- Điều đó là tất nhiên mà. Vậy cho anh vinh dự được đưa hai em tới đó nhé?

- Khỏi! Anh cho địa chỉ, tụi này tự tới. Và lần sau đừng có khoe mẽ trước cổng trường tôi.

- Rất sẵn lòng, thưa tiểu thư!

Hai con bé tự bắt bus tới cho lành, ngồi trong xé hộp ngọt ngào với cái mồm dẻo quẹo đó chắc cả hai say xe mất.

- Cũng thú vị đấy chứ! – An cười khẩy.

- Đấy! Cái bệnh trai đẹp lại trôi dạt trong mày rồi đấy!

- Tao đang nói về thái độ kia kìa. Xác suất chiến thắng của mày giảm xuống còn 30%.

- Hừ, cứ để rồi xem. Tao sẽ cho thằng đó biết thế nào là sỉ nhục.

- Hề... Chỉ cần đừng đập bàn đập ghế.

- Biết. Biết.

Suốt bữa cơm ấy, Lucky ra sức xĩa xối, tên đó ra sức cười nói, An thì gần như là im lặng. Một bữa cơm mà một thằng còn chiu tự trọng chắc sẽ nuốt không nổi, nhưng hần nuốt ngon lành, thậm chí con bé mới là người không biết mình ăn bằng mồm hay bằng mũi. Nói trắng ra, tối nay, nó thua, thua trong tức tưởi. Nhưng vì nó tức, nó tạm quên Nguyên một lúc.

- Sao mày lại bảo đưa về nhà tao?

- ... Thế cho tiện.

An trả lời bằng quơ như đang mãi suy nghĩ. Suốt cả tối nay nó cứ thế, lạ thật đấy!

- Mày thua nhé!

- Không cần phải nhấn mạnh thế đâu.

- ... Mày có thấy chuyện Crown rất nực cười không?

- Chuyện gì?

- Crown bị phát hiện buôn hàng cấm với Yazuka Nhật, cổ phiếu tụt mạnh, nguồn vốn trì trệ, cũng chẳng quan hệ gì với chủ tịch cũ... Một doanh nhân thành đạt ở Mỹ như hắn hà tất gì phải mua doanh nghiệp trên bờ vực thẳm? Mục đích là gì?

- ... Là mối quan hệ mật thiết với The King. Crown là một phần trong những giao dịch ngầm của The King, việc này bố tao giữ kín, nhưng có vẻ hắn đã moi móc được thông tin ở đâu.

- Dừng ở đây thôi. Chuyện kinh doanh nhà mày, tao không nên nghe quá nhiều. Nhưng mà nhớ, hạn chế đi với tên này nếu không có tao bên cạnh.

- Sao thế? Tao có phải nai tơ đâu mà.

- Ở hắn có cái gì đó khiến tao thấy không an toàn.

- À, hóa ra im lặng suốt bữa cơm là để quan sát. Gì mà đề phòng ghê thế? Chưa nắm được gia tài nhà này, lão đó dám làm gì tao chắc?

- Hắn chẳng đơn giản chút nào, hoàn toàn không... Mà thôi, nói chung cứ cẩn thận. Chứ mày ngu lắm!

An búng trán vào trán nó rồi bỏ về. Con bé thông minh quá đáng như An có thói quen buông những câu khó hiểu và không chịu giải thích, con bé không thích nghĩ nhiều như Lucky cũng nhờ thế có thói quen nghe xong chẳng buồn thắc mắc.

Tối đó, con bé buồn và đau, nhưng không khóc nữa. Nó vẫn còn khả năng tự điều chỉnh mình đấy chứ? Hay vì nó không thể phủ nhận rằng nó đã thua cô gái đó?

- Này!

Lucky chìa chai nước ra, cười khẽ với Nguyên. Nguyên nhìn nó lâu lắm, im lặng khó hiểu như Nguyên luôn thế. Sau hơn một tuần, nó lại tìm tới Nguyên, vì nỗi nhớ cứ nhân đôi từng phút một. Thứ tình yêu chớm nở đó đáng để nó làm vậy không? Đôi mắt cô độc luôn hút nó vào đó đáng để nó làm vậy không? Lý trí bảo nó không, nhưng tiếc thay, nó lại là một con bé bị điều khiển bởi trái tim, và tình yêu là thứ ngập tràn trong nó lúc này. Nếu Nguyên không muốn nói, thì nó sẽ giả vờ như không biết, chỉ cần được gặp Nguyên, chỉ cần được thấy mình trong mắt Nguyên.

- Sao nay mới tới? Không nhớ anh?

Nhớ chứ, nó nhớ tới phát điên, đôi mắt đó, nụ cười đó, cách nói chuyện đó. Nhưng con bé có thể tới khi lòng còn cuộn trào sao? Để rồi òa khóc trước Nguyên à? Tự trọng trong nó cao hơn nhiều, đủ để đứng trước mặt Nguyên với đôi mắt không sưng húp.

- Hơn tuần không thấy anh, buồn tới mức thành bánh mì nhúng nước thế này à?

Vẫn thấy đấy chứ, một tuần qua, con bé đã làm cái việc rò rỉ tới mức nó phải giấu An là tìm tới bệnh viện đó, nhìn hai người bên nhau. Không phải để hận, không phải để thấy mình thua cuộc, mà để thấy nụ cười rạng rỡ, thấy sự nâng niu, thứ mà nó sẽ chẳng bao giờ có được nơi quảng trường lộng gió.

- Mong em à?

Lucky mân mê chiếc vòng trên cổ tay, không bóp chặt lại mà chỉ hỏi bằng quơ khiến Nguyên ngạc nhiên:

- Có chuyện gì à?

- ... Không.

- ... Đi ăn nhé?

- Tại sao?

- Vì có người muốn biết một số chuyện mà.

- Không phải anh có việc để làm à?

- Có những người nên ưu tiên chứ!

À, thế cơ đấy! Trong cuộc đời Nguyên, cũng có một ngày để ưu tiên nó à? Nó thấy mĩa mai chính mình khi không thể khinh bỉ lời đề nghị đó mà lại chấp nhận như một cách thua cuộc đầy yếu đuối trước tình yêu.

- Rồi! – Nguyên gấp miếng thịt nướng cho nó – Có chuyện gì muốn biết?

- Anh trả lời hết rồi. – Nó khẽ cười gượng gạo.

- Trả lời gì? Chẳng lẽ nghĩ rằng anh không mời nổi bữa ăn? Nhìn anh bần xỉn thế à?

Chẳng khó để Nguyên nhận ra khi nào nó buồn, những lúc đó, Nguyên luôn đùa nhiều hơn, hỏi nhiều hơn mọi ngày. Nhưng sự tử tế đó hôm nay như xoáy vào tim nó, nhói tới mức lồng ngực thắt lại mỗi khi mở lời.

- Em muốn biết cách anh cầm đũa, anh gọi món ra sao, anh ăn như thế nào, khi ngồi xuống, anh có kéo ghế cho em không, anh sẽ gấp cho em chứ, anh có hay nói chuyện khi ăn, anh có hỏi em “Món ăn ngon chứ?”. – Lucky vừa dùng đũa gắp những hạt ngô chiên vừa nói.

- Vậy anh trả lời thế nào?

- ... Anh cầm đũa tay trái, ghế cũng không kéo cho em, chẳng mấy khi ngừng ăn để mà nói chuyện, ăn không giữ ý chút nào, nhưng vẫn gấp cho em miếng ngon, không hỏi em có ngon miệng không, nhưng cách anh ăn khiến em thấy món ăn thật ngon. Nhưng, cũng may, anh trả lời không hoàn hảo chút nào.

- May sao?

- Thiếu sót cho em biết đó là anh, sẽ chẳng tìm được ai giống như anh. Đúng chứ?

Nguyên ngước mặt lên, khẽ nhếch mép, nụ cười cao ngạo luôn mê hoặc nó.

- Cũng chẳng ai ghê gớm được như em đâu!

Nó nhìn sâu vào đôi mắt đó, và chỉ biết cười, một nụ cười cay đắng và thua cuộc. Nguyên biết nó đang buồn, nên nụ cười của Nguyên cũng buồn như nó. Lại thế nữa rồi, đừng có hòa cảm xúc của nó vào trái tim Nguyên, để nó hy vọng vì điều gì chứ? Hạnh phúc vì điều gì chứ?

- Mai em tới nữa được chứ?

- Hả? – Nguyên nhìn nó kinh ngạc – Từ bao giờ biết xin phép vậy?

Con bé lại cười gượng nữa, khiến Nguyên thôi đùa, xoa đầu nó:

- Không muốn cười thì đừng cười.

Nếu Nguyên hỏi lý do sao nó buồn, chắc nó đã có thể nói, có thể hỏi cô gái đó quan trọng tới mức nào. Tiếc rằng, Nguyên thì không thể, lúc nào cũng an ủi mà chẳng cần biết lý do, đợi nó nói khi nó muốn, nhưng giờ, nó muốn mà không mở miệng nổi.

Hôm nay, nó đau một cách hạnh phúc. Nó chấp nhận, chỉ cần được gặp Nguyên.

- Sao hôm qua tắt máy? Đừng nói mày làm việc không vào mắt tao đấy!

- ... Tao đi gặp Nguyên.

- Biết ngay ...

mà! Mày điên hả?

- Ồ, chắc tao điên rồi.

- Trời ạ! Hơn cả điên. Gặp để làm gì? Có đi tới đâu đâu mà cứ gặp?

- Nhưng tao nhớ lắm, nhớ không chịu được, chỉ muốn gặp thôi.

An thở dài, lắc đầu nguây nguậy. An chưa yêu nên không hiểu đâu, cái cảm giác tưởng phát cuồng tới nơi, để rồi vất hết tự trọng sang một bên, chạy tới nụ cười đó.

- Dòi một hôm qua cũng tới đây!

- Ngày nào cũng tới không thấy chán?

- Bố mày có biết mày gặp gỡ anh ta không?

- Không nói cũng biết. Nhưng hình như anh ta không nói với bố tao. Bình thường thì nên nói chứ nhỉ?

An cau mày suy nghĩ. Nó chưa thấy An đề phòng và tò mò về ai như vậy, cứ như một con một toán gặp phải bài toán khó vậy. Nó không quan tâm. Đau đầu vì tên dở hơi đó là việc của đứa cẩn thận và thông minh như An, mình Nguyễn là đủ chiếm hết tâm trí nó rồi.

- Gần đây con hay gặp Andrew nhỉ? Hai đứa đi những đâu chơi vậy?

- Sao bố không hỏi con rể hoàn hảo của bố ấy?

- Ghi được bao nhiêu điểm với con rồi?

- Âm 1000 điểm. Crown chẳng phải vẫn bấp bênh sao? Cái gốc chưa vững mà đã vội chèo kéo sang nhà ta rồi, bố để ý không con rể của bố mắc ghen đấy.

- Lại quá đà rồi! Con càng ngày càng đa nghi đấy!

- Còn bố? Bố dễ tin người thế sao? Con thấy lạ đấy! Hay bố định chơi bài ngựa để dần mất thăng nhọc đã nâng Crown trước cả bố? Nếu thế thì cũng chưa tới lúc bố được dùng con như quân cờ đâu.

- Chà chà! Đúng là con gái ta, tới bố nó mà nó còn nghi ngờ.

- Đây không phải lần đầu con bị lôi vào cuộc chiến, bố cũng đúng là bố con đấy chứ!

- Được rồi, được rồi. Nói một câu, cãi 10 câu. Bố làm gì thì cũng là để cho con thôi.

- Thứ con cần không phải là tiền. Đừng dùng con bưng bít lòng tham của bố nữa. Sau mẹ, giờ tới con chết bố mới hài lòng?

Chát! Má nó rất đỏ. Bố tát nó, một cái tát đau nổi đau của cả hai bố con. Nó bỏ lên phòng, chui vào chăn khóc. Nó biết nó vừa nói điều không nên nói, vì mẹ và nó là người bố yêu thương nhất, nhưng cách bố yêu thương chỉ khiến nó phải quay lại chống cự thì mới không chết ngạt. Nó không thể chấp nhận sai lầm của bố rồi đau đớn như mẹ được.

“Xin lỗi, nhưng con không muốn tồn tại qua ngày trong cái lòng của bố”.

6. Chương 6

Hết lần này tới lần khác, nó tự nhủ đừng tới tìm Nguyễn nữa, nhưng rồi vẫn cứ thế, bỏ qua mọi thứ, nó bên Nguyễn. Cho điều gì? Nó không trả lời được. Nó không còn mục đích để hướng tới nữa rồi, chỉ biết thêm mỗi phút giây đôi mắt đó nhìn nó, dù thỉnh thoảng vẫn ánh lên đầy ngờ vực, và nhiều suy nghĩ khi có nó trong đây mắt. Tin một ai đó khó với Nguyễn lắm! Nụ cười rạng rỡ ấy, Nguyễn có kịp cho nó trước khi nó phải từ bỏ Nguyễn?

- Sao thế? Gần đây anh hay nhìn em lắm? Yêu em rồi hả?

- ... Anh vẫn còn quyền yêu cầu em chứ?

- Cái quyền đó gắn với tên anh rồi.

Con bé cười mà lòng đau nhói. Bất chợt, Nguyên bóp hai má vào khiến mắt nó chu lên.

- Cười xấu quá, thử khóc xem có xinh hơn không.

Nó chống cự, cố gỡ hai bàn tay chai sạn vì boxing ra, Nguyên vẫn không bỏ tay ra.

- Đừng làm việc mình không muốn trước mặt anh.

Chắc giờ trông nó xấu xí lắm nhỉ, nếu khóc thì càng xấu hơn, nhưng sự dịu dàng của đôi mắt kia cứ như chiếc đũa thần vậy, bảo nó khóc là nó khóc không ngừng. Lần thứ hai nó khóc tới sưng húp mắt trước mặt Nguyên.

- Áo anh đâu? – Con bé chìa tay ra.

- Áo chứ có phải chỗ lau nước mũi đâu?

- Hôi phát ối mà còn chẳng.

- Đây thưa cô! – Nguyên dí vào mặt nó, cái mùi mồ hôi ngửi tới quen, nó yêu cả cái mùi ấy.

Nó xì lấy xì để, rồi cười hì hì với cái mũi đỏ ửng. Với nó, nụ cười đó thật xấu, với Nguyên, nụ cười đó đáng yêu vì nó muốn cười.

- Xinh hơn rồi đấy! – Nguyên vò đầu nó rồi bừa.

Nếu như Nguyên không quá tử tế với nó như thế, chắc nó đã quên Nguyên dễ hơn rồi.

- Anh dùng quyền của mình hỏi em nữa nhé?

- Anh đang lạm dụng quyền hành đấy à?

- Có chuyện gì à?

- ...

- Nói ra thoải mái hơn đấy!

- ... Chuyện này nói chỉ khiến mọi thứ phức tạp hơn thôi!

- Yên tâm! Anh sẽ chỉ nghe thôi.

- Em biết. Anh rất giỏi nghe, lúc nào cũng chỉ nghe, chẳng bao giờ nói em biết anh nghĩ gì.

- ...

- Em hơn một người bạn, có thật là thế khi anh không tin em?

- Không phải anh không tin em...

- Nhưng vẫn còn đề phòng? Em không đủ sức để tấn công anh đâu, đừng quá cảnh giác như thế! Để em khiến anh nhẹ nhõm như anh luôn giúp em, được chứ? Chỉ ít là như một người bạn.

Con bé nắm chặt bàn tay chai sạn đó. Nguyên nhìn con bé, lâu lắm, đôi mắt như viên pha lê vỡ vụn, hút nó vào nhịp thốn thức của trái tim. Lucky nhẹ vuốt má Nguyên, bờ vai rộng khẽ hạ xuống, như một cách yếu mềm thay nước mắt. Đôi tay nắm lấy vai nó chậm rãi, muốn ôm nó vào lòng trong e dè, đắn đo. Bất chợt, giọng nói quen thuộc vang lên:

- Lucky! Bố em nói tối nay chúng ta cùng dùng bữa.

Ồi trời, là tên dòi mọt đó. Đồ xảo quyệt, dám theo dõi nó à? Lại đúng lúc nó sắp được Nguyên ôm. Nguyên hơi ngạc nhiên một chút, rồi buông tay ra.

- Từ khi nào anh thành người nhà tôi vậy?

- Bố nói anh tới đón em. Một tiểu thư như em làm gì ở quảng trường này thế?

- Tiểu thư? – Nguyên nhìn nó ngạc nhiên, con bé chỉ biết cười trừ.
- Vậy anh không biết đây là con gái độc nhất của Chủ tịch Tập đoàn The King nổi tiếng sao?
- The King? Chẳng lẽ...
- Phải! Chính là tập đoàn có hệ thống casino, bar và khách sạn trải đều khắp thế giới, và là doanh nghiệp đứng thứ 18 trên thế giới về doanh thu năm vừa rồi.
- Con bé cầm mặt xuống đất, không dám cả một cái đưa mắt sang bên cạnh. Chắc Nguyên đang giận lắm, vì nó đã chẳng nói gì. Tên khốn kiếp đòi một đó, nó sẽ không bỏ qua vụ này đâu.
- Em... là con gái ông ta? Là tiểu thư của The King?
- Nguyên nắm chặt vai nó, con bé đau nhưng không thể kêu nổi tiếng nào. Đôi mắt đó không chỉ là giận dữ, gần như là bàng hoàng và không muốn tin, giống như lần đầu tiên nó nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Nguyên. Lòng ngực thắt lại, trong nó dậy lên một điều. Sự giận dữ đó dường như không giành cho giấu diếm của nó mà giành cho The King. Tại sao Nguyên lại nhắc đi nhắc lại The King một cách khó chịu như vậy? Đừng nói là... Không. Nó tự dừng cái suy nghĩ đó lại, vì nó lo sợ điều nó suy đoán, nó lo sợ mình đang tiến lại gần sự thật không nên có. Một màu trắng toát bao trùm tâm trí nó, trống rỗng như đôi mắt Nguyên lúc này.
- Em xin lỗi vì không...
- Đi về đi và từ mai đừng tới đây nữa.
- Nguyên đẩy con bé. Run rẩy nỗi sợ trong nó, một dự cảm không tốt. Dù có giận tới mấy, Nguyên cũng không phải người có thể gay gắt. Tại sao Nguyên lại như vậy? Nguyên từng nói gia cảnh không quan trọng cơ mà? Vậy mà giờ lại xua đuổi nó? Sao lại thế? Nguyên từng nói đứng ở vị trí nào thì con bé vẫn là chính nó cơ mà?
- Tại sao?
- Đi đi! Đi ngay!
- Nguyên hét lên, nó chưa bao giờ thấy Nguyên bộc lộ cảm xúc dữ dội tới vậy. Nó sợ, sợ khuôn mặt ửng đỏ, sợ ánh nhìn bàng hoàng, sợ Nguyên sẽ đẩy nó ra khỏi trái tim, sợ tới mức không thể làm gì, cứ đứng như tượng nhìn Nguyên. Thấy vậy, ngay lập tức, Nguyên bỏ đi, không một lần nhìn lại, cả ba lô cũng không thêm cầm theo, như muốn tránh xa nó càng sớm càng tốt. Đừng, đừng chạy trốn nó như thế! Đau lắm!
- Con bé ôm ghì chiếc ba lô cũ nát, khóc nức nở trong xe Trí. Tên đó im lặng không nói gì, giờ thì hẳn lại tỏ ra mình là người tốt sau khi đâm nó một phát sau lưng ư?
- Đồ khốn! Những gì hôm nay sẽ có ngày tôi trả lại anh.
- Xin lỗi, nhưng anh không biết mọi chuyện thành ra thế này. Anh chỉ tới đón em theo lời bác dặn thôi.
- Để rồi xem anh có nuốt được The King trước khi chết nghẹn không?
- ... Đó không phải là mục đích của anh đâu!
- Đồ tồi! Khốn kiếp! Tên giả tạo! Tôi phát ốm vì anh.
- Rồi nó lại khóc tiếp. Tại sao Nguyên lại như thế?
- Hôm nay, Nguyên đỡ đòn chẳng có chút tinh thần nào hết, trúng không ít cú đâm vào mặt. Nhìn thế, nó lại càng cảm thấy mình có lỗi hơn.
- ... Chào anh!
- Nguyên ngược nhìn trong thoáng chốc, đôi mắt đỏ au không đáp lại, vội vã mặc áo rồi về, như không có nó bên cạnh. Con bé không thể nói được gì, chỉ chực khóc thôi. Nó túm lấy tay Nguyên:
- Ba lô của anh...

Nguyên lặng lẽ cầm ba lô rồi quay lưng đi. Chắc Nguyên thừa biết nó đang khóc mà, tại sao Nguyên lại thế chứ? Còn nó, làm cái gì thế? Tới để hỏi Nguyên lý do, tới để trách cứ Nguyên cơ mà? Sao lại không mở lời được lấy một lần?

Hôm sau, nó lại tới tìm Nguyên tiếp.

- Tại sao anh cứ thế? Chính anh đã nói gia cảnh không quan trọng cơ mà? Sinh ra trong gia đình giàu có thì em không có quyền yêu anh?

- Tiểu thư thì sao chứ? Bề thế thì sao chứ? Nếu anh muốn, em có thể vứt bỏ chúng, em sẽ bỏ hết.

- Xin anh đừng! Anh nói gì đi. Ít nhất cho em một lý do.

Hôm sau, sau nữa, những câu hỏi của nó cứ rơi vào hư vô, như Nguyên không thấy nó, không nghe nó.

- Anh nghĩ em đang giễu cợt anh à? Nếu thế, em có hạnh phúc vì chiếc vòng này không?

Con bé chìa tay ra. Từ khi được nhận, chưa một giây nào nó rời khỏi chiếc vòng đó, thứ hạnh phúc Nguyên đã đeo vào tay nó. Nguyên khẽ liếc nhìn, rồi cúi gằm mặt xuống:

- Vứt nó đi.

- Anh nói gì?

- Tôi bảo vứt nó đi, rồi trở về cuộc sống sung sướng của cô ấy.

- Anh tặng nó cho em, anh nghĩ em vứt đi dễ dàng thế sao?

- Biết trước, tôi đã chẳng tặng nó cho cô.

Con bé không tin vào tai mình nữa. Nguyên bảo nó vứt đi ư? Nguyên biết rõ nó nâng niu chiếc vòng đó như sinh mạng mà bảo nó vứt đi? Tới mức này thì nó không thể chịu được rồi. Lúc nào cũng là nó chạy theo Nguyên, lúc nào cũng là nó cuống quýt vì Nguyên, lúc nào cũng là nó đau đớn. Còn Nguyên, thích thì cho nó chút ngọt ngào, chán thì ruồng rẫy nó như một món đồ bỏ đi thế sao? Tốt thôi! Nếu Nguyên không có chút luyến tiếc nào cho nó, thì nó cố gắng làm gì? Cũng đâu có gì để gắn bó nhau?

- Được thôi. Nếu chỉ thế thì anh chẳng đáng. Tôi sẽ không làm phiền anh nữa. Dù sao cũng cảm ơn anh, những ngày qua rất vui.

Con bé quay lưng bỏ đi. Lần đầu và cũng sẽ là lần cuối, nó cho phép trái tim mình vỡ nát vì một thằng con trai. Nó sẽ vứt bỏ, như anh ta yêu cầu nó làm thế.

Vừa bước ra khỏi bậc thềm quảng trường, một chiếc xe đỗ xích trước mặt nó. Khoảng 5, 6 tên xông ra khỏi xe, kéo con bé vào, 2 vệ sĩ chạy tới cũng bị đánh túi bụi, nó cố giằng co thì bị bịt thuốc mê, ngất lịm đi. Trước khi mất đi ý thức, hình như nó thấy Nguyên đang chạy về phía nó.

Choàng tỉnh, ...

nó đang ở trong một căn phòng tối, chỉ lờ mờ ánh đèn hắt từ bên ngoài vào. Mọi chuyện xảy ra nhanh tới mức không kịp phản kháng, cặp, điện thoại, tới đồng hồ cũng bị lấy mất, trên đồng hồ có chip định vị bố đã gắn vào, giờ thì chẳng còn, chúng không trói con bé, cách thức này chứng tỏ là dân chuyên nghiệp, có nghĩa là có người thuê chúng. Ai là người đứng đằng sau việc này? Bố lại giấu nó gây thù chuốc oán với ai thế không biết. Nếu xã hội đen hay một băng đảng thì đã dùng người của chúng chứ không tốn tiền thuê dân chuyên nghiệp, kẻ chủ mưu chắc chắn là đối thủ trên thương trường hoặc một quan chức cấp cao bị bố nắm thóp? Xem ra lần này không chỉ đơn giản là tiền, ông bố cáo già của nó sẽ xử lý sao đây?

Con bé thở dài, lần thứ bao nhiêu rồi nhỉ? Đây là cuộc sống nhiều người muốn có được đây à? Là nguyên do nó đánh mất tình yêu của mình đây à? Nó cười khẩy, lẩm bẩm một mình:

- Mình hạnh phúc thật!

Rồi vươn vai, ngáp dài ngáp ngắn. Nhiều đêm khó ngủ vì chuyện với Nguyên, mệt mỏi thật đấy!

- Ngày! Ít nhất cũng phải có ti vi chứ?

- Đói dài với tôi cho tốt thì mới mong lấy được tiền. Nghe chưa lũ lợn?

- Này! Điếc à? Trả giá nhanh lên cho tôi còn về.

Không thấy sự đáp trả nào hết, kể cả quát tháo. Chán quá, mỗi lần bị thế này nhằm đúng lúc tâm trạng không tốt, nó luôn giết thời gian bằng cách tra tấn tinh thần bọn bắt cóc. Vậy mà cái thú vui “tao nhã” ấy cũng chẳng có người chơi cùng với nó. Con bé hét tướng lên:

- Chán chết.

Bất chợt, một giọng nói vang lên từ góc tối của căn phòng khiến nó giật bắn, suýt rơi khỏi ghế:

- Không lo sợ như anh nghĩ nhỉ?

Nó không nhìn rõ, nhưng giọng nói đó là Nguyên, không lẫn đi đâu được. Con bé hoảng hốt:

- Sao anh lại ở đây?

- À! Đi lạc.

Lạc cái gì mà lạc. Đã xua đuổi nó thế, còn ngu ngốc chạy tới cứu nó làm gì? Học boxing thì cũng làm sao một mình chơi được 5, 6 tên như thế? Nó còn đang giận Nguyên, nhưng lại cảm thấy có lỗi nhiều hơn. Rốt cuộc, cũng là vì muốn cứu nó, Nguyên mới thế này, tử tế quá đáng mà!

- Anh nói gì để bọn chúng mang theo anh?

- Chẳng nói gì cả!

Làm gì có chuyện không nói gì mà chúng chuốc thêm rắc rối vào mình chứ? Chắc chắn anh ta phải làm cái gì đó thì chúng mới tha theo thế này.

- Tập tọe chút võ mà tưởng mình là siêu nhân chắc? Ở đó làm gì, lại gần đây cũng không ai ăn thịt anh đâu.

- Bị trói rồi.

Nghe thế, nó vội đứng dậy, lò dò tới chỗ Nguyên. Nó dùng hết sức kéo chiếc ghế mà Nguyên đang bị trói chặt ra chỗ sáng, Nguyên giãy giụa:

- Làm gì thế?

- Kéo anh ra chỗ sáng, không thấy sao còn hỏi?

- Cần gì phải thế?

- Cứ ra đó đã!

Con bé lại tiếp tục kéo, biết thế trưa nay nó chịu ăn có phải tốt không. Nguyên lại giãy giụa:

- Để anh tự đi.

- Được không?

- Được. Đỡ anh đứng dậy.

Con bé đỡ Nguyên ra chỗ sáng, rồi lại lúi húi phía sau Nguyên ngay khi chân ghế vừa chạm đất.

- Làm gì thế?

- Cởi trói.

- Trói chặt tới mức không cựa quậy được thì sao cởi?

- Im lặng chút đi! Trong chuyện này thì tôi kinh nghiệm hơn anh nhiều.

Nguyên bật cười. Trong tình cảnh này mà vẫn bật cười được sao? Từ lúc thấy Nguyên bị lôi vào chuyện này thì nó chẳng cười nổi rồi. Nó rút con dao vẫn giấu trong áo ngực ra, hí húi cứa dây. Chợt, có tiếng bước chân, con bé nhanh tay giấu vào túi áo. Một tên mang thức ăn vào, thấy Nguyên ở ngay gần cửa, hăn quát:

- Sao mày lại ở đây?

- Hưởng chút ánh sáng cũng không được à? – Con bé nhanh nhẩu.
- Khôn hồn thì đừng có dở trò.
- Khôn hồn thì đối xử với bọn tao cho tốt, nếu không đừng hòng lấy được tiền.
- Ăn đi. – Hấn ném phịch khay thức ăn xuống đất.
- Khóa cửa phòng thì bọn tao cũng đâu thể trốn được. Cởi trói cho anh ta đi. – Hấn làm như không nghe thấy khiến con bé tức điên – Có nghe thấy không hả? Cởi trói ngay.
- Lucky! Thôi đi.

Nguyên can ngăn, tên đó làm ngơ, tâm trạng con bé lại không tốt, đó là một chuỗi tác động cho cái hệ quả là nó đá bay khay thức ăn, quá lớn:

- Không được thứ đồ ăn nào tử tế à? Tao không ăn thức ăn của chó như chúng mày được.
- Tên kia quay lại giận dữ, tát một cái vào mặt con bé khiến phía trong miệng bị chảy máu.
- Liệu hồn đấy con nhãi!
- Rồi sao? Giỏi thì giết tao đi.
- Lucky! Thôi ngay!

Nguyên quát lớn, khiến con bé không nói nữa, nhưng ánh mắt thì vẫn hướng về tên kia đầy thách thức. Nguyên quay ra trấn an và xin lỗi tên khốn kiếp đó. Việc gì phải thế, cùng lắm là bị đánh gãy tay như mấy năm trước là cùng chứ gì, chưa có tiền thì nó chết làm sao được. Tên đó khóa cửa lại, đi ra phòng ngoài. Trong khi mở cửa, nó kịp nhìn ra ngoài qua cửa sổ đối diện được một chút. Hình như đây là một xí nghiệp bỏ hoang, đồng không mông quạnh, chắc là khu vực ngoại ô, bọn chúng lại tụ tập ngay gần cửa phòng, muốn trốn cũng khó. Nó đang mãi suy nghĩ thì Nguyên gần giọng với nó, có vẻ như đang giận:

- ... Cẩn thận cái mồm chút!
- Không phải chuyện của anh.
- Ít nhất cũng phải biết quý trọng mạng sống của mình.
- Hừ! Chúng hứng thú với tiền hơn cái mạng của tôi nhiều.

Nguyên ngược nhìn nó bằng ánh mắt ngơ ngàng. Lần đầu anh ta gặp chuyện này, nên ngạc nhiên về thái độ của nó là phải thôi, cứ thử bị bắt cóc như cơm bữa giống nó xem, rồi sẽ chán chẳng muốn sợ sệt ấy chứ.

- Sao thế? Thất vọng vì cuộc sống giàu có không sung sướng như anh vẫn tưởng à?
- ... Đưa mắt đây xem nào!
- Không cần! Nếu có sẹ, chúng sẽ nhận lại hết.

Con bé lại lúi húi cửa dây, dây thừng quá chắc, mà con dao nhíp lại quá bé, phải mất hơn phút nó mới xong. Khoảng thời gian đó là sự im lặng khó chịu với nó, rõ ràng nó từng rất thích khi cả hai không nói gì, nhưng lúc này thì thật đau đớn, nước mắt cứ ứa ra ở khóe mi. Dây trói vừa rơi ra, Nguyên đứng dậy, khẽ ngó ra ngoài qua khe nứt cửa, định tìm lối thoát.

- Chẳng tên bắt cóc nào nhốt con tin ở nơi dễ thoát đâu. Cứ thích làm những việc quá sức!
- Không thử sao biết!
- Thử đi! Chắc là anh sẽ sống nếu như bọn chúng nghiệp dư. Nhưng bọn này chuyên nghiệp rồi, trốn nghĩa là tìm cách chết.
- ... Bị thế này bao nhiêu lần rồi?
- Không biết. Chán chả muốn đếm.
- Ha ha ha ha – Nguyên bật cười, to tới mức nó giật mình.

- Đáng cười thế à?

- Con ranh con đúng là gan to mà!

Nguyên cười không ngớt, không phải chỉ hì hì như bình thường, là điệu cười khoái chí, cười tới chảy nước mắt. Dù không phải nụ cười rạng rỡ, sáng bừng hạnh phúc đó, nhưng lúc này thì là quá đủ để nó tùm tùm theo. Cả hai đã làm lành theo cách đó? Không biết, nhưng ít nhất lần này không nhàm chán như mọi khi.

id=up> Xuống Cuối Trang

7. Chương 7

Bọn bắt cóc chợt xông vào, lôi con bé đi. Nguyên nắm lấy tay Lucky thì bị một tên to con đẩy mạnh, Nguyên nhanh chóng hạ tên đó chỉ với một đòn, rồi giăng co kéo Lucky lại. Bọn chúng bèn gọi đồng bọn vào đề Nguyên xuống đánh túi bụi. Lucky gào thét, khoanh khắc bàn tay đó bị đứt khỏi con bé, nó biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó không làm gì đó.

Đúng như con bé đoán, bố thỏa thuận chỉ chuộc nó. Con bé nghe điện thoại:

- Bố không chuộc Nguyên thì con không về.

- Ngoan ngoan mà về đi. Rồi bọn chúng sẽ thả nó.

- Khi chỉ còn cái xác à? – Nó gào lên và bật nước mắt. Đôi lúc nó không tin nổi con người tàn bạo này là bố mình nữa – Con xin bố đấy!

- Đó là chuyện của nó! – Bố nói rồi cúp máy.

Tên trùm quay sang quát bọn lâu la:

- Chúng mày tha theo cái của nợ kia làm gì?

- Dạ, tại nó cứ lao lên xe rồi bám dính lấy con bé này, bọn em thấy giăng co mất thời gian quá nên đưa nó đi luôn.

À! Hóa ra Nguyên liều mạng chẳng suy nghĩ theo cách đó. Như thế càng không được. Con bé không thể để Nguyên gặp chuyện gì, thậm chí Nguyên còn chẳng liên quan tới việc này, chỉ vì chạy tới cứu nó khỏi bọn bắt cóc. Nhân lúc nội bộ tranh cãi, một bên tay bị nối lỏng, con bé giật mạnh, lùi lại, nhanh tay lấy con dao trong túi áo dí vào cổ mình.

- Gọi lại cho bố tôi, và nói rằng gói hàng phải bán theo cặp. Ngay lập tức!

- Lũ ngu! Giờ thì nó có cả dao cơ đấy! Sao chẳng việc gì bọn mày làm nên hồn thế? – Tên trùm quát tháo, rồi quay sang con bé – Con nhãi, mày nghĩ bọn tao sẽ nghe lời mày sao? Ngây thơ quá đấy.

- Tôi chết thì ông cũng chẳng được đồng nào đâu.

Bọn chúng phá lên cười:

- Cứ thử xem! Giờ thì mày đâm đi!

Con bé cười khẩy, dí chặt mũi dao vào cổ mình tới bật máu:

- Suốt ngày bị rao bán như món hàng chẳng làm tôi thấy yêu đời đâu!

Bọn chúng thôi cười và bắt đầu đắn đo, vì vẻ mặt con bé chẳng có chút gì là không dám, thực sự thì nó cũng chẳng ngần ngại kết thúc cuộc sống nhàm chán đâu. Thấy vậy, con bé bồi thêm:

- Tất nhiên là các ông sẽ được lợi. Hai bao giờ cũng đắt hơn một, không phải sao? Lên giá đi! Bố tôi bắt buộc phải mua set 2 món hàng nếu chúng không bán rời.

Bọn bắt cóc xì xào bàn tán, chứng tỏ chúng đang thực sự suy nghĩ và xuôi theo chiều hướng lợi hơn. Con bé tiếp tục mặc cả:

- Các ông được thuê đúng không? Vậy sao không đưa cho kẻ đi thuê số tiền thỏa thuận ban đầu, phần còn lại là của các ông. Tăng gấp đôi và các ông được một nửa, hoặc là không gì hết.

Tên cầm đầu phá lên cười:

- Được lắm! Đúng là con của tên cáo già quỷ quyệt đó!

- Vậy là thỏa thuận rồi nhé! Giờ thì đưa tôi về chỗ anh ta, và làm ơn bảo quản món hàng để được giá cao.

- Ha ha ha... Chúng mày nghe thấy rồi chứ? Lo mà bảo quản cho tốt không thì đừng trách tao!

Con bé thở phào nhẹ nhõm và mỉm cười với tên cầm đầu:

- Cảm ơn!

Tên cầm đầu tỏ ra hơi bàng hoàng, và khẽ nói:

- Thật tiếc khi cô là con gái lão già đó!

- Không ai có thể chối bỏ thân phận, đúng không?

Đúng! Nó không thể, dù đôi mắt nó có nhạt màu hơn bố. Một ngày làm con gái bố thì cả đời nó sẽ phải làm con gái bố, vì bố chỉ còn nó thôi.

- Tôi sẽ cầm con dao này, để chắc rằng các ông giữ lời, và để công bằng, tôi hứa sẽ không tìm cách chạy trốn.

- Lấy gì để bảo đảm?

- Con chưa chắc giống cha, chắc ông phải biết điều đó chứ?

- Ha ha ha. Quả đúng như đồn đại. Được, được, sự láu cá của nhãi con làm ta vui đấy!

Nó chẳng thích nhận lời khen từ loại người này chút nào, nhưng lúc này thì nó bắt buộc phải mềm mỏng để đạt được mục đích. Con bé mở cửa phòng. Nguyên hoảng hốt lết tới, chân hơi khập khiễng, trên mặt, trên người bết máu, lúng túng cởi áo sơ mi ngoài khi thấy máu trên cổ nó:

- Không cần – Con bé gạt tay ...

Nguyên ra – Lo cho anh trước đi!

Nhìn những vết thương đó, chút máu trên cổ nó thấm gì chứ, chắc Nguyên đau lắm? Liệu có gãy xương không? Không bị tổn thương nội tạng chứ? Nó muốn hỏi, nhưng cảm thấy mình không có tư cách. Nguyên vẫn ấn áo vào chỗ máu đang rỉ ra trên cổ con bé, nó lại gạt tay ra. Nguyên giận dữ quá lớn:

- Em thôi đi!

Nó ngoan ngoãn ngồi im, không phải vì tiếng quát, không phải vì nó sợ, mà vì mắt Nguyên có ngấn nước. Tại sao Nguyên lại đau lòng thế nếu chỉ là chút “gì đó” mơ hồ? Tại sao Nguyên lại khiến nó có cảm giác như nó được yêu? Nó hoang mang. Đừng tự huyền hoặc nữa, Nguyên đã có người con gái của mình rồi, và cô ấy đẹp hơn nó, mỏng manh hơn nó, cần được bao bọc hơn nó nhiều.

- Bọn khốn nạn đó làm gì em thế này?

- Bọn chúng không làm gì cả... em tự làm.

- Em chán sống à? Thật là...

Nguyên nghẹn lời, và con bé thấy thật ngốc khi ban nãy không ngần ngại gì nếu phải đâm vào cổ mình thật. Lucky cười hì hì:

- Mặc cả chút chơi ấy mà! – Nó vuốt nhẹ lên mặt Nguyên, lau lau vết máu – Em xin lỗi.

- Lo cho em trước đi!

Và một giọt ẩm nóng rơi vào bàn tay. Nó chưa bao giờ thấy con trai khóc, càng không nghĩ nước mắt của con trai lại tác động mạnh mẽ như vậy. Nó thấy mình được yêu thương nhiều lắm, nó thấy mình được nâng niu nhiều lắm, và nó ôm lấy Nguyên không dè chừng. Có lỗi với cô gái đó cũng được, nó chỉ cho phép mình mềm yếu giây phút này thôi. Nguyên cũng ôm lấy nó, siết chặt cái cảm giác sợ mất con bé. Nó nhắm lại khi mắt nhòe đi: “Chỉ lần này! Một lần thôi, rồi mày buông tha anh ấy đi nhé!”. Phải! Nó nên để Nguyên trở về cuộc sống yên bình, xem nó đã lôi Nguyên vào điều gì vì cái ích kỷ trẻ con của mình thế này. Tình yêu vốn là một thứ ngoài tầm với của nó, đáng lẽ nó đừng nên bướng bỉnh giành lấy làm gì. Lần này thôi!

- Thiếu niềm vui tới mức em liệu linh thế sao?

- Cũng không tới nỗi thiếu, đủ để cầm cự qua ngày.

Con bé cười hì. Nguyên ôm nó chặt hơn nữa.

- Anh chẳng giúp được gì cho em.

- Mấy vết thương của anh giúp em nhiều đấy chứ! – Con bé vỗ vỗ vào lưng Nguyên, trêu đùa để xoa dịu cảm giác bất lực trong Nguyên, vì nó biết đau đớn thế nào khi không thể bảo vệ người mình yêu thương, như nó luôn cảm thấy khi nghĩ về Nguyên – Hơn nữa, là em lôi anh vào chuyện này.

Nguyên ôm nó chặt hơn nữa, bờ vai run rẩy và tiếng sụt sịt khe khẽ. Nguyên đang khóc, và không để nó trông thấy, nó thật có lỗi khi thấy ẩm lòng vì điều đó. Ừ, nếu như Nguyên không thể cho nó nụ cười rạng rỡ đó, thì nó không cần nữa, những giọt nước mắt lặng lẽ của Nguyên ngấm vào trái tim nó, thế là nó có nhiều hơn một nụ cười rồi.

Giá cứ mãi như thế này thì tốt biết mấy, nếu như có thể, nó sẵn sàng đánh đổi tất cả hạnh phúc và khổ đau để được ở trong vòng tay Nguyên. Giá như thế...

Cửa phòng bật mở, tên trùm bước vào:

- Tiểu thư à, có vẻ giá trị của cô cần phải cân đong đo đếm đấy!

- Bố tôi từ chối?

- Chiều mai sẽ trả lời – Hắn ta cười khẩy – Chắc đang cộng xem mạng của con gái và bạn nó đáng giá bao nhiêu. Đáng thương cho cô thật đấy!

Thế đấy! Nó không ngạc nhiên chút nào, cũng chẳng tức giận, vì bố nó là thế. Cứ lần nào giá chuộc không chỉ là tiền thì bố lại dùng phương án để cả tiền và mạng nó đều giữ được, nó bị dí súng vào đầu, hay gãy mấy cái xương cũng được, miễn là còn sống. Nguyên nhìn nó vừa bàng hoàng, vừa thương xót, nó ghét như thế, ai cũng được, nhưng Nguyên đừng nhìn nó bằng ánh mắt ấy, nó sẽ thấy mình đáng thương hại lắm!

- Chúng ta sang phòng khác được chứ?

Tên cướp nhìn nó rồi nhìn Nguyên một lúc, dường như hiểu ra sự việc, khẽ gật đầu đồng ý. Sao ngay lúc này nó lại cảm thấy tôn trọng tên đó hơn bố nó chứ? Nguyên nắm chặt tay nó:

- Anh đi cùng em.

- Đừng lo! Em có tiền bảo vệ rồi mà.

- ... Cẩn thận!

- Chuyện này thì em kinh nghiệm hơn anh đấy.

Rồi nó rời đi. Nó không muốn Nguyên biết nó rẽ mặt thế nào, lần cuối, nó cũng nên để lại chút giá trị nào đó trong lòng Nguyên chứ.

- Người yêu à? – Tên trùm hỏi băng quơ.

- ... Bạn.

- Chà! Tuổi trẻ.

- Ông sẽ không phá bỏ giao kèo giữa chúng ta chứ?

- Một con nhãi không tiếc mạng sống vì người khác đã khiến ta không thể nuốt lời được. Yên tâm đi!

- Cám ơn!

Cay đắng thật! Giờ thì nó đang cám ơn từ tận đáy lòng kẻ dùng mạng nó để đổi lấy tiền. Nhưng lúc này thì ông ta tỏ ra mình có một chút đáng tôn trọng, nên nó cần phải tôn trọng ông ta.

- Các ông nên chuyển địa điểm trong đêm nay.

- Hả?

- Bớ tôi trì hoãn nghĩa là không ngoan ngoãn trao đổi. Các ông sẽ bị tóm trước chiều mai.

- Ha ha ha. Cô đánh giá bố mình hơi cao rồi đấy!

- Còn ông đang đánh giá quá thấp người đã tự mình leo lên đỉnh cao đấy. Dường như ông biết bố tôi, đó có phải người dễ dàng nhả những thứ trong tay mình không?

- Rồi sao? Ta đang giữ người thừa kế độc nhất của ông ta.

Con bé phá lên cười:

- Ông nghĩ tôi đắt giá thế sao? Phải, tôi có một cái giá nhất định, nhưng nếu vượt quá, sẽ chẳng có vụ trao đổi nào hết. Nếu các ông muốn vụ này thành công, tốt nhất nên nghe tôi.

- ... Tại sao ta phải tin một con nhãi xảo quyệt?

- Ông chơi đẹp, thì tôi cũng sẽ chơi đẹp. Số tiền đó ông sẽ có, chỉ cần đảm bảo an toàn cho người bị bắt cùng tôi.

- Thằng nhóc đó quan trọng lắm à? Hơn cả tiền à?

- Đừng gộp tôi chung với các người. Tiền chưa bao giờ quan trọng với tôi.

Tất cả rời đi ngay sau đó. Bọn chúng bật mắt để hai đứa không xác định được vị trí. Thực tình nó muốn điều kiện trao đổi là chúng thả Nguyên ngay lập tức, nhưng với tính cách của Nguyên, có được thả cũng sẽ chẳng ở yên một chỗ, chỉ bằng để Nguyên ở bên tới lúc cả hai được an toàn. Xin lỗi, thực sự rất xin lỗi Nguyên.

- ... Tự dưng ngoan ngoãn vậy?

- Chúng cần tiền, ta cần sống. Đơn giản thế thôi mà!

- ... Anh xin lỗi vì đã nói em có cuộc sống sung sướng.

- Hi, ở một khía cạnh nào đó thì sung sướng... Cuộc sống của anh cũng thế, có nỗi đau và cả hạnh phúc mà em không biết được.

- Anh xin lỗi... vì bảo em vất chiếc vòng đi.

- Kể cả anh nói thế, em cũng không vất đi đâu.

- ... Liệu anh có đúng khi trút lên một người chẳng biết gì?

- Là sao?

Nguyên im lặng. Nó muốn hỏi, nhưng đã quyết định bỏ cuộc thì đừng thêm một vương vẩn nào vào lòng. Ngay cả việc tại sao Nguyên lại xua đuổi nó cũng không còn quan trọng nữa rồi, cứ coi đây là một cơ hội tốt để nó không biến thành một điều không hạnh phúc trong cuộc đời Nguyên.

- Bớ cô thua cô rồi. Đêm nay sẽ trao đổi.

- Chẳng phải đã nói các ông nên tin tôi sao?

Nguyên nhìn nó ngơ ngàng:

- Em hợp tác với chúng?

- Không. Trao đổi thôi.
  - Đổi lấy gì?
  - Một thứ giá trị hơn tiền nhiều.
  - ... Có phải vì anh không?
  - Hừ - Con bé gượng gạo cười khẩy – Anh đánh giá mình cao quá rồi đấy.
  - Em có biết thói quen gãi tai khi nói dối của mình không?
  - Làm gì có!
  - Em lại vừa gãi... Đừng lo. Anh có thể tự lo ỉn.
  - Bằng cách đâm thủng tường và bay ra khỏi đây?
  - Em lo ỉn là được rồi. Không cần em phải làm vậy.
  - Em rất cần phải làm thế đấy. Cái mạng của anh không quan trọng với anh, nhưng quan trọng với em.
  - ... Anh không muốn nợ em.
- Ừ, để có thể rời bỏ nó trong thanh thản đúng không? Nó cũng thế, nên mới muốn trả hết lại cho Nguyên.
- Anh không nợ gì hết, em chỉ trả lại vòng tay anh tặng. Sau lần này, chúng ta sẽ chẳng ai nợ ai hết, sẽ dễ dàng hơn khi...
- Con bé không thể nói hết câu. Nó cố kìm nước mắt thành những tiếng nấc khẽ. Từ bỏ người mình yêu thật đau đớn.
- Lát nữa, khi tới chỗ trao đổi, nếu có nổ súng thì tìm chỗ nấp gần nhất, anh cứ ở yên đó tới khi xong chuyện.
  - Em thì sao?
  - Đừng lo lắng thừa thế, em chuyên nghiệp rồi... Yên tâm! Anh sẽ được an toàn. Em đảm bảo đó.
- Nguyên cười nửa miệng với đôi mắt nhìn nó thật sâu, với cái vẻ hiền hiền Nguyên hay dành cho nó:
- Những lời này con trai nên nói chứ nhỉ? Em đang khiến anh không biết mình phải làm sao đấy.
  - Thì cứ nấp thôi!
  - Không phải chuyện đó...
- Rồi Nguyên lại im lặng. Nó không muốn thắc mắc nữa, vì đang mải phân vân. Nó biết rõ, rồi bọn bắt cóc sẽ chẳng lấy được đồng nào, nhưng dù gì, ông ta cũng đã hai lần khiến nó muốn cảm ơn. Nó có nên để bố đồn ông ta tới đường cùng? Hay nó nên làm điều nó cảm thấy đúng? Phải làm gì mới tốt?

8. Chương 8

Bọn chúng đưa hai đứa tới một bến cảng bỏ hoang cách đó khá xa.

- Tốt nhất là ông ở gần tôi một chút.
- Rất hân hạnh thưa tiểu thư!

Con bé nháy mắt ra hiệu với Nguyên, nhưng đáp lại chỉ là một ánh nhìn lo lắng. Đừng lo lắng cho nữa, nó sống dai lắm!

Bố nó không tới, chắc chắn rồi! Là thư ký của bố, ông ta gian xảo cũng chỉ kém bố thôi. Bọn chúng rà soát vũ khí, kiểm tra kỹ lưỡng hai va li rồi đẩy Nguyên và con bé sang. Bất chợt, một nhóm phục kích sẵn từ những góc khuất ủa ra. Biết ngay mà, nhanh như cắt, con bé lao về phía tên trùm bắt cóc, thì ào:

- B!

Tên bắt cóc nhanh chóng dí súng vào thái dương nó. Cũng may nó đã chọn điều nó cho là đúng nên bàn kế hoạch dự phòng rồi. Khoảng 20 tên cầm súng và gậy đang lao tới thì dừng lại đột ngột khi nó bị bắt làm con tin. Cả bọn bắt cóc cũng giương súng lên, nếu nó không chạy ngay sang thì sẽ nổ súng mất, rồi Nguyên có thể sẽ bị bắn trúng. Tên trùm làm căng lên, tỏ ra giận dữ:

- Dừng im nếu không muốn con bé này chết.

Một con tàu từ phía sau bến cảng tiến lại gần, bọn bắt cóc nhanh chóng nhảy lên, tên trùm kéo nó lên thuyền, súng vẫn sát đầu nó nên người của nó không thể làm gì. Con tàu dần dần ra xa bờ, tất nhiên là nó biết kế hoạch này, nhưng Nguyên thì không, và nó đã không tính được chuyện Nguyên liều lĩnh lao lên khi con tàu đang rời bến. Nguyên bị trời nên lăn mấy vòng trên tàu, thân người đập vào kiện hàng và dừng lại. Con bé không tin nổi vào mắt mình nữa, nó lao tới chỗ Nguyên. Trong đầu chỉ còn sự lo lắng cho Nguyên, con bé đã bất cẩn rời khỏi tên trùm, nên cuộc nổ súng diễn ra. Bằng tất cả sức lực, nó nhanh chóng kéo Nguyên vào sau những kiện hàng để tránh đạn.

- Bị ngốc hả? Làm cái gì thế không biết.

- Anh thích làm siêu nhân mà.

- ... Đau lắm không? Đau chỗ nào? Đưa em xem.

- Không sao. Định tranh thủ xem những chỗ không cần xem đấy à?

Lucky thụi vào bụng Nguyên đau điếng, lúc này mà còn đùa được.

Cũng may là con thuyền đã rời bến, nên bọn chúng thoát được, dù có vài tên trúng đạn. Thật là! Biết thế ...

này nó nên nói trước cho Nguyên về kế hoạch. Bọn bắt cóc băng bó cho nhau, con bé thì hì hụi cắt dây trói khiến Nguyên hốt hoảng:

- Dừng lại! Em muốn bị chúng đánh à?

- Ngồi yên! Anh đúng là đồ ngốc mà.

Nguyên ú ớ vẫn chưa hiểu ra sự việc, nhìn về mặt đó, nó vừa muốn trách, vừa muốn ôm chặt lấy Nguyên. Tên trùm vẫy con bé, nó chạy tới nhờ bọn chúng chăm sóc Nguyên rồi vào buồng lái. Nó muốn lo cho Nguyên lắm, nhưng hiện giờ không có thời gian.

- Hai va li ổn chứ?

- Còn! Thực sự ta phải cảm ơn nhóc con đấy.

- Tôi không hoàn thành trọn vẹn giao kèo, khiến người của ông bị thương, vì vậy, hãy giữ lời cảm ơn lại đi.

- Ha ha ha – Tên trùm lại cười phá lên – Xuống ở bến tới và cầm hai va li về nhé.

- Hả?

- Nhóc con cho ta nhiều hơn một giao kèo đấy.

- ... Nhưng... các ông sẽ ổn chứ?

- Bọn ta là dân chuyên nghiệp mà.

Con bé suy nghĩ một lúc, rồi xòe tay ra, cười tươi rói:

- Hơi muộn, nhưng chúng ta làm bạn nhé chú!

- ... Được thôi! – Không phải nụ cười khoái chí của một kẻ hám tiền nữa, ông ta cười nụ cười hiền lành của một người đàn ông, và con bé biết mình đã bớt đi một kẻ thù.

Bọn nó được thả xuống bến gần đó. Khi tàu đang rời bến, con bé ném va li tiền lên, rồi vẩy vẩy tập tài liệu:

- The King chỉ cần thứ này thôi.

- Ta sẽ không quên món nợ này đâu. – Tên cướp vẩy tay đáp trả.

Nguyên cứ nghệt mặt ra nhìn nó, như vừa không hiểu, vừa không tin.

- Em làm cái gì vậy?

- Cái va li đó nặng quá.

- Anh không hiểu nổi em nữa.

Con bé chỉ cười trừ. Cuộc sống của nó chẳng có gì ngoài tiền, nên nó ngán tiền tới tận cổ rồi. Và, tập tài liệu mới thực sự là quan trọng, nó chỉ cần cầm thứ đó về là được rồi. Sau một hồi lẩn mò đường, con bé gọi nhờ điện thoại của nhà dân gần đó. Nó tranh thủ xem tập hồ sơ đó trước khi lão thư ký tới đón, toàn bộ là giấy tờ liên quan tới việc khai khống thuế và nhập lậu hàng của TS Town. Nhìn số liệu thì đây không phải một doanh nghiệp nhỏ, nhưng nó không nhớ hiện nay có doanh nghiệp lớn nào mang tên TS Town, giấy tờ cũng chỉ từ 16 năm trở về trước, chẳng lẽ doanh nghiệp này đã phá sản? Vậy kẻ đứng đằng sau vụ bắt cóc cần gì ở đồng giấy tờ gần như phế liệu này? Bố có thói quen giữ lại toàn bộ giấy tờ, nhưng thứ này đâu phải của The King mà bố lại giữ gìn cẩn thận, va li tiền đó cũng chưa tới mức bố liều lĩnh với cái mạng của nó, chứng tỏ xấp giấy tờ này thực sự rất quan trọng. Con bé vội lật lại lần nữa, nhưng không hề tìm được bất cứ dấu hiệu nào của bố như chữ ký, tên họ. Rốt cuộc 16 năm trước đã xảy ra việc gì mà bố lo sợ tới vậy?

- Nhiều tiền chưa hẳn đã tốt, nhỉ?

Nguyên mở lời khiến nó sực nhớ mình đang lãng phí những phút cuối cùng bên Nguyên vào đồng rắc rối những con số.

- Việc gì cũng có cái giá của nó thôi.

Con bé nhìn xa xăm vào màn đêm trước mặt:

- ... Thiên kim tiểu thư... thứ chức danh xa hoa cho kẻ bần tiện. Toàn bộ những thứ em có, của cải, danh tiếng, quan hệ, thậm chí cuộc đời, cũng là của bố mẹ, rốt cuộc chỉ là con rối chẳng nổi một xu dính túi.

Khẽ giật mình nhận ra nó lại đang trải lòng với Nguyên. Cứ ở bên là nó lại dễ dàng để những điều thầm kín nhất trôi tuột qua đầu lưỡi, một thứ tin tưởng kì lạ mà Nguyên chẳng mất chút sức nào giành giật. Nguyên im lặng, ừ, lúc nào cũng thế, như con đường một chiều, mọi thứ bị cuốn vào bên trong rồi khóa chặt chúng lại. Nguyên phức tạp, trái ngược Lucky đơn giản, có phải vì thế mà trái tim con bé vương phải mê thuật? Chớm nở mà mãnh liệt kì lạ?

- Anh không biết mình nên làm gì nữa. – Nguyên thở dài, nhìn lên bầu trời đầy sao.

- Nên làm gì, lúc nào anh cũng thế. Chiều chuộng bản thân chút đi! Sao không tự hỏi mình muốn làm gì ấy?

Nó không biết Nguyên đang băn khoăn điều gì nữa, nhưng cũng sắp xa nhau rồi, nó nên gửi những lời khuyên đúng đắn cho trọn yêu thương trong lòng.

- Anh muốn làm điều gì thì anh cứ làm thôi, đừng cân nhắc, đắn đo thế nào là tốt, vì đó là lẽ tự nhiên, chẳng có gì sai hay không xứng đáng cả. Giống như trong tình cảm, hãy ọi người cơ hội quan tâm anh cũng là cách anh yêu thương họ, bởi vì thứ tình cảm đau khổ nhất là tình cảm một chiều.

Lucky thấy đáng lòng, sao cứ như nó nói chính mình vậy, thứ tình cảm một chiều ấy đang ngấm dần vào từng góc ngách trái tim mà không cách nào ngăn cản. Nguyên nhìn nó, rồi lại ngược lên những vì sao:

- Nên thế sao?

- ... Nếu anh muốn.

Hai đứa tựa lưng vào tường, im lặng nghe tiếng côn trùng, cùng ngắm bầu trời đầy sao, yên bình như mọi chuyện vừa qua chỉ là cái chớp mắt. Cảm ơn nhé, khoảnh khắc này là đủ để nó mang trong tim rồi, không cần phải suy nghĩ hay lựa chọn về nó nữa đâu Nguyên ạ!

Người của nó đã tới, lão thư ký đưa nó và Nguyên tới bệnh viện để kiểm tra tình trạng rồi đưa Nguyên về tới đầu ngõ. Nhà của Nguyên cũng không xa quảng trường là mấy, vậy mà ngày nào Nguyên cũng lặn lội ra tận ngoại ô thăm cô gái đó, còn nó thì lúc nào cũng phải đuổi theo Nguyên. Rõ là nó thua rồi còn gì!

- Xin lỗi, chắc ba lô của anh mất rồi. Em sẽ gửi cái khác.

- Không cần đâu! Cũng cũ rồi.

- ... Vậy em về... Xin lỗi và cảm ơn anh về tất cả mọi chuyện.

Nguyên chỉ im lặng nhìn nó, thực ra có nói gì lúc này cũng chỉ làm nó yếu lòng thêm thôi.

- Anh này! Hứa với em là sẽ hạnh phúc nhé!

- ... Anh không biết... liệu có đủ can đảm đuổi theo hạnh phúc?

- Anh có. Anh sẽ hạnh phúc vì anh dũng cảm hơn anh nghĩ đấy!

Rồi nó đi. Nguyên cũng đi. Ừ, đây là điều tốt nhất mà nó có thể làm cho Nguyên, cho bố, cho tất cả mọi người. Thở dài một cái, trở về làm con gái bố thôi.

- Có thật là con chưa xem tập hồ sơ đó chứ?

- Có gì mờ ám mà bố cứ dò xét mãi thế? Bố còn chưa cảm ơn vì con đã mang chúng về cho bố đâu.

- À vâng, cảm ơn cô con gái thừa tài sự tài giỏi tới mức chia sẻ cho bọn bắt cóc.

- Con chỉ tự cứu mình thôi. Không phải lần đầu lão hói đó bắt cản với cái mạng của con, nếu không tìm được chỗ nấp thì người đã có vài lỗ rồi. Thay vì cần nhần con, bố nên chỉnh đốn thuộc hạ của mình đi đã.

- Tự chui vào hòng súng còn trách ai?

- Thế bố nghĩ con chỉ cần quát một câu là bọn chúng sẽ để lại tập tài liệu đó chắc? Con và tập tài liệu trở về, giá đó còn rẻ chán nên bố bớt cần nhần đi.

- Được rồi, được rồi. Từ hôm về tới giờ, động tí là phát nổ ngay được. Tâm trạng không tốt? Bố gọi Andrew tới đưa con đi chơi nhé.

- Thôi khỏi, cảm ơn!

Con bé hét tướng rồi chạy thẳng lên phòng, đóng sầm cửa lại. Bố thì lúc nào cũng cần nhần, không cần bố phải bồi, nó cũng đủ stress rồi. Nhưng bố có bao giờ giấu nó giấy tờ gì đâu? Điều bí ẩn nào nấp sau những con số đó?

- Đạo này mày không tới quảng trường thật chứ?

- Tao thề.

- Rồi. Không gãi tai nghĩa là không nói dối.

Con bé giật mình, cái thói quen này cả Nguyên cũng biết.

- Này! Mày điều tra về doanh nghiệp TS Town giúp tao nhé!

- TS Town? Chưa nghe bao giờ.

- Có khả năng phá sản từ 16 năm trước rồi. Nếu tao cho người điều tra, bố biết ngay.

- Sao phải giấu bố? Mà tự dưng hứng thú với một doanh nghiệp phá sản từ 16 năm trước làm gì?

Lucky suy nghĩ một lúc, rồi kể hết cho An, dù gì nó cũng chẳng giấu được trước cái kiểu hỏi cung của An. An xoa cằm, rồi lăm bầm:

- Tên đó... liên quan không nhỉ?

- Ai cơ?
- ... Không. Khi nào có kết quả, tao sẽ báo mày.
- Đạo này mày lạ lạ thế nào ấy? Sao thế?
- ... Sớm nhất tháng tới, tao mới về. Tao phải vào chi nhánh phía Nam giải quyết một số việc cùng bố, tiện ở lại nhà ngoại chơi và tìm hiểu chút chuyện luôn.
- Chuyện gì?
- Ngu như mày biết chỉ một óc, TS Town cứ để cho tao, lo mà bồi bổ trái tim đi. À, trong thời gian tao vắng, không tìm gặp Nguyễn và cẩn thận với Trí. Nhớ chưa?
- Rồi rồi, lại nữa. Từ sau cái chết của mẹ, An lúc nào cũng thế. Chuyện gì qua thì cũng đã qua rồi, có cần thiết phải gánh trách nhiệm thay mẹ nó không? Biết là phải thế thì An mới bớt mặc cảm, nhưng thấy An như thế, nó cũng đâu vui vẻ gì?
- An – người duy nhất ngăn nó làm điều không nên làm vừa đi, con bé lại sống theo bản năng như trước đây nó luôn thế. Hôm nay là lần thứ 5 nó hòa lẫn trong đám đông ở quảng trường, lặng lẽ ngắm nhìn Nguyễn. Khá đông người tới, rồi lại bỏ về, Nguyễn thông báo nghỉ hai ngày với khuôn mặt bầm dập, và đầy vết băng bó. Đứng từ xa nhìn, con bé rơi nước mắt, rồi vội lau đi vì biết mình không có tư cách khóc cho Nguyễn. Nó giận dữ bỏ về, Nguyễn không phải kiểu gây thù chuốc oán với ai để bị đánh như thế, ngứa mắt Nguyễn tới vậy, đánh Nguyễn tới mức đó, chỉ có một người thôi.
- Con bé đẩy rầm cửa phòng đọc sách:
- Bố lại làm cái gì vậy?
- Chỉ nhắc nhở con đừng đi quá giới hạn.
- Con đâu còn gặp Nguyễn nữa. Tại sao bố còn làm thế? Bố không thấy mình quá đáng sao?
- Con mới là người không biết điểm dừng. Bố chuộc cả nó không phải để con tiếp tục trò yêu đương nhăng nhít đó.
- Con đã nói con không nói chuyện với anh ta nữa mà.
- Thì sao? Con chịu được bao lâu việc chỉ nhìn nó thôi?
- ... Vậy bố nói đi. Điều kiện để bố không động vào Nguyễn là gì?
- Không dính dáng gì tới nó nữa, và ngoan ngoãn vun đắp quan hệ với Andrew đi.
- Được rồi, con sẽ làm. Tối nay con sẽ gặp anh ta lần cuối.
- Liệu mà kết thúc trò chơi của con cho dứt khoát.
- Con từ bỏ trò chơi đó từ lâu rồi. Con gặp anh ta chỉ để xin lỗi về sai trái của bố mình thôi.
- Nó đứng ở đầu ngõ hôm trước chia tay Nguyễn. Chẳng biết bao lâu nữa Nguyễn mới từ bệnh viện về, nó chỉ còn cách đợi, vì cũng đâu biết nhà Nguyễn. Lucky tựa vào tường, nhìn những dòng xe chạy ngang qua trước mắt. Gió thổi những tán cây xào xạc, không xa đây là quảng trường, nơi nó tìm thấy tình yêu đầu tiên của đời mình. Nhanh thật, con bé quen Nguyễn khi còn những cơn gió se khẽ rùng mình, giờ đã bắt đầu chớm hè rồi. Khoảng thời gian nó sẽ phải bỏ lại trong ngăn kỉ niệm thực sự rất hạnh phúc. Loạn nhịp trái tim, mong chờ một ánh mắt, túm tùm với những cái xoa đầu, nghĩ về một người trong mỗi hơi thở... những điều Nguyễn đã cho nó, cảm ơn Nguyễn nhiều lắm. Dù nó có là gì với Nguyễn không, dù tình cảm Nguyễn dành cho chỉ là dối trá, dù là tồi tệ hơn thế, nó vẫn ...
- xin lỗi, vì đã không làm được gì cho Nguyễn khi mà Nguyễn đã cho nó nhiều hạnh phúc tới vậy.
- Em chờ ai vậy? – Nguyễn đứng trước mặt nó, một nụ cười nửa miệng gượng gạo.
- Anh bị sao thế?
- Hả? À, anh đánh nhau.

- Với ai?

- Với bọn côn đồ gặp trên đường.

- Tại sao?

- Anh thích làm siêu nhân thôi.

- Anh nói dối còn dở hơn em – Con bé khẽ đâm vào mũi Nguyên, rồi chìa túi thuốc và bông băng ra – Chẳng giúp được gì nhưng là tất cả những gì em có thể làm.

Con bé cúi gập người xuống, nói to:

- Em xin lỗi, rất xin lỗi về những gì bố em và em gây ra cho anh.

Nguyên bối rối đỡ nó thẳng người lên:

- Em làm cái gì vậy?

- Hì hì – Con bé ghéech mặt cười – Lần cuối làm phiền anh. Hứa đấy! Thôi, em về đây. Bye!

Lucky chạy vèo ra ô tô, trước khi nước mắt rơi. Nguyên không hề gọi nó, nhưng kể cả có gọi, nó cũng sẽ phải bỏ chạy thôi. Ở bên Nguyên, nó sẽ cho Nguyên thêm bao nhiêu vết thương nữa đây.

Xe chuyển bánh, con bé ghì chặt vào tay nắm cửa, mắt nhắm nghiền để cổ không quay lại nhìn, vì nếu nhìn Nguyên thêm một lần nữa thôi, nó sẽ không thể buông tay Nguyên ra được mất.

Ích kỉ như thế là đủ rồi, nó nên để mọi chuyện trở về đúng quỹ đạo. Nó và Nguyên, hai đường thẳng cắt nhau tại một điểm hạnh phúc ngắn ngủi. Thế là thừa để nó sống qua ngày!

Tạm biệt nhé, tình yêu đầu đời.

9. Chương 9

- An vẫn chưa về cơ à?

- Nhớ rồi à?

- Em ghen à?

- Thế thì vinh dự cho tôi quá. Cho anh biết là bố tôi ghét nhất loại ăn cây táo rào cây sung.

- Chỉ là anh thấy cô bé đó có vẻ đề phòng người khác hơi quá mức thôi.

- Tùy loại người. Với loại nhân cách thiếu sót thì cũng nên thế.

- Xem ra anh phải cố gắng hoàn hảo để em hài lòng rồi.

Anh ta cười, lúc nào cũng cười. Thật khó chịu. Nếu là Nguyên, sẽ hầm hè: “Tôi chỉ thế, không thích thì đừng lại gần” cho xem. Tìm nó lại thất bại, sao chuyện gì cũng khiến nó nghĩ tới Nguyên chứ? Bao nhiêu ngày rồi nó không thấy Nguyên? Thậm chí còn không dám đếm những ngày trôi qua, sợ rằng nỗi nhớ sẽ tăng gấp vạn lần nếu cho thêm thời gian vào. Ngốc thật! Đã quyết định quên Nguyên thì đừng hành động như một đứa trẻ bướng bỉnh nữa.

An trở về rồi sang Pháp luôn vì hội thảo nghệ thuật gì gì đấy mà nó say mê, rồi trong một phút hứng khởi, nó đăng ký khóa học 6 tháng trong hội thảo và ở rịt bên đó luôn. Mọi thứ nhanh và chóng vánh tới mức nó không kịp mặt nỗi con bé trước khi đi. Đôi lúc nó cũng chả hiểu con bạn nói khổ của mình chứa cái gì trong đầu nữa. Chuyện TS Town cũng vì thế mà gác lại, dù gì thì đó cũng chỉ là một trong hàng đống điều bố giấu nó thôi. Quan tâm làm gì nhiều.

An đi gần 3 tháng rồi. Mọi việc chẳng có gì thay đổi, cả bố, cả việc học, cả những con ruồi bâu xâu quanh chiếc bánh The King. Chỉ có nỗi nhớ là thay đổi theo từng phút, cứ tưởng không gặp Nguyễn, nó sẽ chóng quên. Nhưng lạ lắm, sự da diết cứ lớn dần, lớn dần... liệu con bé còn phải căng phình còi lòng tới mức nào để chứa đây?

- Có một thằng nhóc mới vào lồng. Tuy còn trẻ nhưng thực sự là đứa có tài, nhờ nó mà có rất nhiều người tham gia cá cược đấy.
- Đừng nhắc tới thứ bạo lực đó trước mặt con.
- Chà chà. Vẫn bảo thủ như thế, hệ thống bar mà con chê bai là nguồn thu nhập lớn đó.
- Con không quan tâm.
- Ta có nên đào tạo nó thành cánh tay phải không nhỉ? Hay trước mắt cứ để nó làm vệ sĩ cho con? Muốn không?
- Thôi khỏi, cảm ơn. Con không thích những ai bước ra từ chiếc lồng đó.
- Tiếc nhỉ, nó hữu dụng vậy mà.

Bố nhìn nó đầy ẩn ý. Bố có bao giờ khen ai đâu, tại sao lại khen một thằng nhóc? Tài năng mấy thì tài, đã tham gia vào hệ thống cá cược đó thì chẳng dễ dàng bố cho bước ra. Rồi cái tài năng ấy sẽ sớm thui troّت trong mùi máu và bạo lực thôi. Hệ thống Bar của The King có một vài bar khá đặc biệt, sàn nhảy được thay thế bằng những chiếc lồng với hai kẻ hiểu chiến ở trong, sẽ có những trận cá cược dưới mọi hình thức về kết quả trận đấu, “vào lồng” đơn giản chỉ là bán xương máu để bố hốt tiền, vậy tài năng để làm gì? Nó mới chỉ nhìn thấy chiếc lồng đó một lần duy nhất mà không bao giờ thềm tới nữa, không khí và tiếng gào thét ngột ngạt trong căn hầm ấy man rợ hơn đám đông ở quảng trường nhiều. Mà mặc kệ, nghĩ tới đám bốc làm gì, rồi lại nhớ Nguyễn mất.

- Tới khảo sát Crown nhé. Andrew sẽ đón con.
- Không. Con biết gì mà đi?
- Hình thức thôi, nhưng bắt buộc phải làm trước khi ký hợp đồng. Mà cũng tới lúc làm quen với công việc rồi đấy.
- Không. Bố đi đi!
- Công việc ở Câu lạc bộ quyền anh còn đang bù đầu đây này. Thế nhé!

Bố cúp máy cái rụp. Lại boxing. Đạo gần đây bố khá bận rộn cho Câu lạc bộ quyền anh sắp khai trương. Sàn cá cược quanh mấy cái lồng đông đúc hơn nhờ tên nhóc đó. Chắc hẳn lợi nhuận tăng chóng mặt thì bố mới cứng hẳn tới vậy, thậm chí còn đích thân giám sát công việc xây dựng lò luyện quyền anh. Tên ngốc đó chắc đang thấy mình được trọng dụng lắm? Đồ ngu! Với bố thì hẳn chỉ là mỏ vàng, khi nào đào hết vàng thì thành mỏ hoang, thế thôi.

Chuyến khảo sát nhằm chán cuối cùng cũng xong, có gì đâu mà cũng phải khảo sát. Khi ông bác già còn làm chủ tịch, nó đã đi mòn trụ sở và cả xí nghiệp của nội thất Crown rồi. Cơ sở hạ tầng không thay đổi mấy, chỉ giờ giấc lao động và nhân công là thay đổi. Không ưa, nhưng nó phải công nhận tên Trí này là một lãnh đạo giỏi, khác hẳn phương thức cổ hủ của ông bác già cấu kính. Có thể là do sự liêu lĩnh của tuổi trẻ chẳng mà hẳn ột loạt cán bộ cấp cao lâu năm về vườn, thu nạp những nhân viên trẻ tài năng mà hẳn quen biết thay thế. Khi mới nuốt Crown, tình trạng khốn đốn như một người thập tử nhất sinh, nhưng giờ, quan sát số liệu, nó phải thán phục vì hẳn diu dắt doanh nghiệp tới một quỹ đạo hoàn toàn mới, hiệu quả hơn, năng suất hơn, linh hoạt hơn. Bảo sao An thấy tên này không đơn giản, hẳn quá sức thông minh mà.

Trí đưa nó về nhà, không khí trên xe giãn hơn trước rất nhiều. Một phần vì đã quen với bộ mặt giả tạo, một phần vì điều mà con bé đang hứng thú, đó là trái tim Trí. Khoảng thời gian không có An, nó nhận rõ sự thay đổi trong cách cư xử của Trí. Tên đó nhắc tới con bạn thân còn nhiều hơn nó, như một cách để thể hiện nỗi nhớ chẳng? Lucky thường cố tình kể những vụ chọc phá, bỏ trốn mà An lên kế hoạch cho hai đứa thực hiện, những lúc như thế, Trí có nụ cười tủm tỉm chẳng hề giả dối chút nào. Qua vài lần bối mớ, có vẻ như anh ta không nhận ra trái tim mình đang đập vì điều gì. Sau An lại thêm một kẻ ngốc chỉ biết đồn

năng lượng cho việc tăng nếp nhăn trên não. Nó không ủng hộ tên giả tạo này với An chút nào, nhưng có lẽ trong tình yêu, hẳn cũng là một kẻ thành thật, nên con bé không thể ngăn cản. Dù sao, ít nhiều vì điều này, nó bớt ác cảm với Trí hơn một chút.

- An sắp về rồi đấy.

- Vậy à? Liệu chúng ta có nên tới sân bay để gây bất ngờ không?

- Anh thích tạo bất ngờ cho bạn thân tôi gồm nhĩ? – Con bé tùm tùm.

- Nghĩa vụ của một người đang cố gắng ghi điểm với em thôi.

- ... Anh đã yêu bao giờ chưa?

- Chịu quan tâm anh rồi à tiểu thư?

- Tôi không hỏi với tư cách tiểu thư của The King, tôi hỏi với cương vị một người đang suy nghĩ xem có nên coi anh là bạn.

- ... Vậy anh đành trả lời thành thật với tư cách một người mong được hơn mức bạn bè là chưa.

- Thảo nào... Chẳng hiểu 28 năm qua anh làm cái gì nữa?

- Ha ha – Trí cười phá lên – Nói như em thì anh sống bao nhiêu năm qua vô ích à?

- Nhưng anh đang dần có ích rồi đấy. – Ánh mắt Lucky lóe lên sự ranh ma.

- Đáng lẽ em nên nhận ra anh có ích với em từ lâu rồi chứ.

- Chắc, ngu thật! Nhắc anh một điều nhé! Tình yêu nguy hiểm lắm, nó tới trước cả khi chúng ta kịp nhận ra và thừa sức đánh gục bất cứ trái tim nào đang đập.

- Vậy anh không nên đề phòng nữa để nhanh chóng gục trước em, phải không?

- Nếu có thể đề phòng, người ta đã không gọi nó là tình yêu – Nhìn xa xăm ngoài con phố đang lướt trên cửa kính, Lucky nghĩ về Nguyễn – Anh sẽ nhận ra điều đó, sớm thôi, khi tình yêu đã phủ gần hết trái tim anh.

Trí không đáp lại mà im lặng suy nghĩ. Chưa bao giờ thấy anh ta như thế, đang nghiêm túc suy nghĩ về điều nó nói thật sao? Cũng nên thế chứ, ít ỏi cũng phải có một bộ mặt thật. Lucky thấy hình ảnh một con bé lon ton ở quảng trường trong anh ta, liền khẽ cười khẩy với đôi mắt ướn. Đồ ngu, ngay lúc này đây, tình yêu đang gặm nhấm trái tim anh rồi đấy.

An vừa ra khỏi cửa sân bay, Lucky chạy ù tới ôm con bé một cái. Cuối cùng thì kế hoạch tạo bất ngờ cũng thành công với mắt chữ A mồm chữ O của An, chỉ xui xẻo cho tên dòm kia cảm thấy nên mua một bó hoa để tặng không đúng lúc chút nào. An cười toe:

- Ngạc nhiên quá nha! Mà mà cũng chịu lết tới sân bay đón tao à?

- Phụ họa thôi.

Diễn viên phụ, nhưng nó chiếm hết đất diễn rồi, còn gã nhân vật chính kia, đi mua hoa ở tận lục địa nào thế không biết. Hai con bé ôm nhau chán chê mà vẫn chưa thấy hẳn về.

- Chào mừng em về nhà.

Trí đưa bó hoa chuông màu trắng về phía An, cười một nụ cười khác mọi khi nhiều lắm. Con bé An ngạc nhiên thấy rõ:

- Ô... anh...

- Hoa không làm em vui à?

- À vâng – An vội nhận bó hoa, vẫn chưa hết lơ ngơ – Cảm ơn anh nhé.

- Em thích chứ?

- Em rất thích. Anh thật biết chọn đấy.

- Anh chọn đại ấy mà.

Chọn đại cái nổi gì! Chỉ vì ban nãy nó lờ buột mồm là An mê một hoa chuông, nên chắc phóng đi tìm bằng được thì mới lâu thế. Nhìn hẩn kìa! Gãi đầu gãi tai, tũm tũm sung sướng thế kia, ban nãy còn thở hổn hển nữa, chắc là chạy học tốc về đây, thế mà không biết là mình đang yêu ư? Cũng tội nghiệp, con bé An chẳng rảnh rỗi để trông thấy những phản ứng đó đâu, còn đang mãi cười tít hết cả mắt, cứ thấy hoa chuông là nó lại thế.

Gã, vừa cố gắng hết sức để ghi điểm với An, không nhận ra mình đang bị tình yêu sai khiến ư? Ôi, con bé đập bộp vào trán, “một kẻ ngốc đang yêu”.

Lễ khai trương, khách mời, trụ sở mới, hội viên, lượng phóng viên, tất cả thật phù hợp với tính khoa trương của bố. Bố có một vị trí mà ai cũng thèm muốn trong giới kinh doanh, vậy nên, dù làm gì cũng phải khẳng định vị thế. Nó nhìn bố, giá mà giống tính bố được một tí thì có phải mọi bữa tiệc nó đều thấy thoải mái không.

Đang nhàm chán thì An tới, Trí cũng tới cùng. Chà chà, chàng đi đón nàng cơ đấy. An “bác học” không đúng chỗ chưa nhận ra mình đang bị ...

tấn công là cái chắc. Nhưng ngu dốt hơn là kẻ đi tấn công ấy cũng chẳng hề nhận ra mình đang mất dần khả năng kiểm soát hành động. Lucky muốn tổng sự thật rành rành vào hai bộ não toàn nghĩ chuyện trời ơi đất hỡi ấy, nhưng tình cảm luôn là chuyện của hai người, không nên can thiệp. Con bé đứng một lúc rồi lấy cớ rút lui, nó có ở đó cũng chỉ là người thừa. Đang định chuồn ra ngoài thì lão Kimura chặn lại:

- Thưa cô, chủ tịch muốn gặp.

Con bé phụng phịu đi theo lão hói, lại phải tiếp đãi vị khách nào đây. Kìa rồi, thấp thoáng trong đám đông, nó thấy bố đang trò chuyện với ai đó.

Lucky lại gần và không tin nổi vào mắt mình nữa. Ai kia? Là Nguyên? Không thể nào! Con bé nhớ Nguyên quá nên bị ảo giác chăng? Nó dụi mắt mấy lần mà vẫn cứ là khuôn mặt ấy, với đôi mắt biết nói, với mái tóc đã dài ra nhiều, với bộ vest mà nó không bao giờ có thể tưởng tượng Nguyên chịu mặc. Đôi chân thêm run rẩy theo mỗi bước chân, nó không dám chắc mình đang ở hiện thực nữa. Khi nó dừng bước, không phải mơ rồi, vì nụ cười cao ngạo đó thật và gần lắm.

- Đây là lính mới tài giỏi mà bố đã kể với con đó.

Nó gần như chết điếng. Thằng nhóc mà bố nói là Nguyên ư? Đùa! Trái Đất đâu có nhỏ bé gì, tại sao không ngã vào đâu mà lại nhằm tay bố mà rơi? Nguyên từng quay ngoắt 180 độ khi nghe tới The King, vậy tại sao lại đứng ở đây, nói chuyện với bố nó? Nguyên đang nghĩ gì vậy? Còn bố, bố thừa biết đây là vũng bùn bố vẫn nhắc tới, tại sao lại dẫm vào? Chẳng lẽ bố định dọn sạch tới cùng? Nhưng nó và Nguyên đâu còn gặp nhau. Bố đang âm mưu gì?

- Sao anh lại ở đây?

- Lâu rồi không gặp.

Nguyên khẽ cười với đôi mắt nhìn nó thật sâu như trước. Có thể cười được sao? Nó thì không nổi. Con bé không đáp lại, giận dữ, bối rối, hoài nghi đang ngập trong nó.

- Bố đang làm gì thế?

- Thì tiếp đãi nhân viên.

- Con hỏi bố đang âm mưu gì?

id=up> Xuống Cuối Trang Lucky quát lên bằng giọng run run, đôi mắt ngấn nước nhìn thẳng bố. Lúc này, nó lo sợ, hoang mang nhiều hơn là mừng vì gặp lại Nguyên. Khó khăn lắm nó mới hạ quyết tâm vứt bỏ trái tim mình để bảo vệ Nguyên, vậy tại sao Nguyên lại tới ngay khi nó nghĩ rằng mình có thể chịu đựng được? Bố định làm gì đây? Chắc chắn bố có mục đích đằng sau việc thu nạp Nguyên, dù tài giỏi cách mấy, bố cũng chẳng chịu để Nguyên trong tầm mắt nó đâu. Bố gần giọng:

- Nghĩ tới vị trí của con chút đi.

- Con sẽ nghĩ tới sau khi bố trả lời con.

Tiếng xì xào bắt đầu rộ lên. Bố quay sang Nguyên:

- Phiền cậu đưa nó ra ngoài trước khi nó phá sập bữa tiệc giúp ta.

Nguyên định kéo nó đi, nhưng con bé giật tay lại.

- Con muốn bố nói rõ ràng.

- Lucky! Có phóng viên ở đây, và ta không muốn tức giận đâu.

- Vậy bố nói đi.

Nguyên khề quát:

- Lucky! Lúc khác! Ra ngoài với anh.

Nguyên nắm tay nó, kéo đi. Con bé muốn giật bàn tay đó ra, hỏi bố tới cùng, nhưng chắc vì lâu rồi hơi ẩm đó không chảy vào tim nên nó bị sốc khi nhịp thốn thức sống lại, và con bé ngoan ngoãn như một chú cún. Tới sân sau của căn nhà, Nguyên buông tay, nhưng nó nắm chặt lại, méu máo:

- Một lúc nữa thôi!

Nguyên thở dài rồi siết chặt tay, tay kia vỗ nhẹ đầu nó. Nhớ quá, chỉ có Nguyên mới làm thế với nó thôi.

- Bao giờ em mới lớn đây?

Con bé dụi nước mắt, ngược nhìn Nguyên run rẩy ngơ vực:

- Anh làm ở bar thật? Bố em ép anh vào?

- Không. Là anh muốn thế.

- Anh biết đó là bố em mà? Anh có thể làm bất kì công việc nào mà, tại sao lại chui vào mấy cái lồng bạo lực ấy? Vào đó là anh tự dồn mình vào chân tường, anh biết không?

- Cũng tốt mà. Kiếm được nhiều hơn quảng trường.

- Không phải, vấn đề không phải thế. Anh không biết bố em là người như thế nào đâu.

- Anh biết, và suy nghĩ kỹ rồi.

- Nếu như biết thì anh không nên thế này? Dưới trướng bố em sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu. Tin em đi, anh phải rời khỏi ông khi còn có thể.

Lucky òa khóc. Nguyên điên thì cũng phải chọn chỗ chứ, có thể làm cho người khác được mà, sao cứ phải là bố nó? Để nó khóc chán, Nguyên im lặng đứng cạnh như mọi lần. Nhớ quá, sự im lặng của Nguyên. Bàn tay sắp bị vấy bẩn ấy lau nước mắt cho nó:

- Anh không thể.

- Tại sao?

- Vì anh có việc phải làm.

- Việc gì? Anh cần gì, em có thể cho anh, em sẽ làm cho anh, bất kể điều gì, miễn là...

- Em chẳng giúp được đâu – Nguyên vò đầu nó, cười khi – Phải tự anh làm.

- ... Có việc gì quan trọng hơn tương lai của anh không hả? Giấc mơ vô địch quyền anh thì sao? Anh đã từng nói sẽ có ngày anh dành được nó mà? Nếu làm cho bố, không chỉ quyền anh, sẽ còn nhiều việc bẩn thỉu hơn mà anh phải nhúng tay vào.

- Anh chuẩn bị tinh thần rồi.

- Anh ngốc hả? Em đang nói tới việc cuộc đời anh sẽ bị hủy hoại trước khi đạt được giấc mơ của mình đấy.

- Việc này còn quan trọng hơn những thứ đó nhiều.

Con bé chợt thấy chùn lòng, vì điều gì? Ước mơ cháy trong đôi mắt mỗi khi Nguyên nhắc tới, cả mạng sống Nguyên vẫn luôn nói đáng quý hơn bất cứ điều gì, vậy mà Nguyên lại dễ dàng xếp chúng sau việc quan trọng đó sao? Việc đó là gì? Hay Nguyên cần tiền chữa bệnh cho cô gái đó? Không biết, nhưng trái tim nhói lên trước câu nói đó. Nó ước mình cũng quan trọng với Nguyên.

- Anh cần tiền đúng không?

- ... Cũng có thể nói thế. Để thực hiện được nó thì anh cần tiền.

- Em sẽ đưa anh, em sẽ đưa, bao nhiêu cũng được.

- Nhưng anh không lấy. Mà em cũng đâu có gì để cho, đúng không?

- ... Có thể cho em biết đó là việc gì không?

- Em không cần biết đâu.

Đúng! Nó không cần biết, nhưng nó có thể bỏ mặc cuộc đời Nguyên bị hủy hoại trong tay bố được sao?

- Đuổi... Em đuổi việc anh. Anh bị sa thải. Em không cho phép anh làm việc ở đây.

- Đây là quyết định của anh, anh không cần xin phép em, và chỉ có bố em mới có quyền đuổi việc anh.

- ... Đồ ngốc! Kệ anh đấy. Chết chỗ nào cũng chẳng liên quan gì em hết.

Con bé giận dữ, bỏ về nhà. Nhìn đôi mắt đó, nó biết là dù làm gì cũng không lay chuyển được Nguyên. Nó phải làm gì đây? Làm gì để kéo Nguyên khỏi tay bố? Nguyên là công cụ kiếm tiền, sớm muộn gì cũng sẽ dính vào những điều đen tối quanh bố, nó không thể để mọi việc như thế được. Nguyên còn cả tương lai phía trước, còn cô gái đó để chăm sóc, nó không thể để Nguyên thành quân cờ của bố. Nó phải đẩy được Nguyên ra khỏi vòng đen tối này, dù bằng cách nào đi nữa.

10. Chương 10

- Con muốn quản lý Câu lạc bộ quyền anh.

- Sau thái độ không cần thiết ở bữa tiệc, giờ lại muốn gì nữa đây?

- Chẳng phải bố muốn con làm quen với công việc của gia đình mình sao?

- Bố tiếp nhận nó không phải để con quản lý nó.

- Con đề nghị không phải ở cương vị một con nhóc thiếu suy nghĩ mà là người thừa kế tập đoàn The King. Câu lạc bộ mới mở, có nhiều khó khăn để học hỏi, vì thế con muốn va chạm ở đó.

- ... Được thôi. Ta và nó đã thỏa thuận, và chắc nó không ngu tới mức hất tay ta ra. Cứ tới đó và chạy theo nó đi.

- ... Thỏa thuận? Bố lại ép người khác làm gì nữa đây?

- Không tham gia vào trò tình yêu ngu ngốc của con. Nhưng này, không mất nhiều thời gian để nó gặt đầu, xem ra con gái bố không phải lúc nào cũng là số một nhỉ?

- ... Con cũng chẳng rảnh rỗi để chơi trò đó. Từ mai con sẽ bắt đầu luôn công việc.

Nó bỏ lên phòng, vì không thể bật khóc trước mặt bố. Đau... hiện tại trái tim nó đang đau lắm, cứ như ai dùng tay bóp nghẹt. Nó không còn trông mong gì với Nguyên, nhưng giao kèo đó đang dập tắt nốt chút mơ mộng ngọt ngào còn sót lại. Nguyên dễ dàng đồng ý vì Nguyên sẽ không yêu nó, đúng không? Giả như dừng hỏi về thỏa thuận thì tốt rồi, chí ít nó còn có thể tự huyễn hoặc mình là chút gì đó trong Nguyên.

- Từ hôm nay, tôi sẽ quản lý Câu lạc bộ này. Mong mọi người giúp đỡ.

Nó mở lời chào trước tiếng xì xầm của mọi người và sự ngạc nhiên của Nguyên. Cũng phải, một con bé mặt mũi non choẹt mà điều hành những cơ bắp lực lưỡng này, ít nhiều có người không hài lòng, và Nguyên chắc là một trong số đó. Nguyên kéo Lucky ra ngoài:

- Em làm trò gì thế?

- Làm ơn chú ý giọng điệu khi nói chuyện với sếp.

- Ha ha – Nguyên bật cười, có gì đáng cười đâu cơ chứ? – Thế sếp đang chơi trò gì nữa đây?

- Đừng nghĩ ai cũng rảnh rỗi để chơi trò trẻ con. Tôi chỉ làm tròn bổn phận mình.

- Chà! Sợ quá nhỉ?

- Nhắc trước, tôi sẽ khiến anh phải nghỉ việc nên không cần cố gắng làm gì.

- À, ra thế. Nhưng đây là điều anh muốn làm. Chính em đã khuyến khích anh chiều chuộng bản thân còn gì?

Điều anh muốn làm ư? Nó có thể hoàn toàn ủng hộ mà không cần biết điều đó là gì, đúng hay sai, nhưng không phải theo cách này, không phải con đường này. Cánh cửa Nguyên mở dẫn đến mê cung rối rắm mà đích đến chỉ là một ngõ cụt, nên dù có phải xấu xa tới mức nào, nó cũng không để anh bước tiếp đầu.

- Này! Cháu đang bỏ dở lời chào đấy!

Một giọng nói vang lên, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai đứa. Là chú Tuấn, à phải, hôm trước bố có nói phải mời mãi, chú mới chịu về làm huấn luyện viên. Người từng khiến nó có hứng thú với quyền anh, người đã đặt lạc quan vào tính cách nó, nhớ chú quá. Con bé chạy ào tới ôm chú:

- Chú! Chú về từ bao giờ vậy?

- Mới thôi. – Chú nhắc bổng nó lên – Chẳng cao lên mấy nhỉ?

- He he... chú thì già đi nhiều rồi.

8 năm không gặp, chú không khác mấy, cảm giác yêu thương khi ôm nó vẫn còn đó.

- Bỏ chú ra!

- Không! Nhớ chú lắm. – Con bé ôm rịt lấy chú, đung đưa – Chú kiếm được cô vợ Nhật nào chưa?

- Chưa, chẳng phải có con nhóc bảo sẽ trở thành cô dâu của chú sao?

Con bé khịt mũi, cười hì hì. Là nó chứ còn ai! Trước đây nó thần tượng chú lắm, chỉ mong sau này lấy được người chồng như chú. Giờ vẫn thế, nhưng chú xếp thứ 2 rồi, sau Nguyên.

- Xin lỗi thầy, em vào trước. – Nguyên khẽ cúi chào, rồi đi thẳng một mạch vào trong.

- Hình như chú xuất hiện không đúng lúc nhỉ?

- Không có đâu.

- Chậc, vừa về đã bị coi là địch thủ rồi.

- Sao ạ?

- Thằng nhóc đó... mà thôi – Chú gãi đầu – Liên quan gì mình đâu.

- Gì cơ? – An hét toáng lên trong điện thoại – Mà quản lý thật á?

- Có cần phải hét to thế không?

- Không thể. Không được. Tao không cho phép.

- Không cho phép thì cũng xảy ra rồi.

- Mà nghĩ gì thế hả con kia? Đã bảo không dính dáng gì nữa cơ mà?

- Ngay trước mặt mà mày bảo tao ngơ được à? Tao sẽ không để bố làm gì Nguyên đâu.
  - Chuyện đó không quan trọng. Tao lo là lo ày ...
- kìa, cứ thế này càng ngày mày càng không dứt ra được.
- Yên tâm. Giờ tao không còn hứng thú yêu đương rồi.
  - Không được. Gần như thế, sớm muộn gì mày cũng biết...
- An dừng lời đột ngột, cứ như vô tình phun ra điều không nên ấy.
- Biết cái gì?
  - Không có gì.
  - Mày giấu tao chuyện gì, đúng không?
  - Làm gì có!
  - ...
  - Thế mày định sao?
  - Tất nhiên là tống cổ ông ý càng sớm càng tốt.
  - Mày nghĩ thế thật chứ?... Không muốn giữ Nguyên ở bên?
  - ... Muốn chứ, muốn hơn bất cứ điều gì. Nhưng nếu làm thế, tao sẽ hạnh phúc được bao lâu? Cuộc đời Nguyên có nhiều thứ tốt đẹp hơn việc ở bên tao nhiều.
  - Mày có hỏi vì sao Nguyên lại làm thế không?
  - Có hỏi, nhưng không trả lời... Đây... từ lúc gặp lại... đôi lúc tao lại nghĩ Nguyên làm vậy để ở bên tao, vì tao chẳng tìm được lí do nào khác. Chắc tao hoang tưởng rồi.
  - Mong rằng mọi việc chỉ đơn thuần như thế.
  - Đơn thuần? Còn nguyên nhân phức tạp nào khác à?
  - Không, tao buột miệng thôi. Mày bớt bối mớ câu từng chữ một thế đi. Mà cần tao giúp gì trong chuyện này thì cứ nói.
- Đó, lại lạ nữa rồi. Việc An tối kị nhất là xen vào chuyện tình cảm của người khác cũng đã bị phá bỏ, bảo sao nó không nghi ngờ? Rõ ràng An đang muốn xua Nguyên khỏi nó càng sớm càng tốt, sự đề phòng dành cho Trí giờ chuyển hoàn toàn sang Nguyên.
- Nó đi Nguyên hết mức có thể. Việc gì cũng bắt Nguyên làm, từ cọ toa lét, cho tới tập chạy giữa trưa nắng, hay dùng trận đấu chỉ để mua cho nó chai nước cam... cứ ở trong tầm mắt nó thì câu đầu tiên Nguyên nghe thấy sẽ là sai khiến. Cách nói chuyện của nó cũng thay đổi, những từ ngữ thậm tệ nhất, đay nghiến nhất đều được dùng. Nhưng đáp lại thái độ của nó chỉ là tất cả các loại cười, im lặng làm theo với ánh mắt như muốn nói: “Anh biết em thực sự nghĩ gì”, “Không chấp trẻ con”, “Dù em làm gì cũng chả thay đổi được anh đâu”... Theo cách An nói, thì nó thua. Lần đầu tiên nó nhận ra mình thua mà không phản kháng, không tức tối. Lần gặp lại này ở trong hoàn cảnh nó không mong chờ, một vở độc diễn dở tệ không có người hưởng ứng, tuy thế, ngày nào cũng được nhìn thấy Nguyên, dù bất lực, dù đau đớn, vẫn là một loại hạnh phúc.
- Nặng quá, nó vừa đi dọc hành lang vừa tu chai nước, liền bị chú tóm cổ:
- Gọi Nguyên về cho chú.
  - Sao lại là cháu? Cháu là sếp của chú đấy nha.
  - Đi ngay! Chỉ có cháu là rảnh rỗi ở đây thôi.
  - ... Thế con người đó đi đâu rồi ạ?
  - Sao biết. Tự tìm đi!

Hứ, thế thì tìm bằng niềm tin à? Mà tại sao lại phải là nó? Bậm bịch nhưng con bé vẫn tìm khắp nơi, lần mò bụi cây, gọi toáng ngoài cửa nhà vệ sinh, chui vào phòng y tế... đi đâu được nhỉ? Chỉ còn sau khu nhà là chưa tìm, nó đi tới cánh cửa dẫn ra phía sau thì nghe thấy tiếng to nhỏ, không rõ lắm, nhưng chả liên quan, cứ mở cửa thôi. Rồi, nó trợn tròn mắt lên khi thấy chủ nhân của tiếng xì xào đó là An và Nguyên, hai con người chẳng bao giờ nói chuyện với nhau. Làm gì mà phải ra tận đằng sau nói chuyện? Hai người quen thân nhau như vậy từ lúc nào? Nhìn hai cái bản mặt ngạc nhiên khi thấy nó kìa, làm chuyện gì không đúng rồi bị nó bắt gặp à?

- Sao thế? Có phải ma đâu mà hai người sợ vậy? – Con bé gần giọng.

- Mà... mà... có chuyện gì không?

- Huấn luyện viên đang tìm anh đấy. – Con bé hất mặt với Nguyên.

Nguyên quay sang nói với An:

- Dù gì tôi cũng không thay đổi quyết định đâu.

Rồi Nguyên đi thẳng. Còn lại nó với An, nó không biết nên bộc lộ trạng thái nào ra nữa. Nghi ngờ có, giận dữ có, bực mình cũng có. Hai người có chuyện gì vậy? Trao đổi với nhau điều nó không được biết? Hay giữa hai người họ... Không, con bé tự dừng suy nghĩ lại, vì nó rõ An hơn ai hết mà, nếu An có tình cảm với Nguyên, nó đã nhận ra rồi.

- Tao không biết là mày tới đây đấy. Hình như không phải để tìm tao nhỉ?

- Ủ, tao tới để tìm Nguyên.

- Làm gì? Bọn mày có bao giờ nói chuyện với nhau đâu?

- Tao muốn tên đó tránh xa mày ra. Tao không thích hấn cứ ve vờ ở đây, rồi cuối cùng, chỉ mày là người đau khổ thôi.

Nghe vậy, nó thấy nhẹ lòng hơn, ít nhất thì vấn đề không phức tạp hơn như nó vừa lo sợ. Nhưng nó vẫn thấy dường như đó không phải toàn bộ. Bao nhiêu năm làm bạn bè mách bảo rằng An vẫn đang giấu nó. Là chuyện gì mới được?

- Anh và An có vẻ thân nhau nhỉ?

- Không hẳn – Nguyên khẽ chạm găng vào mũi nó – Mới là lần thứ hai anh chạm mặt bạn em thôi.

Nguyên cười cười nhìn nó, ánh mắt như thể: “Em ghen à?”. Ai thèm, nó chả bao giờ nghi ngờ An để mà phải ghen tỵ với vãn cả. Không dư hơi đâu nhé! Con bé bĩu môi, định chạy ra chỗ chú Tuấn thì Nguyên kéo giắt lại khiến nó ngã dúi dụi.

- Xin lỗi, em có sao không? – Nguyên đỡ nó dậy, cuống quýt hỏi.

- Anh làm cái gì thế? Điên à?

- À ờ... anh chỉ định nhờ em...

- Nhờ gì?

Nguyên nhìn ngang ngó dọc thật nhanh, rồi chỉ vào thùng nước gần đó:

- Lấy hộ anh chai nước.

Cái gì thế? Muốn gây sự với nó đây mà. Kể cả vậy, thì cũng làm ơn nghĩ ra một lí do thuyết phục hơn được không? Lấy chai nước á? Anh ta không có chân, không có tay chắc. Lần đầu tiên con bé muốn đâm thẳng vào bản mặt nó yêu.

- Tại sao tôi phải lấy cho anh? – Con bé trừng mắt nhìn xuống cái gã vẫn đang ngồi thành thoi trên ghế.

- Thì chăm sóc thành viên không phải là trách nhiệm của quản lý sao? Với lại, anh đang mệt lắm.

Được rồi, lấy thì lấy! Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn. Nó không thể tức giận lật bàn lật ghế trước mặt mọi người được, nó là quản lý thì nên ra dáng quản lý. Con bé ném phịch chai nước vào lòng Nguyên:

- Giờ thì tôi đi được chưa?

- Uống đi này!

Nguyên chìa loại nước anh đào nó vẫn thích ra, cười nửa miệng. Gì chứ, lại cái kiểu đấm xong rồi xoa. Nguyên lúc nào cũng chơi trò này với nó, nó tức mỗi lần như thế, nhưng chẳng bao giờ thắng được sự quan tâm ấy. Con bé giật lấy chai nước, ngồi phịch xuống cạnh Nguyên.

- Sở thích không thay đổi nhỉ?

- Mới có gần năm thôi, đừng làm như cả chục năm không gặp thế.

- Với anh thì là thế.

- ... Dù chỉ là đùa, cũng đừng bắt người khác bay cao quá, tới lúc ngã đau lắm.

Con bé mân mê chai nước. Hơi nóng phả vào phòng tập, hai đứa im lặng giữa tiếng ồn ào của mọi người trợn với tiếng ve kêu. Hè tới nhanh thật!

- Ngồi đây làm gì? – Chú ấn đầu nó – Rảnh thế thì mang nước ọi người đi.

- Đó là việc của trợ lý huấn luyện viên mà thầy?

Nguyên đáp lời thay nó. Tổ về gì đây, thế ai vừa bắt nó lấy nước không biết? Nguyên sầm mặt lại. Có thể nói, chú là một trong những người Nguyên kính trọng nhất, nhưng sao nó lại thấy Nguyên không ưa chú nhiều hơn. Chú xoa xoa đầu nó, nhếch mép:

- Rồi rồi. Làm gì mà ghê thế?

Nó biết cái kiểu cười nham hiểm đó, chỉ xuất hiện khi chú tìm thấy đồ chơi mới. Hình như đồ chơi lần này là Nguyên, thế thì hà tất gì chú cứ quay sang nó mà vò đầu, bứt tai, cấu véo chứ? Đi mà chơi với Nguyên ấy!

Chú đưa mũi lại gần mặt nó ngửi ngửi:

- Vẫn uống nước anh đào à? Chắc là khi cháu chết, sẽ có cây anh đào mọc trên mộ đấy.

- Kệ cháu. – Con bé phụng phịu gỡ tay chú ra.

Chợt, Nguyên nắm cánh tay chú, cười:

- Thưa thầy, thầy không hướng dẫn thành viên mới ạ?

- Còn cậu, không luyện tập đi mà ngồi đây?

- Em vừa luyện tập 2 tiếng đồng hồ, và đang nghỉ giải lao. Chẳng phải thầy vẫn dạy không nên thúc ép các cơ quá?

Nguyên cười nhe cả hai hàm, nhưng sao nó thấy ớn lạnh xương sống nhỉ? Chú lại xoa đầu nó:

- Rồi rồi. Ta đi làm một người thầy vậy.

Chú thừa sức nhận ra Nguyên không ưa mình, thế mà vẫn đùa đùa cợt cợt được. Đúng là chú!

- Tưởng anh kính trọng chú lắm chứ?

- Tất nhiên.

- Nhưng nhìn anh có vẻ không ưa.

- ... Thầy 35 tuổi rồi mà không định lấy vợ à?

- Chẳng biết, tính chú tự do lắm. Lo gì, nhìn chú lúc nào cũng trẻ hơn tuổi.

- Hai người quen nhau lâu rồi đúng không?

- Không chỉ là quen, chú có ý nghĩa rất đặc biệt.

- Tới mức muốn thành cô dâu của chú?

- Hì hì, anh vẫn nhớ à? Đừng nhắc tới nữa! Xấu hổ lắm, tại hồi đó còn trẻ con mà.

Con bé đỏ bừng mặt. Chắc, tại chú hết mà Nguyên thấy nó trẻ con thế nào. Đáng lẽ ra nên cho Nguyên thấy nó là một cô gái chín chắn chứ, thế mà chú cứ biến nó thành đứa trẻ bất cứ khi nào ở cạnh. Bất chợt, Nguyên đứng phắt dậy, va đầu “cốp” một cái vào giá treo găng. Đau tới mức ngồi phịch xuống đất, nó vừa xoa xoa đầu Nguyên, vừa cười sặc sụa. Nguyên tức giận, hất tay nó ra, cầm đầu đi thẳng.

Giận cái gì chứ? Tự mình đứng dậy chứ có phải tại nó đâu. Bực ghê, con bé bỏ về văn phòng vì phòng tập nóng lắm mà nó thì ghét nóng.

11. Chương 11

Nóng! Nóng quá đi mất! Nhiệt độ hôm nay chắc gần 40 độ C, thật là quá sức chịu đựng. Nó vào văn phòng lấy đồ sau một ngày nữa hành hạ Nguyên. Rèm cửa quên chưa đóng khiến cả căn phòng nhuộm màu đỏ rực của hoàng hôn. Nó luôn khó chịu với màu đỏ này, tiến về phía cửa sổ định kéo rèm thì trông thấy Nguyên ngồi ở sân, ngược nhìn bầu trời. Lâu lắm rồi, nó mới nhìn thấy dáng ngồi đó, vì từ khi tới đây, nó khiến Nguyên bận rộn tới mức chẳng có thời gian để suy nghĩ. Con bé đứng ngẩng ra nhìn hình bóng đó, như ngày đầu gặp mặt, lúc nào cũng làm nó buồn theo. Nguyên có chuyện gì à? Bình thường giờ này là tới bệnh viện rồi mà? Con bé chạy học tốc xuống sân. Không phải vì nó muốn làm Nguyên vui đâu nhé... chỉ là... nó không chịu được cảm giác hàng tá câu hỏi bay vèo vèo trong đầu thôi. Phải, chỉ là thế!

- Này! Anh đang ngáng đường đấy.

- Vậy ngồi xuống chờ tới lúc anh không cản đường nữa đi. – Nguyên cười khẩy, mắt vẫn dính lấy bầu trời.

Nó ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh, gần tới mức cảm nhận được hơi nóng của nhau, nhìn rõ những giọt mồ hôi rịn ven má, nghe cả tiếng thở dài Nguyên khẽ giấu trong gió. Cùng một khoảng lặng, nhiều xúc cảm khác nhau, lâu lắm rồi mới được thế này, nó mãi miết nhặt nhạnh thật nhiều nhịp thốn thức cho trái tim đang yêu.

- Anh thích hoàng hôn lắm?

- Không hẳn. Nhưng là một viễn cảnh tốt để suy ngẫm.

- ... Một nhà thơ của Pháp từng ví hoàng hôn với khúc ca bi tráng. Nó giống màu của buồn thương hơn là một viễn cảnh tốt.

Nguyên nhìn nó lặng lẽ, nhưng không cười. Nguyên chẳng bao giờ cười mà nghiêm túc đuổi theo sự lãng mạn thái quá của ...

nó, đó là lí do nó dễ dàng mở chiếc hộp báu của mình cho Nguyên thấy, điều mà tới An cũng không làm được.

- Em có biết hoàng hôn đỏ rực thế này có khi nào không?

- Không.

- Chỉ những ngày nắng chói chang và oi bức thôi. Thiêu trụi cả ngày rồi kết thúc bằng nền đỏ rực như một cái chết huy hoàng. Nhưng ở khía cạnh khác, lại dạy anh rằng càng khó khăn, cay đắng bao nhiêu thì cái kết càng rực rỡ bấy nhiêu.

- ... Vậy nên anh chỉ sống cho cái kết?

- Chắc thế, chắc anh là loại người đó.

- Anh có biết cái kết của anh là khi nào không?

- ...

- Buồn cười thật. Không biết trước được tương lai, nhưng ai cũng sống cho nó... Tương lai không phải lí do chúng ta sống, nó vốn chỉ là một điểm tựa để bầu vịu vào mà cố gắng hơn thôi. Trân trọng và tranh thủ cái hiện tại anh đang đặt chân lên chẳng phải tốt hơn?

- ... Đang dạy đời anh đấy à, con nhóc sống cho hiện tại?

- Khuyên nhủ nhân viên cũng là một trong những trách nhiệm mà sếp phải gánh vác.

Nguyên bật cười, nó yêu những lúc Nguyên như thế lắm, dường như mọi mệt mỏi của nó bị thổi bay trong chớp mắt.

- Anh có chuyện gì à?

- ... Lại một trách nhiệm nữa của sếp?

- Không... Là mong muốn của người quan tâm anh.

- Anh biết – Nguyên xoa đầu nó, cười hì hì với nỗi buồn vơi đi chút trong đôi mắt.

- Biết mà còn hỏi.

- Vì anh muốn nghe câu nói đó của em.

Nguyên nhìn nó bằng ánh mắt nghịch ngợm luôn được dùng khi trêu chọc nó. Lucky đỏ mặt quay đi, để ngăn trái tim mình xao xuyến.

- Anh gặp lại người quen cũ, người đó đề nghị anh một chuyện... Giữa một điều anh muốn và một điều gắn liền với trách nhiệm của anh, nên chọn gì mới tốt?

- Không biết nữa. Nếu là tôi, tôi sẽ chọn điều mình muốn. Nhưng tôi đâu phải anh, quyết định sau cùng vẫn là ở anh.

- Thực ra anh đã chọn từ lâu rồi, chỉ là không biết liệu như thế có tốt không.

- ... Khi đứng giữa những lựa chọn, tôi luôn chọn điều mình muốn, phần lớn chúng đều mang tới những rắc rối, khiến tôi hối hận tự nhủ nếu chọn khác đi, mọi việc chắc tốt hơn. Nhưng nếu thế, liệu tôi có hạnh phúc?... Việc gì cũng có hai mặt, có cái tốt, có cái xấu, chúng ta cũng chỉ là con người, đâu thể vẹn toàn được mọi thứ. Chọn gì thì anh cũng phải chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của mình thôi. Vậy nên... – Con bé đập bốp vào lưng Nguyên mạnh tới rất cả tay – Nghĩ nhiều mà làm gì. Chọn cách nào trái tim anh mách bảo ấy, dù đau khổ, dù nuối tiếc, chí ít anh cũng có hạnh phúc, thứ đắt giá nhất hành tinh này.

Con bé nhe răng cười toe. Nguyên xoa xoa chỗ nó vừa đập, khẽ cúi xuống mỉm cười, rồi quay sang hỏi nó:

- Em có biết hạnh phúc của anh là gì không?

Đôi mắt ấy nhìn Lucky thật sâu, và nó phải cố lắm để trái tim mình không bắn ra khỏi lồng ngực, rơi bộp xuống đất. Chắc là do hiệu ứng của hoàng hôn mà đôi mắt Nguyên như long lanh hạnh phúc. Thịch! Thịch! Thịch! Nó chẳng nghe được gì hết ngoài nhịp tim mình. Mồ hôi chảy dài trên mặt, nó muốn lau đi, nhưng tay chân lóng ngóng, run rẩy, không điều khiển nổi. Gì đây? Nên nó mới không thích những chiều tà nhuộm đỏ mọi thứ, khiến nó gục ngay tại trận đôi mắt đó. Lucky ngưỡng nghệu quay đi, mặt nó chắc đủ để tạo nên một hoàng hôn nữa rồi.

- Ai... ai... mà biết.

- Anh đang có thứ đắt giá nhất hành tinh, thật khó để mà buông tay ra. Nhỉ?

- Kệ... anh chứ. Liên quan... gì tôi đâu.

- Hừm, nhẹ nhõm thật. Có em thật tuyệt đấy cụ non ạ.

Lucky quay sang nhìn Nguyên, một nụ cười không hề mỉm, không hề chọc ghẹo hòa lẫn trong nắng tà. Tim nó run lên, vì nụ cười dành cho nó hình như có trộn lẫn hạnh phúc vào.

“Nhẹ nhõm”, tốt quá, con bé đã làm được rồi. Lucky đang đưa chân:

- Mẹ chết cũng vào hoàng hôn đỏ rực như hôm nay, nên tôi từng ghét nó lắm... Nhưng sau hôm nay, tôi thấy khúc ca bi tráng cũng có cái thú của nó đấy chứ!

Con bé cười với nước mắt lăn dài trên má. Lần đầu tiên nó nhắc tới cái chết của mẹ mà nhẹ lòng tới vậy, hạnh phúc vương trong những giọt mặn mặn ấy. Gió thổi tung làn tóc rối, khuôn mặt Nguyên khê tiến sát lại, nhanh lắm, môi Nguyên chạm vào môi nó, một cái hôn thật nhẹ! Cho tới vài giây trước, nó đã không biết nụ hôn là một loại phép thuật, mọi thứ như đóng băng trong khoảnh khắc đó, cả cảnh vật, cả thời gian, cả nhịp đập trái tim nó, chỉ một thứ lan tỏa, đó là sự dịu ngọt. Nguyên giật mình lùi lại một chút, hình như còn bằng hoàng hơn nó, hai ánh mắt chạm nhau rồi bối rối quay đi. Cái gì vừa xảy ra thế? Có phải nó vừa hôn và đôi môi đang run bần bật đúng nghĩa đen là bằng chứng? Nó thề, 19 năm sống, đây là lần đầu tiên nó cảm giác được cả mạch máu chảy như thế nào. Tóc nó rối tung rồi, muốn vuốt lại nhưng không nổi, không thể điều khiển được bất kì bộ phận nào trên cơ thể, tất cả chúng đều đang mãi đỏ chín lên. Trong một lúc, tâm trí gần như tê liệt hoàn toàn, nó không nghe, không thấy, không nghĩ được gì hết, bối rối tới mức muốn hét lên. Nó vừa hôn... nó vừa hôn... nó vừa hôn??????????

- Xin... lỗi, nếu... em... không thích.

Nguyên mở lời, khiến nó giật bắn. Phản ứng của nó giống không thích lắm à? Thích quá đi ấy chứ! Con bé không dám quay lại, vì nếu nhìn Nguyên lúc này, nó chẳng nói năng được gì mất.

- Sao... sao làm thế?

- Anh... không... biết.

- Cách an ủi mới à?

- ... Chắc thế... Là trách nhiệm của nhân viên....

Kiểu trách nhiệm này chắc chỉ có mình nhân viên như Nguyên mới nghĩ tới, con bé rúc rích cười, vẫn chưa dám quay lại nhìn Nguyên. Có vẻ như khó chịu với kiểu ngồi ngược đời của nó, Nguyên chạm vào vai nó, định kéo lại. Không được, mặt nó đang đỏ bừng lên, nếu Nguyên trông thấy thì xấu hổ chết mất. Lucky đứng bật dậy, nói chuyện với phía không có Nguyên:

- Muộn rồi, về đây!

Rồi nó biến mất bằng vận tốc ánh sáng. Ôi không, nó đang nghĩ gì vậy? Nụ hôn đầu tiên, với tình yêu đầu tiên, và phản ứng chẳng dễ thương chút nào hết.

Nó tới nhà An, phi thẳng vào phòng con bé, ôm ghì lấy rồi hét toáng lên:

- H... h... ôn, tao vừa đấy! Tao... vừa xong... tao...

- Bộp bộp, hít thở sâu nào. Một hai, một hai – An vừa vỗ vỗ vai nó, vừa hướng dẫn nó làm theo – Giờ thì bình tĩnh chưa?

Lucky gật lia lịa, An cười khê:

- Rồi, nói đi! Có chuyện gì?

nó, đó là lí do nó dễ dàng mở chiếc hộp báu của mình cho Nguyên thấy, điều mà tới An cũng không làm được.

- Em có biết hoàng hôn đỏ rực thế này có khi nào không?

- Không.

- Chỉ những ngày nắng chói chang và oi bức thôi. Thiêu trụi cả ngày rồi kết thúc bằng nền đỏ rực như một cái chết huy hoàng. Nhưng ở khía cạnh khác, lại dạy anh rằng càng khó khăn, cay đắng bao nhiêu thì cái kết càng rực rỡ bấy nhiêu.

- ... Vậy nên anh chỉ sống cho cái kết?

- Chắc thế, chắc anh là loại người đó.

- Anh có biết cái kết của anh là khi nào không?

- ...

- Buồn cười thật. Không biết trước được tương lai, nhưng ai cũng sống cho nó... Tương lai không phải lí do chúng ta sống, nó vốn chỉ là một điểm tựa để bầu vịu vào mà cố gắng hơn thôi. Trân trọng và tranh thủ cái hiện tại anh đang đặt chân lên chẳng phải tốt hơn?

- ... Đang dạy đời anh đấy à, con nhóc sống cho hiện tại?

- Khuyên nhủ nhân viên cũng là một trong những trách nhiệm mà sếp phải gánh vác.

Nguyên bật cười, nó yêu những lúc Nguyên như thế lắm, dường như mọi mệt mỏi của nó bị thổi bay trong chớp mắt.

- Anh có chuyện gì à?

- ... Lại một trách nhiệm nữa của sếp?

- Không... Là mong muốn của người quan tâm anh.

- Anh biết – Nguyên xoa đầu nó, cười hì hì với nỗi buồn vơi đi chút trong đôi mắt.

- Biết mà còn hỏi.

- Vì anh muốn nghe câu nói đó của em.

Nguyên nhìn nó bằng ánh mắt nghịch ngợm luôn được dùng khi trêu chọc nó. Lucky đỏ mặt quay đi, để ngăn trái tim mình xao xuyến.

- Anh gặp lại người quen cũ, người đó đề nghị anh một chuyện... Giữa một điều anh muốn và một điều gắn liền với trách nhiệm của anh, nên chọn gì mới tốt?

- Không biết nữa. Nếu là tôi, tôi sẽ chọn điều mình muốn. Nhưng tôi đâu phải anh, quyết định sau cùng vẫn là ở anh.

- Thực ra anh đã chọn từ lâu rồi, chỉ là không biết liệu như thế có tốt không.

- ... Khi đứng giữa những lựa chọn, tôi luôn chọn điều mình muốn, phần lớn chúng đều mang tới những rắc rối, khiến tôi hối hận tự nhủ nếu chọn khác đi, mọi việc chắc tốt hơn. Nhưng nếu thế, liệu tôi có hạnh phúc?... Việc gì cũng có hai mặt, có cái tốt, có cái xấu, chúng ta cũng chỉ là con người, đâu thể vẹn toàn được mọi thứ. Chọn gì thì anh cũng phải chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của mình thôi. Vậy nên... – Con bé đập bốp vào lưng Nguyên mạnh tới rất cả tay – Nghĩ nhiều mà làm gì. Chọn cách nào trái tim anh mách bảo ấy, dù đau khổ, dù nuối tiếc, chí ít anh cũng có hạnh phúc, thứ đắt giá nhất hành tinh này.

Con bé nhe răng cười toe. Nguyên xoa xoa chỗ nó vừa đập, khẽ cúi xuống mỉm cười, rồi quay sang hỏi nó:

- Em có biết hạnh phúc của anh là gì không?

Đôi mắt ấy nhìn Lucky thật sâu, và nó phải cố lắm để trái tim mình không bắn ra khỏi lồng ngực, rơi bộp xuống đất. Chắc là do hiệu ứng của hoàng hôn mà đôi mắt Nguyên như long lanh hạnh phúc. Thịch! Thịch! Thịch! Nó chẳng nghe được gì hết ngoài nhịp tim mình. Mồ hôi chảy dài trên mặt, nó muốn lau đi, nhưng tay chân lóng ngóng, run rẩy, không điều khiển nổi. Gì đây? Nên nó mới không thích những chiều tà nhuộm đỏ mọi thứ, khiến nó gục ngay tại trận đôi mắt đó. Lucky ngượng nghịu quay đi, mặt nó chắc đủ để tạo nên một hoàng hôn nữa rồi.

- Ai... ai... mà biết.

- Anh đang có thứ đắt giá nhất hành tinh, thật khó để mà buông tay ra. Nhỉ?

- Kệ... anh chứ. Liên quan... gì tôi đâu.

- Hừm, nhẹ nhõm thật. Có em thật tuyệt đấy cụ non ạ.

Lucky quay sang nhìn Nguyên, một nụ cười không hề mỉm, không hề chọc ghẹo hòa lẫn trong nắng tà. Tim nó run lên, vì nụ cười dành cho nó hình như có trộn lẫn hạnh phúc vào.

“Nhẹ nhõm”, tốt quá, con bé đã làm được rồi. Lucky dong đưa chân:

- Mẹ chết cũng vào hoàng hôn đỏ rực như hôm nay, nên tôi từng ghét nó lắm... Nhưng sau hôm nay, tôi thấy khúc ca bi tráng cũng có cái thú của nó đấy chứ!

Con bé cười với nước mắt lăn dài trên má. Lần đầu tiên nó nhắc tới cái chết của mẹ mà nhẹ lòng tới vậy, hạnh phúc vương trong những giọt mặn mặn ấy. Gió thổi tung làn tóc rối, khuôn mặt Nguyên khẽ tiến sát lại, nhanh lắm, môi Nguyên chạm vào môi nó, một cái hôn thật nhẹ! Cho tới vài giây trước, nó đã không biết nụ hôn là một loại phép thuật, mọi thứ như đóng băng trong khoảnh khắc đó, cả cảnh vật, cả thời gian, cả nhịp đập trái tim nó, chỉ một thứ lan tỏa, đó là sự dịu ngọt. Nguyên giật mình lùi lại một chút, hình như còn bằng hoàng hơn nó, hai ánh mắt chạm nhau rồi bối rối quay đi. Cái gì vừa xảy ra thế? Có phải nó vừa hôn và đôi môi đang run bần bật đúng nghĩa đen là bằng chứng? Nó thề, 19 năm sống, đây là lần đầu tiên nó cảm giác được cả mạch máu chảy như thế nào. Tóc nó rối tung rồi, muốn vuốt lại nhưng không nổi, không thể điều khiển được bất kì bộ phận nào trên cơ thể, tất cả chúng đều đang mãi đỏ chín lên. Trong một lúc, tâm trí gần như tê liệt hoàn toàn, nó không nghe, không thấy, không nghĩ được gì hết, bối rối tới mức muốn hét lên. Nó vừa hôn... nó vừa hôn... nó vừa hôn??????????

- Xin... lỗi, nếu... em... không thích.

Nguyên mở lời, khiến nó giật bắn. Phản ứng của nó giống không thích lắm à? Thích quá đi ấy chứ! Con bé không dám quay lại, vì nếu nhìn Nguyên lúc này, nó chẳng nói năng được gì mất.

- Sao... sao làm thế?

- Anh... không... biết.

- Cách an ủi mới à?

- ... Chắc thế... Là trách nhiệm của nhân viên....

Kiểu trách nhiệm này chắc chỉ có mình nhân viên như Nguyên mới nghĩ tới, con bé rúc rích cười, vẫn chưa dám quay lại nhìn Nguyên. Có vẻ như khó chịu với kiểu ngồi ngược đời của nó, Nguyên chạm vào vai nó, định kéo lại. Không được, mặt nó đang đỏ bừng lên, nếu Nguyên trông thấy thì xấu hổ chết mất. Lucky đứng bật dậy, nói chuyện với phía không có Nguyên:

- Muộn rồi, về đây!

Rồi nó biến mất bằng vận tốc ánh sáng. Ôi không, nó đang nghĩ gì vậy? Nụ hôn đầu tiên, với tình yêu đầu tiên, và phản ứng chẳng dễ thương chút nào hết.

Nó tới nhà An, phi thẳng vào phòng con bé, ôm ghì lấy rồi hét toáng lên:

- H... h... ôn, tao vừa đấy! Tao... vừa xong... tao...

- Bộp bộp, hít thở sâu nào. Một hai, một hai – An vừa vỗ vỗ vai nó, vừa hướng dẫn nó làm theo – Giờ thì bình tĩnh chưa?

Lucky gật lia lịa, An cười khê:

- Rồi, nói đi! Có chuyện gì?

- Tao... vừa... vừa... h... hôn.

- Hả? Nói to lên!

- Tao vừa hôn. – Con bé quát to vào tai An với cái giọng ngượng nghịu.

- Gì? Gì? Gì cơ?

- Hôn... hôn ấy! Hôn!

Nó ôm ghì An, giẫy đành đạch.

- Bỏ tao ra. – An đạp Lucky, cổ đứt ra – Hôn ai cơ?

- Còn ai nữa, là Nguyên. Nguyên đấy!

- Thật hả? Thật chứ?

- Ừ!

An cười tươi rói, rồi như nhớ ra điều gì đó, xì mặt lại.

- Cái biểu hiện vừa vui vừa buồn của mày là sao?

- Không... có gì đâu.

An xua xua tay, nhe răng, nhưng rõ ràng con bé chẳng vui gì lắm. Mà thôi kệ, nó không còn tâm trí nào để hặc hợ An lúc này đâu.

- Thôi về đây!

- Gì? Mày chạy tới đây chỉ để nói thế?

- Tất nhiên. Há há.

- Điên rồi. Kiểm chế đi không sai quai hàm đấy.

- Cứ thử yêu đi rồi xem mày còn nói thế được không. Há há há...

Con bé phá lên cười rồi bỏ về.

Ăn cơm, tắm, học, lướt web, nằm trên giường... làm gì thì nó vẫn cứ giữ đúng nhịp độ: cười tùm tùm và vẩy vẩy chân 5 phút một lần, sờ tới bọt cả môi, và việc duy nhất nó có thể nghĩ là sự ngọt ngào tưởng có thể tung tóe ra ngoài khi môi nó chạm môi Nguyên.

- Ch... chào!

- Ồ... chào! – Nguyên gãi gãi đầu – Hôm qua ngủ ngon chứ?

- À... ừm...

Lucky khê liếc Nguyên, đúng lúc Nguyên cũng quay sang nhìn trộm. Cả hai đều giật mình, rồi nó lùi lại, chạy biến đi. Trời ạ, nó lại vừa làm cái gì nữa vậy? Con bé nổi tiếng là ăn gan cộp biến thành thổ để từ bao giờ thế? Nó muốn nói chuyện với Nguyên lắm cơ mà, muốn hỏi Nguyên có thích nó không mà lại làm thế, muốn biết cảm giác của Nguyên về nụ hôn đó như thế nào, muốn biết đây có phải nụ hôn đầu của Nguyên không... thế nhưng, sao đôi chân nó chẳng nghe lời gì hết? Nửa dưới thì cứ chạy, nửa trên thì gào thét muốn quay lại. Ngồi vào bàn làm việc được một lúc, nó lại nghĩ tới cảnh chiều qua, rồi mặt lại đỏ bừng lên. Không được, không được, đang làm việc mà. Trấn tĩnh! Trấn tĩnh! Trấn tĩnh nào!

- Mày đang làm cái trò gì thế?

An nghệt mặt ra với ánh mắt sợ sệt sự không bình thường của một con bé đang đập bộp bộp đầu mình vào tường. Lucky vẫn đập liên tục vào tường:

- Tĩnh tâm! Tĩnh tâm! Tao đang tĩnh tâm.

- ... Hôm khác tao tới sau.

An lùi dần rồi định chuẩn thì bị nó tóm lại:

- Tới rồi thì vào đi.

- ... Vâng... vâng... tránh xa em ra đã.

An rút một hơi trà, rồi thở dài:

- Mày có thể bỏ cái bộ mặt đó đi được không? Tởm quá!

- Ế... tao đang vui nên chẳng chấp mày đâu.

- Sao cũng được. Không phải tao tới đây góp vui đâu. Mày cứ thế này chẳng tốt chút nào.

- Ừ, rồi sao?

- ... Thế còn con bé ở bệnh viện thì sao? Mày đừng vội sung sướng quá mà quên mất hiện thực.

“Rầm!”, có tiếng rơi vang vọng trong đầu nó thì phải. À, là nó, là con bé đang đuổi theo những đám mây thì bị An giật dây, rơi tọt xuống mặt đất. Sao nó có thể quên được cái thực trạng phũ phàng mà nó từng dần vật chứ? Lucky thôi không cười nữa, mặt nó sầm lại, cúi gằm xuống hai ngón cái đang bấm vào nhau.

- Có thể tao quá đáng khi nói điều này, nhưng mày đừng hi vọng để rồi thất vọng. Người thứ ba thì không bao giờ được chúc phúc đâu.

- ... Tao biết, nhưng...

- Đừng nhưng nhì! Kể cả nếu Nguyên có yêu mày đi chẳng nữa, liệu mày có vui vẻ được khi cướp hạnh phúc của người khác không?

- ... Tao... không... - Lucky rơm rớm nước mắt.

- Nói thế chắc mày đủ hiểu. Hãy suy nghĩ những gì tao nói, rồi cố gắng kiềm chế tình cảm lại đi. Tao về đây.

Nó biết chứ, nó biết là không nên cướp hạnh phúc của người khác, nhất là một cô gái như thế. Cô bé đó chỉ tầm tuổi nó, nhưng phải ngồi xe lăn và sống trong mùi thuốc sát trùng, còn nó thì chạy tung tăng và hôn bạn trai của cô ấy. Nó không nên hạnh phúc như thế, không nên chút nào. Con bé luôn chọn điều mình muốn, nhưng lần này, điều nên làm lại khiến nó suy nghĩ nhiều hơn. Vì nó từng đau khi phát hiện Nguyên có bạn gái, nên nó biết bị niềm tin phản bội là như thế nào, cảm giác đó đau lắm, cả trái tim, cả tinh thần dường như không còn chút sức lực. Nó có thể đặt cảm giác đó vào vai một cô gái đang phải đấu tranh với nỗi đau thể xác như vậy sao? Lucky òa khóc, vì nhận ra hình như nó không chọn điều nó muốn nữa.

Nó khóa cửa văn phòng, cố tình về thật muộn để không gặp Nguyên. Trời tối rồi, chắc Nguyên đã ...

tới bệnh viện, con bé lò dò về. Tối giữa sân thì nó sững lại, Nguyên đang dựa lưng vào cổng. Không tới bệnh viện à? Có phải chờ nó không? Trước khi kịp suy đoán câu trả lời thì nó đã chạy ra phía sau, trèo tường mà về rồi. Một chiếc gai ở dây leo kéo rách váy, khiến con bé giật mình ngã xuống bụi rậm ở chân tường. Cuối cùng, nó phải gọi người tới đón vì không thể về với đầu gối chảy máu, chiếc váy rách tới tận cạp và tóc tai dính đầy lá.

Có nụ hôn đầu hôm qua, và giờ nó thảm hại thế này đây.

Sau ngày hôm đó, nó liên tục tránh mặt Nguyên. Cứ nhìn thấy đối tượng từ xa là nó chạy vèo đi nấp. Nó không dám đối diện Nguyên, mà đúng hơn là nó không dám đối diện chính bản thân mình. Nó chỉ đang chạy trốn để thỏa mãn thứ lương tâm đang sống dậy trong nó thôi. Sau vài hôm chờ nó ở cổng mà không gặp được, Nguyên thôi không chờ nữa. Cũng có vài lần vô tình gặp mặt, nhưng cứ khi Nguyên mở miệng là nó lại cầm mặt đi thẳng, coi như không thấy. Chắc nhận ra nó đang tránh mặt, nên Nguyên cũng thôi không nói với nó nữa. Khoảng cách hai đứa cứ xa dần, xa dần.

Gần như lúc nào nghĩ về Nguyên, nó cũng khóc, nó yếu đuối thế này từ bao giờ?

- Mày định để mắt đỏ hoe tới khi nào? Thế là tốt cho tất cả.

- ... Tao biết.

- Thế thì đừng khóc nữa.

- Nếu bảo đừng là đừng được thì tao có thể này không?

- ... Mày phải sớm biết tình yêu vốn là không thể với chúng ta mà. Kể cả không có con bé đó, bố mày cũng có để yên không?

- Tao biết, tao biết, tao biết. Mày đừng nói nữa được không?

- Ngốc quá! – An ôm chặt lấy con bé rồi khóc – Thực ra tao cũng không biết nên làm gì nữa đây? Thế nào mới là tốt ày?

- Tao thấy thật bất công. Vì đến sau mà tao không có quyền yêu? Không được đấu tranh vì tình yêu của mình sao?

- ...

- Tao từng nghĩ kể cả không hạnh phúc vì cướp Nguyên từ tay người khác, tao vẫn chấp nhận nếu được ở bên Nguyên, nhưng tao lại không thể, tao không thể như thế.

- ... Biết thế này, mày không yêu có phải tốt hơn không?

An à, không đề phòng được đâu! Tình yêu tới có bao giờ báo trước đâu, tới lúc nhận ra thì chúng ta đã đang yêu rồi. Một ngày nào đó, khi yêu, An sẽ biết.

12. Chương 12

Dao này, nụ cười của Nguyên buồn lắm! Vốn trước đã ít nói, giờ còn lìm lìm hơn với mọi người, cứ tập xong là về thẳng, chuyện trò cũng không nhiều. Mỗi khi chạm mặt, Nguyên quay đi chỗ khác trước cả nó. Có những lần nó trốn trong phòng nào đó, Nguyên đứng thật lâu trước cửa phòng rồi mới đi, như thể biết nó ở trong vậy. Nó đã quyết tâm rồi mà Nguyên đang làm gì vậy? Cô gái đó không đủ cho Nguyên sao? Cô ấy đẹp mà, đẹp hơn nó nhiều, và còn rất mong manh nữa, tới nó cũng muốn đưa tay ra bao bọc lấy. Đừng dễ dao động như vậy chứ?

- Này! Hai đứa có chuyện gì à? – Chú Tuấn lên thẳng phòng nó hỏi.

- ... Cháu dám làm gì học trò cưng của chú chứ?

- Sao gần đây không thấy bén mảng xuống phòng tập nữa?

- Cháu chán khi cứ bắt nạt người khác mãi thôi.

- Muốn làm gì thì làm. Đừng để chuyện đó ảnh hưởng tới câu lạc bộ. Mà này, thằng Nguyên chẳng có tinh thần gì hết, người nó bầm dập nhiều lắm, chắc là vì công việc ở bar.

- ... Nói với cháu làm gì? Đó là trách nhiệm của chú.

- Thì ta cũng chỉ báo cáo tình hình với quản lý thôi mà. Thế nhé!

Bầm dập là như thế nào? Nguyên không sao chứ? Đã đi khám chưa? Phải biết quý thân thể của mình hơn bất cứ ai chứ? Nó không chịu nổi đồng câu hỏi đó nên lén lút xuống phòng tập, ngó trộm từ ngoài cửa sổ vào với một chiếc ống nhòm. Nó, không hề có ý bệnh hoạn nào, đã dùng ống nhòm soi từng chỗ lộ ra trên cơ thể Nguyên. Quá nhiều vết thâm tím, hơn cả hồi làm việc ở quảng trường, dù gì ở bar cũng toàn dân kiếm ăn bằng nắm đấm. Liệu có bị nội thương không? Nghĩ tới đó, con bé bay vèo tới chỗ chú, thì thào:

- Sáng mai cháu đi học, nên chú dắt mọi người tới bệnh viện trung tâm kiểm tra toàn bộ giúp cháu. Cháu sẽ sắp xếp và báo lại giờ giấc cho chú sau.

- Được rồi. – Chú tùm tùm cười chọc ghẹo – Có phải cảm ơn Nguyên vì chuyện này không?

- Vớ vẩn. Cháu lo cho tất cả mọi người nên mới thế.

- Ừ, ừ. Cứ coi là thế đi.

Bố vừa ăn vừa quan sát con bé:

- Giám đốc bệnh viện Trung tâm vừa gọi, mai Câu lạc bộ sẽ kiểm tra sức khỏe à?

- Vâng.

- Bố cứ nghĩ con chỉ biết quần lấy thằng nhóc đó, nhưng con làm tốt hơn mong đợi đấy.

- Con đã nói là con hoàn toàn nghiêm túc.

- Mai bố sẽ sang Mỹ một thời gian, chi nhánh bên đó có rắc rối.

- Tự bố sang mà không sai lão hói? Vụ phi pháp nào bị phát hiện vậy?

- Bớt tọc mạch và làm tốt việc con cần làm đi. Chuyện ở Câu lạc bộ cũng không trở ngại nhiều, con nên hỗ trợ Kimura trong mọi chuyện, bên bar không thích thì cứ để Kimura làm.

- ... Bố yên tâm! Hổ con thì vẫn là hổ, sẽ theo dõi gắt gao, không để con cáo nào chen chân vào hang đâu.

- Chậ! Chỉ cần đừng làm trò không cần thiết.

Rồi bố đi. Xem ra sắp tới bận rộn rồi.

Bảng kết quả kiểm tra sức khỏe của mọi người đều ổn, Nguyên cũng thế, trừ việc rạn xương ở ngón út trái, ít nhất phải dừng tập hai tuần để có thời gian bình phục. Nếu thế thì Nguyên không nên tới bar chứ? Nó lại chạy ù tới chỗ chú, thì thảo:

- Chú cấm Nguyên tới bar đi. Tay như thế, phải nghỉ ít nhất hai tuần mà.

- Ta có quyền hành gì ở bar mà nói?

- ... Thì chú cứ nói đi!

- Nguyên! – Chú quát to về phía võ đài rồi vẫy vẫy tay.

- Cháu đi đây! – Con bé định chuồn trước khi Nguyên tới, nhưng chú kịp tóm nó lại.

- Đi đâu? Định thế này tới bao giờ? Chú không muốn nó làm gãy thêm xương sườn sau ngón út đâu.

Nó giãy giụa nhưng chú nắm chặt cổ áo, xách nó lên. Nguyên vẫn đứng trên võ đài nhìn về phía này, nó chỉ dám liếc qua vẻ lưỡng lự ấy rồi lại quay đi chỗ khác. Chú lại quát lần nữa buộc Nguyên phải tới. Mắt nó gần như bị gắn chặt xuống sàn, và chắc Nguyên cũng khó xử lắm. Chú bóp chặt đầu nó, vặn ngược lên, kéo ánh mắt nó từ bàn chân lên mặt Nguyên. Hai ánh mắt chạm nhau trong đôi lát và đều hướng đi chỗ khác ngay. Nguyên nhìn nó với đôi mắt buồn lắm, nó ghét thế, nó ghét thế!

- Con bé này lo cho cháu nên nhờ chú nói với cháu rằng đừng có tới bar ít nhất hai tuần tới.

Chú có nhất thiết phải nói thế không? Nguyên quay sang nhìn nó, khẽ cười khiến con bé ngượng nghịu chửa cháy:

- Một... một thành viên không quý trọng sức khỏe của mình sẽ ảnh hưởng tới mọi người. Là quản lý, cháu phải có trách nhiệm nhắc nhở.

- ... Chú nói với người bên cạnh chú giúp cháu là cháu sẽ không làm phiền ai cả. Và quản lý câu lạc bộ thì chỉ có trách nhiệm ở câu lạc bộ, không cần lo chuyện bao đồng.

- Vậy chú nói với người kia giúp cháu là từ tuần sau cháu sẽ quản lý bar, và cháu cũng có trách nhiệm ở đó.

- Chú nói lại giúp cháu là tới lúc đó hăng hay.

Chú buông cổ áo nó ra, thở dài:

- Đừng có lôi chú vào trò giận dỗi trẻ con này!

- Chú nói với học trò của chú là lo mà giữ gìn sức khỏe của mình. Cháu đi đây.

Gì chứ? Nó lo cho Nguyên mà. Là Nguyên chứ ai đâu mà “lo chuyện bao đồng”. Nó khóc thút thít, rồi chẳng biết sao lại tới quán bar mà nó từng thề sẽ không bao giờ đặt chân vào ấy nữa.

id=up> Xuống Cuối Trang Ngay khi cánh cửa vừa mở ra, tiếng la ó chạy thẳng vào màng nhĩ nó. Tầng hầm này vẫn như vài năm trước, ngọt ngào mùi rượu và thuốc lá trộn lẫn với những tiếng cổ vũ, tiếng bis chói tai. Bảo vệ ở khắp nơi để ngăn những vị khách quá khích gây gổ. Mỗi nắm đấm đều mang theo tiền của người cược, nên sự khoái chí, phần uất, thích thú, và những tiếng hét đều hướng vào bên trong những chiếc lồng. Nó nổi gai ốc khắp người vì sợ hãi, những người trong lồng đó, và cả Nguyên, sao họ có thể chịu đựng thứ khủng khiếp này mỗi tối? Vì không thể chen vào trong được, nó đành tới phòng quản lý để xem qua camera. Lượng người cược trên hệ thống nhiều quá, bạo lực hình như đã trở thành một thú vui thịnh hành rồi. Kìa rồi, Nguyên đang ở trong chiếc lồng số 3. Quả thực chẳng có chút tinh thần nào, ngã dúm dui vào bờ rào, liên tục trúng đòn, bước di chuyển kém nhanh nhạy, phản xạ vượt trội cũng chẳng buồn dùng, Nguyên đang làm gì thế hả Nguyên?

- Đây là người từng vô địch giải Quyền anh trẻ khi 16 tuổi – Tay quản lý giới thiệu khi thấy con bé chú ý vào màn hình số 3 – Cậu ấy rất giỏi, đã kéo lượng người tham gia tăng vọt. Chỉ là mấy hôm nay cậu ấy không được khỏe.

- Tôi biết... Khi nào thì anh ta nghỉ?

- Dạ, 10 phút nữa thưa tiểu thư.

Con bé đề nghị quản lý đưa tới phòng nghỉ của các tay đấu rồi cho ông ta lui. Căn phòng ảm thấp và bốc mùi quá, tủ đựng đồ cá nhân han rỉ hết, một dãy phòng tắm thô sơ nằm ngay trong phòng và chẳng có cánh cửa hay bất cứ thứ gì ngăn chặn khiến sàn nhà nhấp nháy nước. Thật trái ngược với sự hào nhoáng ở phòng quản lý và khu bar, xem ra, tên quản lý đó nhét túi cũng không ít. Cũng phải, bố chỉ quan tâm tới lợi nhuận to lớn, chẳng thèm để ý tới những kẻ cắp vặt hay sự khốn khó của nhân viên đâu.

Sau một hồi xem xét căn phòng, nó trông thấy chiếc ba lô quen thuộc lay lắt trên ghế, tới đồ đạc cũng chẳng chịu để gọn nữa. Nó đặt túi thuốc và kẹp bảo vệ ngón vào trong ba lô, rón rén mở cửa định ra thì thấy Nguyên và vài người nữa vừa trò chuyện vừa tiến tới, hình như họ thay ca một lượt. Không được, thấy nó lúc này, Nguyên sẽ nghĩ nó quá nhiều chuyện và tọc mạch cuộc sống riêng tư của người khác. Con bé cuống quýt và không kịp nghĩ nhiều, mở tủ dụng cụ ở góc phòng, chui tọt vào. Qua những khe nhỏ trên cánh cửa, nó có thể quan sát bên ngoài. Mọi người ủa vào phòng, tất cả bước về phía tủ của mình, còn Nguyên tiến về phía này. Ôi không, tim nó đập mạnh, bị phát hiện rồi ư? Con bé nín thở đếm từng bước một, từng bước một Nguyên lại gần góc phòng hơn. Không, đừng có tới đây, rẽ hướng khác đi. Con bé nhắm nghiền mắt nhưng chẳng thấy động tĩnh gì cả. May quá, hóa ra là tủ đồ của Nguyên nằm cạnh tủ dụng cụ. Hú hồn, xem chút nữa nó trở thành kẻ rình mò biến thái rồi. Khoan, như thế có nghĩa là Nguyên sẽ thay đồ trước mặt nó? Mặt nóng bừng lên với đủ thứ tưởng tượng trong đầu con bé khiến nó bối rối nhắm chặt mắt lại, ít nhất thì nó chỉ nên biến thái trong tư tưởng thôi. Sau một lúc ồn ào, mọi người lần lượt ra về. Khi đã im lặng rồi, nó mới dám mở mắt dòm qua khe, rồi con bé giật bắn, tới mức suýt hét lên. Nguyên đứng ngay đối diện, nhìn chằm chằm vào cánh tủ, nó bặm chặt ...

môi, chặn cả tiếng thở của mình. Nguyên cứ đứng thế nhìn vào chiếc tủ, trời ạ, nó đau tim quá, muốn lấy gì trong tủ sao? Rồi Nguyên cúi xuống, dựa đầu vào tủ, thì thầm:

- Này! Anh luôn thích mùi nước hoa của em đấy.

Con bé đứng hình luôn. Vậy là bị phát hiện rồi, giờ chỉ còn cách bước ra. Nó chạm vào cánh tủ, nhưng rồi lại sợ, ra rồi thì nó đối mặt với Nguyên thế nào đây?

- ... Vậy đợi anh về rồi ra. – Nguyên nói sau một lúc lâu im lặng chờ nó.

- Oải hương. – Nó vẫn ở trong tủ, nuốt nước bọt cái ực, rồi nói vọng ra ngoài.

- Hả?

- Nước hoa là mùi oải hương.

Nguyên lại gần tủ lần nữa:

- Ra ngoài đi.

Nó vẫn im như thóc, không dám hó hé gì. Đứng một lúc mà vẫn không thấy nó có ý định ra, Nguyên mở tung cửa:

- Tìm thấy em rồi nhé!

Ánh sáng ủa vào mắt nó cùng với một nụ cười rạng rỡ yêu thương, nụ cười nó luôn mong chờ từ sau lần trông thấy ở bệnh viện, lần này thì nó mãn nguyện rồi. Lucky khóc òa và lao ra ôm cổ Nguyên. Nói nó trẻ con cũng được, nó ích kỷ cũng không sao, nó cướp hạnh phúc của người khác... ai quan tâm chứ? Cứ để nó được ôm Nguyên chặt như nó yêu Nguyên đã!

- Mấy căn phòng ở câu lạc bộ chưa đủ? Giờ lại trốn cả trong tủ thế này?

Vậy những lần đứng thật lâu trước cửa, Nguyên cũng ngửi thấy mùi nước hoa của nó sao? Nguyên ôm lấy nó, vỗ nhẹ đầu. Ngốc thật, nó cứ mãi mê trốn vì điều gì thế? Ngay lúc này đây, nó sẵn sàng làm kẻ tồi tệ nhất thế giới để được ở trong vòng tay Nguyên.

- Chán chưa? – Nguyên kéo áo lên lau nước mũi cho nó – Ra khỏi đây trước khi có người thấy chúng ta thế này.

- Kệ! – Con bé phụng phịu, tay vẫn không chịu buông dù Nguyên đang ấn đầu nó ra để lau, mấy lần trong đời nó được thế này, chẳng muốn buông tay chút nào.

- Nếu thích ôm thế, sau này cứ ôm anh thay cho lời chào nhé! – Nguyên cười chọc ghẹo.

- Đừng có mơ.

- Thế thì bỏ ra để anh thay đồ đã. Vì trò trốn tìm của em mà anh chẳng dám thay quần ra đây này.

Nó cúi xuống nhìn, đúng là Nguyên mới chỉ mặc thêm áo, quần vẫn y nguyên. Con bé ngượng nghịu chạy té khỏi ra ngoài, đóng sầm cửa lại. Nguyên không nghĩ nó là biến thái, rình trộm người khác thay đồ chứ? Ôi trời ạ, đừng có nghĩ thế! Nó không phải loại đó đâu.

Nguyên thay đồ xong, vừa mở cửa phòng ra thì con bé hét toáng lên:

- Em nhắm mắt từ đầu tới cuối. Em không phải biến thái đâu, không nhìn thấy gì thật mà.

Nguyên lão đảo, dựa lưng vào tường rồi cười toáng lên, cười tới mức chảy cả nước mắt:

- Anh... thì anh có nói... gì đâu!

Con bé giận dỗi bỏ đi, Nguyên đuổi theo vừa xin lỗi vừa cười. Cả hai ra ngoài theo lối cửa sau. Nguyên dẫn nó tới một công viên gần đó, leo lên dàn giáo người ta lắp cho lũ trẻ chơi. Nguyên chỉ tay lên bầu trời khiến nó hướng mắt theo. Wow! Hôm nay là rằm thì phải, trăng tròn và sáng quá. Công viên khiến tầm nhìn rất rộng, mọi đám mây đều xoay quanh mặt trăng, tạo thành những viên tròn, và cái ánh sáng đó cứ hút nó vào, như Nguyên. Nó từng nhìn thấy nhiều cảnh đẹp rồi, nhưng bầu trời đêm nay thật đặc biệt, vì có Nguyên?

- Anh hay tới đây những đêm trời không nhiều mây.

Nguyên không thấy con bé trả lời, quay sang nhìn cái vẻ ngây ngậy đó rồi khẽ cười, xoa đầu:

- Hình như em cũng thích trời đêm nhỉ?

- Đây, trăng rất giống anh đấy.

- Giống chỗ nào?

- Không biết.

- Lại nữa. Biết thế anh không hỏi...

Hai đứa im lặng nhìn trăng, lại là sự im lặng ồn ào đó. Nó chia chút ngọt ngào cho ánh trăng trong đôi mắt, khẽ tím tím, đu đưa chân.

- Cứ tưởng ghét anh rồi?

- Đợi anh chết đã nhé!

- Thế tại sao tránh mặt?

- Tự dưng thích chơi trò trốn tìm thay vì sai vặt anh.

Nguyên không nói gì. Nếu là nó, nó cũng chẳng hài lòng với câu trả lời đó được, nhưng nó không thể nói mình đã biết mọi chuyện, vì nó muốn chính Nguyên là người thú nhận.

- ... Cuối cùng, em vẫn chọn điều mình muốn, dù có tổn thương người khác, dù có phải giả vờ như không biết. Em ích kỷ lắm, đúng không?

- Chẳng phải em nói chúng ta là con người sao? Ích kỉ là chuyện đương nhiên. Vì mỗi người cũng chỉ có thể sống cho hạnh phúc của mình được thôi.

Nguyên xoa đầu Lucky, con bé gỡ bàn tay đó xuống, nắm chặt và ngược nhìn Nguyên với đôi mắt còn ướt:

- Em có được quyền đấu tranh cho hạnh phúc của mình không?

Nguyên vội nhìn đi chỗ khác, ấp úng:

- Ai cũng... có quyền... đó... mà.

Lạ nhỉ? Nguyên làm sao thế? Có phải Nguyên đang nghĩ tới cô gái đó nên mới ngập ngừng không? Con bé buông tay Nguyên ra thì Nguyên nắm lại, vẫn quay đi chỗ khác:

- Anh đã sợ... vì... anh... hôn... mà em ghét.

- Em... không ghét.

- Vậy... anh... lần sau... À không... em... thấy thế nào?

Ánh đèn công viên khe khẽ không đủ để biết mặt Nguyên có đỏ không. Nhưng điệu bộ mắc cỡ đó dễ thương tới mức nó chỉ muốn ôm ghì Nguyên vào lòng, xoa xoa như vỗ về một chú cún.

- Nụ hôn đầu tiên... ngọt ngào hơn em tưởng. Hi hi...

- Ăn gian... em như thế... làm sao anh thắng được? Thật xảo trá mà!

- Em làm sao?

- Không có gì.

- Em làm sao? Nói đi! Nói đi! Nói đi!

Nguyên ngượng ngịu tuột xuống:

- Về thôi!

Đồ ngốc! Khen nó dễ thương khó vậy sao?

Nguyên đưa nó về tới cổng, rồi thủ thủ vào tai con bé:

- Đó cũng là nụ hôn đầu của anh.

Nguyên nói thật? Hay chỉ nói dối để nó vui? Nó không còn quan tâm nữa, hạnh phúc Nguyên cho nó thừa sức để mọi điều Nguyên nói là sự thật, dù dối trá, dù không.

13. Chương 13

Chiều hôm sau, Lucky không lên văn phòng mà phi thẳng một mạch vào phòng tập, thay đồ và đeo găng tay trước hàng đồng con mắt ngạc nhiên của mọi người. Chú Tuấn ấn đầu nó:

- 8 năm trước gào lên là không bao giờ động vào găng nữa, giờ lại bày trò gì thế?

- Cháu làm việc cần làm.

Nguyên tiến về phía con bé, chưa kịp mở miệng thì nó đâm nhẹ vào dưới cằm Nguyên:

- Đấu một trận đi! Nếu em thắng, anh không được tới bar hai tuần tới.

- ... Đây không phải chỗ chơi của em đâu.

- Đấu với em!

- Không.

- Lệnh của sếp đấy!

- Chào!

Nguyên vậy vậy. Hình như việc thức đêm quá nhiều sinh ra ảo giác thì phải? Nó nhìn chăm chăm một lúc rồi véo má mà ảo giác vẫn chưa biến mất. Hay do mắt nhắm mắt mở rồi tới câu lạc bộ thay vì tới trường? Con bé quay lại xác định xem mình vừa bước ra từ đâu. À, nhà nó mà. Lucky cười cười với hai hàng mi muốn dính chặt vào nhau, rồi đột ngột chuyển sang chế độ mắt tròn, miệng há hốc khi nhận thức được nó đã thay quần áo xong, đang rời khỏi nhà để đi học, và gặp Nguyên đứng trước cổng nhà.

- Em đón ngày mới buồn cười nhỉ. – Nguyên cười hị hị.

- Sao... đây... lại...

- Sao anh lại tới đây? – Nguyên điền nốt chỗ trống giúp một con bé vẫn chưa tỉnh ngủ – Thì đưa em đi học.

- Vì... à... đi học... - Con bé trầm ngâm một lúc rồi giật mình – Đưa em đi học? Thật à?

- Tay thế này, tới câu lạc bộ cũng chỉ làm cảnh thôi. Chi bằng làm việc có ích hơn.

Nguyên giơ tay với kẹp ngón hôm trước nó nhét vào ba lô. Cũng chịu dùng cơ à?

- Làm công ích thì không có lương đâu nhé.

- Tốt thôi. Việc không lương đầu tiên anh làm là cười một chân giày một chân dép của em.

Con bé nhìn xuống chân. À, ừ, cũng còn may, hôm qua nó còn nhận ra mình đang mặc váy ngủ đứng ở bên bus cơ.

- Chắc, anh đợi em chút nhé.

Nói rồi con bé chạy bay vào nhà thay giày.

- Chưa tỉnh ngủ hả?

- Ừm. Ngủ được có hơn tiếng. Chắc hôm nay em cũng ngủ trong lớp mất.

- Một tiếng? Làm gì mà ngủ có một tiếng?

- Biết làm sao. Bố em vắng nên nhiều việc hơn bình thường.

Nguyên thở dài, lấy cặp của nó đeo vào người, rồi nắm tay kéo nó đi:

- Vậy chiều nay đừng tới Câu lạc bộ nữa.

- Không, phải tới chứ.

- Công việc để sau cũng được mà. Cứ thế này em sẽ xỉu mất.

- Nhưng em tới không hẳn vì công việc mà.

Con bé cười tươi rói với đôi mắt đỏ au. Thực sự thì mấy hôm nay nó ngủ ít thật đấy, nhưng gặp Nguyên là vạch năng lượng lại nhảy bật lên mức max, cười còn không hết, lo gì tới chuyện xỉu chứ. Nguyên cười chịu thua:

- Thật là! Em xảo trá quá mức.

Lại nữa, Nguyên gặp khó khăn trong sử dụng ngôn từ hay sao mà cứ dùng “xảo trá” thay cho “dễ thương” với đôi tai đỏ ửng lên thế?

Đi xe bus là một thú vui. Ít nhất là trong hôm nay. Giờ cao điểm nôm người chật cứng trong xe, tất cả phải đứng sát nhau, trong đó có nó với Nguyên. Mùa hè khiến nhiệt độ trên xe thật nóng nực, một tay Nguyên nắm vào tay cầm phía trên, một tay khẽ chạm lưng nó, như che chắn, như ngượng ngùng. Thực sự thì, lần đầu tiên nó thấy đi xe bus cũng không tồi. Lượng người lên xe càng lúc càng đông, ép nó sát vào Nguyên hơn nữa. Con bé không thể làm gì hơn ngoài việc đặt cả hai tay lên người Nguyên để tránh người mình chạm vào Nguyên nhiều quá. Nó bắt đầu chuyển sang trạng thái chỉ nghe thấy tiếng tim đập. Hai đứa đã từng ôm nhau vài lần, nhưng việc sát vào nhau như thế này mang lại cảm giác hoàn toàn khác, thẹn

thùng hơn nhiều, khó xử hơn nhiều. Có một người ở hàng ghế gần chỗ hai đứa xuống xe, Nguyên đẩy nó ra đó ngồi, nhưng con bé lại nhường cho người khác. Không phải vì tốt bụng gì đâu nhé, bình thường, nó chỉ nhường người già, trẻ em và phụ nữ mang thai thôi, chỉ là... dù hơi đau tim, con bé vẫn thích đứng như thế này hơn.

Một buổi sáng đi học, với trống ngực rộn ràng, với đôi tai đỏ ửng, với gương mặt chạm khế vào vai Nguyên, với hơi thở Nguyên khe khẽ trôi vào tai nó, với thỉnh thoảng câu xin lỗi ngượng nghịu, với cánh tay níu nó vào lòng mỗi khi nó đứng không vững. Đi xe bus giờ cao điểm, bí mật nhé, hôm nay, nó giả vờ loạng choạng nhiều lắm.

- Sao không đi xe riêng? Ngày nào cũng chen chúc thế này mệt lắm.

- Lo cho em à?

Con bé tùm tùm trêu chọc tên con trai đang bối rối quay đi. Con bé đang dần được nâng niu hơn trong Nguyên chẳng?

- Đó đâu phải xe của em, đúng không? Hơn nữa, em muốn có những người bạn thật sự hơn là mấy con ruồi.

Nguyên im lặng một lúc, xoa đầu nó, khẽ mỉm cười với đôi mắt long lanh:

- Lúc nào cũng bắt anh thấy mình đúng thế này à?

- Sao cơ?

- Không... Vào lớp đi.

Nguyên đẩy con bé. Đã tới trường rồi sao? Ghét khoảng cách ngắn ngủi giữa bến bus và cổng trường ghé! Lucky không bước, Nguyên lại đẩy lần nữa:

- Chiều anh đón tới câu lạc bộ. Giờ thì vào đi.

Lucky cười toe, vẫy vẫy tay, chạy ù vào lớp. Vừa đặt chân vào sân trường thì An đột ngột chặn đường khiến nó suýt hét lên. An kéo nó ra sau trường.

- Vui tới mức không nhìn thấy cả tao cơ à?

- Sao... sao ở đây?

- Thì đi học. ...

Hỏi vớ vẩn. Sao mày đi cùng Nguyên?

- À ừ thì... là... đưa đi học.

- Mày làm gì thế? Tao đã nói tới vậy rồi.

An giận dữ quát lên, hiếm khi con bé thế lắm. Chuyện nó làm nghiêm trọng và đáng tức giận thế sao?

- Tao không muốn sau này phải hối hận.

- Nhưng... - An định nói gì đó rồi khựng lại – Vậy người yêu Nguyên thì sao?

- Chả sao cả.

- Mày lại thế nữa rồi. Trẻ con cũng vừa vừa thôi chứ. Mày phải nghĩ cho con bé đó chứ?

- Tại sao? Tại sao tao phải nghĩ ột đứa tao không hề quen biết. Mà kể cả có quen biết, tao cũng không rút lui đâu.

- Trời ạ, tao biết mày yêu Nguyên, nhưng mày làm vậy, cả ba sẽ tổn thương, cả ba đấy, mày hiểu chứ?

- Thì sao? Tao giành hạnh phúc ỉnh là điều đáng lên án à? Tao chỉ đang yêu thôi, tại sao điều đó lại khiến mày không vừa mắt chứ? Mày nên là người ủng hộ tao đầu tiên mới đúng chứ?

- Tao chỉ đang nghĩ ày thôi. Mày không nên, mày không nên...

An quát lớn, nước mắt trào ra. Lucky cũng khóc, lần cuối bọn nó cãi nhau là bao giờ nhỉ? Hình như chưa bao giờ, vì lúc nào An cũng là người hiểu nó nhất, ủng hộ nó nhất, mong nó hạnh phúc nhất. Vậy mà giờ, khi nó đang chạy theo thứ hai đứa luôn khao khát, An lại kéo nó lại, lắc đầu “không nên” ư?

- Đừng nghĩ cho tao nữa, mày không làm được điều đó đâu. Tao, mày, hay ai đi nữa đều không đủ tư cách sống cho người khác. Hãy cứ sống cuộc sống của mày thôi. Mày đừng dằn vặt bản thân nữa, chuyện gì qua cũng đã qua rồi. Hơn nữa, mày luôn đứng cạnh tao từng ấy năm là quá đủ để trả ơn mẹ tao rồi.

Con bé ôm lấy An đang òa khóc. Nó không hiểu được cách suy nghĩ phức tạp của An, nó chỉ biết hạnh phúc là thứ khó tìm nhất trên đời, nên nếu may mắn chạm vào được, nó sẽ không để vuột mất đâu, dù có là An ngăn cản đi nữa.

- Nếu như mày có hạnh phúc, thì nó cũng sẽ rất đau khổ. Tao không muốn... không muốn...

- Tao cũng không muốn – Lucky khẽ cười – Nhưng không thể vì chút đau khổ mà tao vội vã từ bỏ hạnh phúc được. Dù hạnh phúc hay không, ít nhất, tao cũng mỉm cười được rằng mình đã cố gắng hết sức.

Lucky lau nước mắt cho An, kéo con bé đứng dậy, vì sắp vào lớp.

- Sau này, khi mày yêu, mày sẽ hiểu vì sao tao không thể buông tay Nguyên ra.

An chỉ khẽ thở dài sau câu nói đó, con bé bảo thủ vẫn chưa chấp nhận đâu. Nhưng ít nhất là hai đứa không giận đối nhau.

- Không là không.

- Tại sao?

- Anh không đấu với con gái.

- Thôi nào! – Chú Tuấn thì cả người lên đầu nó – Dù Lucky là con gái nhưng nó học quyền anh trước cả cháu đấy, nên tôn trọng tiền bối chứ.

Nguyên lại sầm mặt vào, cứ khi nào nói chuyện với chú là vẻ mặt đó xuất hiện. Rõ ràng chú là tấm gương với Nguyên, tại sao lúc nào cũng khó chịu thế nhỉ? Nguyên gằn giọng:

- Chính vì tôn trọng nên em mới từ chối, thưa thầy. Lucky đã quá lâu không tập luyện rồi.

Chú thở dài, ôm ghì lấy con bé từ phía sau, cười cợt với Nguyên:

- Thế con bé sẽ luyện tập cùng ta 24/24 trong vòng 2 ngày, như thế thì cậu chịu đâu chứ?

Con bé nhìn Nguyên trân trân với ánh mắt van nài. Chợt, chú bế bổng nó lên:

- Nào! Luyện tập thôi, phải làm hài lòng đối thủ khó tính của cháu chứ! Lát nữa, khi mọi người về hết, cũng phải ở lại luyện tập với chú đấy nhé!

Nguyên cau mày đầy bức bối. Không khí cứ như cả tảng đá nghìn tấn lơ lửng trên đầu ấy, vậy mà chú vẫn cười được. Nó thì không cười nổi với vẻ tưởng như có thể lao vào đâm huấn luyện viên của mình như tử đang ngự trị trên mặt Nguyên. Tại sao Nguyên lại ghét một người tuyệt vời như chú chứ?

- Nếu em tập luyện cùng chú, anh sẽ nhận lời chứ?

Nguyên im lặng, cứ như không nghe thấy nó nói gì vậy, ánh mắt dán chặt vào chú không chớp.

- Kìa! Trả lời tiền bối đi chứ?

Lại điệu cười gian xảo đó. Nguyên ngốc thật, chú coi Nguyên như đồ chơi, càng tức thì chú càng chọc, tới khi vỡ mạch máu thì thôi. Nguyên nhìn nó:

- Em không xuống đất nói chuyện tử tế hơn được à?

À phải, nó nhận ra vẫn đang được chú bế. Con bé định tuột xuống thì chú siết chặt tay hơn.

- Cho cháu xuống.

- Xem câu trả lời thế nào đã chứ?

Trời ạ, thế khác nào xem thường Nguyên đâu? Chú đúng là, có bày trò gì thì cũng đừng lôi nó vào. Con bé giãy giụa để tuột xuống nhưng không được. Chợt, Nguyên nắm lấy tay chú, nhìn trừng trừng:

- Đấu luôn bây giờ đi. Anh không có kiên nhẫn chờ đợi đâu.

Kiểu gì thế? Rõ ràng là Nguyên xưng “anh”, tại sao lại nhìn chú mà nói?

- Tốt thôi. – Chú cười khoái chí.

A lô! Có nhìn thấy nó ở trên này không thế hai con người đang hằm hè nhau kia? Người thách đấu là nó, mà sao nó chẳng được hưởng một chút sự cạnh tranh nào? Cứ như hai người đó đấu với nhau thì đúng hơn. Chú thả nó xuống rồi, nhưng hai người chẳng thèm nhìn nó một cái. Nguyên đeo găng vào với ánh mắt giận dữ hướng về phía chú. Này! Có nhớ tới nó không vậy? Coi thường người khác vừa thôi chứ? Chỉ vì nó là con gái ấy gì? Lucky tức giận, và càng thêm quyết tâm thắng cho bằng được. Cứ đợi đấy!

Mọi người đều dừng tập để xem con bé quản lý tay như cái que làm ăn được gì. Cả hai vào sàn đấu sau khi khởi động xong xuôi, vì con bé cương quyết không đeo bảo hộ đầu nên Nguyên cũng chỉ dùng găng. Nó tính từ đêm qua rồi, nếu Nguyên đeo bảo hộ đầu vào thì nó thắng kiểu gì người từng được gọi là thần đồng quyền anh?

Nguyên có vẻ thoải mái và không đề phòng, giống như đang hạ mình chơi với trẻ con vậy. Ừ, tốt, cứ chủ quan đi.

Chú ra hiệu trận đấu bắt đầu, rồi đột ngột đập bộp vai Nguyên:

- Nó là đứa học trò đầu tiên ta đào tạo...

Tranh thủ lúc Nguyên mất tập trung, nó lao tới đâm thẳng vào mũi Nguyên. Tốc độ và lực đâm của nó giảm đi nhiều, nhưng chí ít cũng khiến Nguyên lảo đảo. Chú buông tay ra, cười khẩy với Nguyên:

- Và rất tài năng đấy!

- Thầy làm trọng tài cơ mà?

- Luật đâu có cấm trọng tài nói chuyện? Mà một tuyển thủ dễ bị phân tán tư tưởng không đủ tư cách trách cứ người khác đâu.

Chú cười nham hiểm, chắc chắn là chú sẽ giúp nó rồi. Tay Nguyên mà không giữ gìn, sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới khả năng ra đòn, đời nào chú chấp nhận.

Vì tức giận, Nguyên tập trung hơn. Khi đối diện, tốc độ cú đâm của Nguyên còn nhanh hơn đứng ngoài nhìn vào. Cứ tới tấp như cánh quạt, con bé không biết nên tránh hướng nào nữa. Nó liên tục ngã, và bối rối vì không thể đánh trúng, còn Nguyên, cứ giơ cú đâm lại gần nó thì chậm lại, rồi gõ đầu nó một cái. Cứ thế này, bao giờ nó mới thắng đây? Nhìn khuôn mặt cười cợt đó kia, giống đang giỡn với một con mèo vậy. Nó tức giận, mặc kệ những đòn tấn công liên tục, nó lao vào Nguyên. Đột ngột quá nên Nguyên không kịp dừng, và một đòn trượt qua mặt nó. Hơi đau thôi, nhưng đây là một cơ hội tốt, sao nó có thể bỏ qua chứ? Con bé khựng lại, ôm má, nhăn nhó. Nguyên cuống quýt chạy nhanh tới, dứt vội găng tay ra:

- Có sao không? Đưa anh xem.

Con bé mở cờ trong bụng. Ngây thơ quá, nghĩ rằng nó chịu chiến thắng một cách đường hoàng sao?

Nguyên gỡ tay con bé ra, soi từng lỗ chân lông một:

- Đâu c...

Chỉ kịp nói tới đó thì Nguyên K.O. Một cú đâm ngang hướng thẳng vào hàm dưới của Nguyên, đủ mạnh để lặn quay đơ ra vì choáng, đòn hiểm mà nó vẫn dùng để đối phó chú. Con bé nhảy chồm chồm lên:

- Yeah! Thắng rồi! Thắng rồi nhé!

Chú Tuấn vỗ vỗ trán thẳng nhóc hầy còn nằm đo sần, cười khẩy:

- Quên chưa nói một điều nữa. Nó là vua gian lận đấy!

Thế là mục đích của nó cũng đã đạt được rồi. Thế mới nói dùng cái đầu đúng chỗ hữu ích hơn dùng cú đấm mọi lúc mọi nơi nhiều.

Nó hí hửng nhảy chân sáo từ văn phòng xuống tận sân, thì thấy Nguyên đang đứng tựa vào cổng. Chờ nó hả? Không tới thăm cô bé đó sao? Có phải nó đang dần được ưu tiên với Nguyên? Mà thôi, giờ nó đã là người xấu rồi thì xấu hẳn luôn đi, đừng nghĩ tới cô bé đó làm gì. Cứ đấu tranh thôi, vì nó yêu Nguyên.

Con bé chạy ào tới, đập bốp vào lưng Nguyên đau điếng:

- Chào kẻ thua cuộc!
- Chào đồ ăn gian!
- Đợi em hả?
- Này! – Nguyên ném cho nó tuýp kem – Nóng thật đấy!
- Em thích vị sô cô la cơ.
- Thế thì tự đi mà mua.
- Hì hì... đùa thôi. Cửa anh thì gì em cũng thích.
- Dẻo mềm quá đấy!

Hai đứa đi bộ ra bến bus dưới ánh nắng sắp tàn mà vẫn thiêu đốt mọi thứ. Con bé khẽ níu gấu áo Nguyên với chút ngưng ngừng:

- Em nắm tay anh nhé!
- Không.

Hừ, không thích thì cũng không cần phải từ chối ngay tắp lự thế đâu. Nguyên ôm nó, hôn nó thì được, còn nó nắm tay Nguyên lại phải được phép à? Con bé vừa xấu hổ, vừa bực mình, xị mặt ra. Chợt, hơi ấm của Nguyên bao quanh 5 ngón tay bé xíu của nó:

- Phải để anh nắm tay em chứ.

Nguyên đi trước nó một bước, không quay mặt lại, chỉ để nó trông thấy đôi tai đỏ ửng. Mùi ngai ngái của cơn giông xen vào bước đi của hai đứa.

- Chắc tối nay sẽ mưa.
- Chắc thế. Vậy mà vẫn nóng thế này. Khó chịu thật.
- Thế thì bỏ tay em ra cho đỡ nóng.

Con bé khẽ giật giật tay vì nhiệt độ tại vùng tiếp xúc nhau giữa hai đứa chắc đủ để đun sôi nước. Nguyên vẫn nắm chặt, con bé khẽ cười:

- Tay anh chảy mồ hôi kìa. Không cần phải chiều ý người khác thế đâu.

Nguyên nắm chặt hơn, khẽ kéo con bé lại gần mình:

- Im lặng đi.

Nó đã yêu hơn những ngày hè oi ả, cả tuýp kem mút vị va ni ngày ngày nó vẫn ghét, ngọt ngào ghê, như trái tim nó lúc này.

14. Chương 14

Cãi nhau với An không làm Lucky thay đổi quyết định, nhưng khiến nó phải suy nghĩ. Dù là vì lí do gì thì An cũng chẳng giống với con bé luôn miệng nói: “Hạnh phúc của mỗi người, dù tốt dù xấu, vẫn là thứ người khác không có quyền phê phán nhất”. Chắc, hay là dần trưởng thành thì suy nghĩ cũng khác đi?

Còn nó, nếu như giành được hạnh phúc từ cô gái yếu đuối kia, thì liệu hạnh phúc đó sẽ mãi thuộc về nó? Hay rồi nó cũng sẽ như cô gái đó, sớm nhận ra một ngày hạnh phúc tuột khỏi tay? Nếu hỏi Nguyên, anh sẽ trả lời thế nào? Con bé khề thở dài, Nguyên cũng chỉ nắm giữ một nửa câu trả lời thôi mà, còn một nửa, nó phải tìm ở bản thân mình. Lucky nhìn xa xăm ra cửa sổ, ở phía cuối con đường, câu trả lời trong nó có được trọn vẹn hay vẫn đang đi tìm một nửa khớp với mình?

Cũng nhờ mãi suy nghĩ mà nó không chớp mắt chút nào trong lớp, dù chả có chữ nào bay nổi vào ... đầu.

Nguyên đón nó thật, với xe máy của chú. Nó ném câu trả lời bay vi vu một cái, nghĩ làm gì nhiều, cứ tít mắt vào đũa, vì hai đứa thật giống như đang hẹn hò nhau.

- Anh lấy xe của chú à? Đi bus cũng được mà.

- Cửa chùa tội gì không dùng?

Nguyên nhếch mép, rồi hơi nghiêm mặt khi nhìn thấy An. À phải, hôm trước hai người mới tranh cãi.

- Chào!

- ... Chào! – An quay sang Lucky – Tao về đây.

Con bé về, chẳng nói thêm câu nào với Nguyên.

- Xin lỗi, em cũng không hiểu sao nó vậy nữa. Trước giờ nó ít để bụng chuyện cãi vã lắm, chắc đang có chuyện riêng thôi.

Đôi mắt nhìn nó hơi buồn, Nguyên mím nhẹ gượng gạo, cứ như lí do An ghét Nguyên không chỉ có thế. Nguyên xoa đầu nó:

- Trừ con nhóc giỏi hành hạ này ra, người khác có ghét thì cũng làm gì được anh chứ? Lên xe đi.

Nó thích yên xe phân khối lớn của chú ghê, dốc ngược khiến nó bắt buộc phải ôm Nguyên khi ngồi. Tiếng bô lớn nổ thay bối rối trong nó, những chỗ chạm vào người Nguyên nóng ran. Không hồi hộp như đi bus, nhưng nó được ôm Nguyên chính đáng.

- Này! Này! Em không sao chứ? Lucky!

Mơ màng nghe thấy tiếng gọi, con bé mở mắt, khề dụi dụi:

- Gì vậy?

Mặt Nguyên đang tái mét, hốt hoảng chột thờ phào nhẹ nhõm:

- Em làm gì mà ngủ ở ban công thế?

- Hả?

Con bé lơ ngơ, à đúng rồi, ban nãy nó mua lon nước, tiện đường ra đây ngồi hóng gió rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

- Tồn thọ mắt. Anh còn tưởng em ngất.

- Ế, vậy lần sau em ngất thật nhé.

- Còn đùa được.

Lần đầu tiên nó thấy vẻ mặt đó của Nguyên đấy. Con bé tủm tỉm, nhảy chân sáo đuổi theo Nguyên. An à, lo xa quá rồi, hạnh phúc với nó đơn giản lắm, nên chắc chắn nó sẽ nhận được nhiều hạnh phúc hơn khổ đau. Chắc chắn đấy!

Hôm sau, hôm sau nữa, Nguyên đều đưa đón nó đi học. Tay Nguyên đau, nó ngủ ít, hai việc này cũng tốt đấy chứ. Chắc những lúc không đi cùng nó, Nguyên tới chăm sóc cô gái đó nhỉ? Không quan tâm, ít nhất là Nguyên cũng dành kha khá thời gian bên nó mỗi ngày.

- Buổi chiều không cần tới đón em đâu, đằng nào em cũng tới câu lạc bộ mà. Luyện tập đủ làm anh mệt rồi.

- ... Anh chỉ làm được mỗi việc đó thì hãy để anh làm cho tốt đi.

- Đột ngột tốt với em vậy, chắc đã làm gì có lỗi với em đây.

Con bé trêu chọc, nhưng đáp lại là thái độ trầm ngâm:

- Ngay từ khi gặp em, anh đã có lỗi rồi.

Nguyên muốn ám chỉ tới cô gái kia sao? Lucky vội lảng sang chuyện khác. Gần đây, nó hèn nhát lắm. Miệng thì luôn nói muốn nghe chính Nguyên thú nhận với mình, nhưng chính nó đang không cho Nguyên cơ hội để nói. Nếu Nguyên nói ra, nó biết phản ứng thế nào? Và khi nói ra rồi, mặc cảm tội lỗi có cướp đi những phút hạnh phúc hiếm hoi giữa hai đứa? Với tính cách như Nguyên, nó sợ Nguyên không đủ nhẫn tâm để từ bỏ cô gái ấy, dù yêu nó nhiều thế nào. Vậy nên, nó cứ đẩy, đẩy càng xa càng tốt sự thật nó không muốn nghe.

Hôm nay, sinh nhật Nguyên, nó giả vờ như không biết lúc sáng, và trốn tiết tới câu lạc bộ thật sớm. Nó tính gọi cả An tới để giảng hòa hai người, nhưng hôm nay An không đi học, gọi cũng không nghe máy. Thôi vậy. Bánh đặt rồi, quà cũng đã chuẩn bị, kế hoạch cũng đã bàn bạc với mọi người từ mấy hôm trước, khi Nguyên đi đón hụi nó về thì vẻ mặt bất ngờ và xúc động sẽ thế nào nhỉ? Nghĩ tới viễn cảnh đó, con bé vừa đi vừa cười một mình.

Vào tới sân, nó trông thấy một chiếc ô tô quen thuộc. Là xe An mà? Cả biển số, cả con gấu bông treo lưng lửng trên gương chiếu hậu đều khớp với trí nhớ nó. Không thấy An trong xe, đi đâu rồi? Chắc chắn không phải tìm nó rồi. Con bé chột dạ, tới để kêu Nguyên tránh xa nó sao? Thật là! Nói tới vậy mà vẫn không bỏ ý định nữa.

Nó ngó qua phòng tập, Nguyên không có đây. Đúng là gặp Nguyên rồi. Con bé đi ra gần cầu thang. Nó nghe thấy tiếng cãi vã phía bên kia cánh cửa, y như mấy hôm trước. Rồi, một chút tò mò thôi thúc, nó không mở cửa ra mà ghé sát tai nghe trộm hai người đó tranh cãi điều gì.

- Nếu biết mọi chuyện, nó có thể ở bên anh nữa không?

- Tôi đã nói lần trước rồi. Tôi sẽ không thay đổi đâu.

- Hừ. Anh chỉ nghĩ cho bản thân anh thôi. Anh đâu quan tâm Lucky sẽ dẫn vật thể nào?

- Tôi không có nghĩa vụ phải giải thích với cô. Nhưng tôi không còn ý định trả thù, nên cô không cần phải tới đây nữa đâu.

Con bé định mở cửa vào can ngăn khi thấy giọng An trở nên gay gắt, rồi nó khựng lại ngay khi Nguyên nói tới từ “trả thù”. Trả thù ư? Trả thù ai? Và vì điều gì? Bụng con bé cồn cào, hơi thở trở nên gấp gáp hơn, nó chột nhốt tới phản ứng của Nguyên khi biết nó là tiểu thư của tập đoàn The King.

- Anh không hiểu chút nào hết. Anh có nghĩ tới cảm nhận khi yêu một người mà cả gia đình anh ta bị chính bố mình hại không?

Ừ ừ... An vừa nói gì? An vừa nói gì? Tai nó chạy dài những tiếng như cánh quạt quay, đầu óc trở nên trống rỗng. Với việc này, nó nên phản ứng thế nào? Mà không, có khi nó nghe nhầm, An và Nguyên chỉ đang tranh cãi về chuyện Nguyên nên tránh xa nó thôi mà. Không gì hết, không gì ngoài việc đó. Con bé ngồi phịch xuống, nước mắt chảy dài trên má. Sao lại khóc chứ? Có gì mà phải khóc, An và Nguyên chỉ tiếp tục cuộc cãi vã hôm trước thôi mà, ngoài ra chẳng có thêm chuyện gì khác. Nó muốn nghĩ vậy, nhưng những

giọt mặn chát ấy như đang tát nó cú trời giáng mà cảnh báo rằng không thể phủ nhận được sự thật. Không thể với thứ khủng khiếp nó vừa nghe thấy.

Con bé gạt nước mắt, nhưng cứ giọt này nối tiếp giọt kia, không ngừng, dù nó có gạt bao nhiêu lần đi nữa. Nó nên làm gì? Xông vào bắt hai người đó nói hết những chuyện họ giấu nó hay là chạy thật nhanh khỏi đây trước khi họ phát hiện và giả vờ như chưa từng nghe thấy? Ít nhất nó phải làm được một trong hai điều đó chứ? Nó không muốn làm gì hết, chỉ muốn mình chưa từng nghe thấy những điều đó, chỉ muốn mình cứ bị lừa dối thế suốt đời.

Nó cố đứng dậy, nhưng đầu gối run rẩy không cho phép nó làm điều đó. Tay chân hoàn toàn không hoạt động theo suy nghĩ, nó cứ ngồi đó, không buồn lau nước mắt và không thể quyết định được.

Tiếng mở cửa ngay sát bên, Lucky không buồn quay sang, mắt nó cứ dính chặt xuống sàn nhà.

- Em... em làm gì ở đây?

Nó không trả lời, chỉ ngược nhìn Nguyên mà không biết phản ứng thế nào. An chạy xộc ra ngay khi nghe Nguyên nói câu đó, con bé trợn tròn mắt, tái mét mặt khi thấy Lucky, phản ứng đó như thêm khẳng định những gì nó nghe thấy.

- Mà... mà... sao lại ở đây?

Con bé vẫn im lặng nhìn hai người đó. Cả ba bất động một lúc, rồi An ngồi xuống, rút khăn tay lau nước mắt cho nó. Lucky tóm hai bắp tay An, giữ thật chặt.

- Anh đi luyện tập đi. – Nó nói khi mắt vẫn nhìn trừng trừng An, vì nó không đủ can đảm nhìn vào mắt Nguyên lúc này.

- Nhưng...

- Chỉ lúc này thôi. – Nó quát lên – Xin anh đấy!

Nguyên lặng lẽ rời đi.

- Mà... ở đây từ bao giờ?

- Nói đi. – Lucky bầu chặt hơn vào tay An – Nói hết những gì mày biết.

- ... Tao xin lỗi... vì đã giấu mày. Nhưng...

- Nói. – Nó ngắt lời An – Tao chỉ cần mày nói thôi. Làm ơn.

An ứa nước mắt rồi thở dài buồn rầu:

- Thôi được. Dù gì mày cũng là người nên biết rõ mọi chuyện nhất.

Rồi, An kể hết mọi chuyện cho nó nghe. Doanh nghiệp TS Town mà Lucky nhờ An điều tra là khởi nguồn mọi câu chuyện. Thực ra An đã điều tra xong từ lâu rồi, nhưng vì phát hiện ra một điều không nên phát hiện, con bé giả vờ như không biết, rồi sang Châu Âu để Lucky từ bỏ việc điều tra. TS Town từng là một trong những tập đoàn tài chính thành công nhất 20 năm trước. Một trong những nhân viên thân tín nhất của chủ tịch tập đoàn đó đã làm giả giấy tờ, sổ sách, đồng thời ăn cắp số liệu rồi mất tích khiến chủ tịch phải vào tù, như rắn mất đầu, tập đoàn đứng trên nguy cơ sụp đổ. Đúng lúc đó, bố xuất hiện, ép vị chủ tịch đó bán toàn bộ cổ phần của mình với giá rẻ mạt để cứu TS Town. Nhưng sau đó, bố đột ngột bán ột tài phiệt nước ngoài rồi dùng số tiền đó tạo dựng nên The King ngày nay. Không cần phải nghĩ cũng đủ biết tên nhân viên thân tín ấy đã bị bố mua chuộc, rồi ép một người bị dồn vào chân tường bán rẻ thành quả của mình. Vì quá sốc, vị chủ tịch đó đã tự vẫn trong tù. Nhưng, sau đó là một sự thật mà nó không dám tin, là sự thật khiến nó chột lóe lên mong muốn mình không phải con gái bố. Nguyên, người mà nó có thể vứt bỏ tất cả để ở bên, lại là con trai của vị chủ tịch quá cố đó, là người mà cả gia đình tan vỡ vì bố.

- Mày nói dối. Đúng không? Mày nói dối. Đừng đùa tao thế, chuyện này không đùa được đâu.

Lucky nắm chặt tay An, gương cười. Con bé An òa khóc, ôm chặt lấy nó:

- Xin lỗi, tao cũng chỉ ước đó không phải sự thật. Xin lỗi...

Con bé hoàn toàn không còn sức lực để chối bỏ sự thật ấy. Tại sao lại là Nguyên? Tại sao lại là Nguyên mà không phải ai khác? Có hàng tỉ người trên trái đất này, tại sao lại trùng hợp như thế? Nó không tin, nó không muốn tin. Con bé đẩy An ra, trốn chạy khỏi sự thật ấy.

Nguyên, An và vệ sĩ đuổi theo, con bé bắt một chiếc taxi bỏ đi. Đừng theo nó, đừng đuổi theo nó. Hãy để nó yên! Để nó yên!

Bỏ chạy mà không mang theo gì trên người, nó bị ném xuống giữa đường vì không có tiền. Con bé lững thững đi bộ dọc con phố. Vướng vào nắp cống, nó ngã chầy máu đầu gối, dép thì gãy gót. Nó chẳng buồn đứng dậy, òa khóc mặc kệ mọi người nghĩ sao về mình. Thảm hại, cuộc đời nó thật thảm hại.

Giờ chắc mọi người đang tìm nó loạn lên. Vậy ra đây là câu trả lời cho tất cả những thái độ khó hiểu của An gần đây. An đã biết mọi chuyện thì phải nói cho nó chứ? Tại sao lại để nó phát hiện khi tình cảm ngày một lớn dần? Đó đâu phải là nghĩ cho nó nữa, đó đâu phải là cách tốt để nó không tổn thương? Đây là chuyện của nó, tại sao lại để nó là người biết sau cùng rồi tự mình giải quyết với Nguyên? An đừng sống cuộc sống của nó như thế chứ? Còn Nguyên, tại sao cũng không nói gì với nó? Khi biết nó là con gái bố, Nguyên xua đuổi nó cơ mà, không thèm nhìn mặt nó cơ mà, tại sao sau đó lại làm việc cho bố? Lại gặp lại nó? Lại khiến nó yêu nhiều hơn? Nguyên nghĩ gì mà làm vậy? Làm việc cho kẻ thù của bố mình, quan tâm tới con gái kẻ đã dồn bố mình vào chỗ chết, Nguyên không đau khổ sao? Hay tất cả những gì Nguyên làm chỉ là một phần của kế hoạch trả thù? Nguyên từng nói con bé đắt giá, vậy con ...

bé có giá trị gì trong Nguyên? Một người đáng để Nguyên yêu hay chỉ đơn giản là một công cụ trả thù hữu ích?

Gạt nước mắt đi, không muốn nghĩ nữa, nó tựa khế vào thành cầu, nhắm mắt lại. Cứ để gió và màn đêm kia thổi tung mọi thứ trong tâm trí nó đi!

Đã muộn lắm rồi, không biết là mấy giờ, nhưng nó phải về thôi. Chạy trốn làm sao được? Chạy tới tận cùng trái đất thì cũng có thay đổi được gì đâu? Nó đâu thể bỏ bố lại một mình? Cũng đâu thể giải quyết mọi chuyện chỉ với việc bỏ đi của nó. Nó cũng không thể để Nguyên thấy tội lỗi trong khi chính gia đình nó mới là người làm điều sai trái. Dù là Nguyên muốn làm gì, nó không thể chạy trốn như một kẻ nhu nhược, hèn nhát, chỉ biết bỏ mặc cả đồng rạc rồi cho người khác giải quyết được. Nó phải quay về đối diện với mọi chuyện thôi. Đây là chuyện của nó, nó phải tự mình giải quyết, dù chưa biết nên làm gì, nhưng nó sẽ không để mặc thời gian dần xếp đặt.

Lững thững, nó quay về nhà.

Về tới đầu con phố, nó đứng lặng người với chút lưỡng lự. Bước vào sau cánh cổng đó, nó sẽ phải chọn giữa bố và Nguyên. Nó không muốn chọn, không muốn chút nào.

Bất chợt, một chiếc ô tô phanh gấp ngay cạnh nó, vài tên bật mặt lao tới tóm nó đi. Trước khi mất ý thức, nó chỉ kịp nhìn thấy trên cổ tay một tên có hình xăm chuồn chuồn.

15. Chương 15

Tóc! Tóc! Tóc!

Nó tỉnh lại trong tiếng nước nhỏ giọt ngoài cửa. Hình như trời vừa mưa. Ghét thật! Cứ nhằm lúc tâm trạng không tốt là xảy ra chuyện.

Bị trói chặt trên ghế, con bé không thể di chuyển để quan sát được, mà thực ra nó cũng chẳng muốn cố gắng lúc này. Một môi lắm!

Chắc bố đã bay về giải quyết rồi, sẽ sớm xong thôi. Sức nhớ ra đồng hồ vừa ném xuống sông trong chốc lát ý nghĩ bỏ đi lóe lên trong nó. Chắc, chẳng làm được gì ra hồn cả!

Con bé thở dài, lơ đãng nhìn thứ ánh sáng yếu ớt lọt vào phòng. Kí ức dội về trong nó, từ lần đầu tiên nó muốn vỗ về hình bóng cô đơn ấy cho tới khi nó nhận ra mình chỉ đang chạm tay vào một giấc mơ không thể có. Tất cả đều thật tuyệt, con bé không thể ngăn mình mỉm cười với chúng, dù đối trá dù không. Đôi mắt đôi lúc bối rối khi nhìn nó, hơi thở gấp gáp ngai ngừng sát tai nó, những câu nói nhát gừng ngọt ngào theo cách riêng, điệu bộ lúng túng khi hôn nó... mọi thứ đều thuộc về con người coi bố nó là kẻ thù, vậy mà nó từng khao khát. Mỗi lần nó chạm vào Nguyên, anh có muốn hất tay nó ra? Mỗi lần Nguyên trông thấy nó, có đau khổ hay hận thù? Nó là gì trong Nguyên? Nó có được yêu dù chỉ một chút? Ngay cả khi chỉ để làm ơn, cũng đừng để nó là một bạn diễn dở tệ cạnh một diễn xuất hoàn hảo trong vở kịch trả thù! Đừng để nó thấy mình sai lầm khi đã yêu!

Có lục đục trong nội bộ bọn bắt cóc, con bé không thể nghe rõ, nhưng có tiếng ồn ào trong khoảng 5 phút. Thật là! Chỉ việc nhận tiền rồi thả nó mà cũng phải tranh cãi. Chắc là lũ nghiệp dư. Khoan! Con bé sợ nhớ nó bị bắt cóc hoàn toàn không bình thường chút nào. Tại sao lại rình mò ngay gần nhà nó, nơi dễ bị phát giác nhất? Hơn nữa, ra ngoài vào buổi tối, con bé luôn đi xe và có hàng tá vệ sĩ, lần này nó bỏ đi không hề cảnh giác cũng chỉ có ít người biết, nhưng bọn chúng lại xuất hiện rất đúng thời điểm và chỉ 3, 4 tên trên xe, như vậy có nghĩa là chúng biết rõ con bé không có vệ sĩ đi kèm, nên mai phục sẵn ở đó, chỉ chờ nó trở về. Vậy là có người quen biết nhúng tay vào việc này. Nó nghĩ tới tất cả khả năng có thể, nhưng chỉ dừng lại ở Nguyên. Hiện giờ, chỉ có Nguyên là người đáng nghi nhất. Lucky lắc đầu nguây nguây. Không! Nguyên sẽ không làm thế đâu, không bao giờ làm thế.

Tối hôm sau, con bé bị lôi tới một khu công nghiệp bỏ hoang. Chắc là bố đã chấp nhận điều kiện trao đổi rồi chẳng? Hai chiếc xe tiến tới, một toán người bước xuống. Không phải là Kimura, mà là Nguyên. Nguyên tới đây làm gì? Nó đã phát hiện rồi mà vẫn tiếp tục kế hoạch sao? Nghĩ rằng nó yêu Nguyên tới mức bỏ qua cả bố mình sao? Hay vì đã quá muộn để thoát khỏi bố?

Bọn chúng kiểm tra va li và tập hồ sơ. Trong thoáng chốc chúng lôi ra, con bé nhìn thấy những tập hồ sơ đó, là tập hồ sơ về TS Town nó từng xem, không lẫn vào đâu được. Vậy người giật dây lần này và lần trước là một? Người đó là ai? Tại sao lại quan tâm tới TS Town của gia đình Nguyên tới vậy? Hay chính Nguyên đang đóng kịch để lấy được tập hồ sơ một cách an toàn nhất? Con bé không thấy một phản ứng giả tạo nào từ ánh mắt lo lắng đang nhìn nó kia. Nguyên diễn xuất hoàn hảo tới mức đó ư?

id=up> Xuống Cuối Trang Sau khi đã kiểm tra xong, bọn chúng đẩy con bé về phía Nguyên. Nếu là tập hồ sơ đó, chắc chắn bố không buông tay dễ dàng như vậy. Người của bố lập tức xông ra từ khắp nơi. Bất ngờ, một toán người nữa, cùng 3 chiếc xe tiến tới, là người của bọn chúng, dường như chúng đã đề phòng trường hợp này rồi. Tiếng súng nổ rất tai, Nguyên lập tức kéo nó vào phía sau xe ô tô. Chênh lệch về số lượng quá rõ, sớm muộn gì cũng bị tóm lại nếu không tranh thủ thoát ngay lúc này. Nguyên vừa bảo vệ nó, vừa tìm đường chạy thoát. Đang kéo nó chạy, chợt Nguyên hét lên rồi kéo giật nó vào lòng, xoay người một cái. Nó ngã dúi dụi xuống đất, hình như Nguyên vừa đỡ cho nó một nhát đánh. Con bé không thấy Nguyên đứng dậy, khẽ lay lay:

- Nhanh!

- Ủ.

Nguyên chống tay định dậy, nhưng lại gục xuống. Nó vội vã ngồi dậy để đỡ Nguyên thì nhìn thấy một con dao găm trên lưng Nguyên. Nguyên vừa đỡ dao cho nó ư? Để nó tin rằng Nguyên không có ý định trả thù? Để nó òa khóc rằng Nguyên thật lòng với nó? Hay chỉ đơn giản để nó đau tới chết khi nhìn thấy máu Nguyên chảy? Đừng có tổn hại bản thân mình vì những điều ngu ngốc ấy chứ. Nguyên cố gắng nhưng không dậy nổi, dường như đau lắm. Con bé nhận một cú đâm trời giáng khiến nó ngã quỵ xuống cạnh Nguyên, Nguyên thấy thế, hốt hoảng chống dậy, hấn lập tức đập lên người Nguyên, ấn xuống. Con bé định thần nhìn tên vừa đâm hụt mình, là người của nhà nó, nói chính xác hơn là thân tín của Kimura, tên khốn kiếp đó định nhân lúc hỗn loạn thủ tiêu kẻ thừa kế à? Nó biết sớm muộn gì ngày này cũng đến, khi mà lão không phải là người có trách nhiệm mang con bé trở về an toàn. Hấn đưa tay về phía Nguyên, định rút dao từ lưng Nguyên ư? Như vậy Nguyên sẽ mất máu mà chết mất. Lucky tung một cú đâm sượt ngang quai hàm khiến hấn ngã ra choáng váng rồi vội vã đỡ Nguyên dậy.

- Anh cố đứng dậy đi.

Một tên khác lao tới, định tấn công hai đứa thì trúng đòn của một người. Là gã bị mặt có hình xăm chuồn chuồn trên cánh tay. Tại sao hắn lại cứu hai đứa?

- Anh... - Nguyên nhìn tên đó bàng hoàng – Chẳng lẽ...

- Đi nhanh! – Tên đó tiếp tục đánh trả những ai có ý định tấn công hai đứa, kể cả đồng bọn – Đưa nó đi khỏi đây ngay.

Không còn thời gian để con bé suy nghĩ nữa, nó khoác tay Nguyên lên vai, đẩy vào chiếc xe gần đó nhất, nổ máy, chạy nhanh hết mức có thể. Con bé không biết mình đang ở đâu nữa, nó cứ mãi miết chạy dọc con đường, hình như là một khu vực gần thành phố. Cứ lau nước mắt rồi lại nhòe đi, nó khóc không ngừng khi máu cứ liên tục rỉ ra từ lưng Nguyên.

- Mặt em có đau không?

- Hu hu. Đừng nói, sẽ chảy máu nhiều hơn.

- Đừng khóc. Anh không sao đâu.

- Em không khóc – Con bé gào to trong tiếng nước nổ.

Chiếc xe chạy chậm dần và ngừng hẳn. Những lỗ đạn trên thùng xăng khiến xăng chảy hết ra ngoài. Không có một chiếc xe nào chạy qua để quá giang, con bé mở cửa xe, kéo Nguyên lên lưng mình.

- Gì... vậy?

- Em công anh. Khu dân cư ngay phía trước rồi. Nhanh lên!

- Không sao... Anh tự đi được. – Nguyên đứng dậy rồi lại khụy xuống.

- Lên em công.

- Không.

Giọng nói yếu ớt, cơ thể không chút sức lực mà còn ương bướng ư? Nếu không nhanh, có thể bọn chúng sẽ đuổi kịp, tới lúc đó, Nguyên sẽ khó lòng sống được. Lucky giận dữ quát:

- Để em công. Giờ không phải lúc sĩ diện đâu.

Nguyên tròn xoe mắt rồi ngoan ngoãn để nó công. Khá nặng so với một con bé ít vận động, nó run rẩy từng bước một.

- Ổn chứ? Hay đỡ...

- Trật tự đi – nó ngắt lời Nguyên – Đừng coi thường em. Em làm được.

Nó gồng mình lên, xóc Nguyên lên cao hơn một chút rồi bước. Nếu vì quan tâm nó mà thế này, chẳng thà nó yên phận làm một quân cờ trong ván bài của Nguyên. Con bé nhói lòng. Không phải lần đầu Nguyên hành động ngốc nghếch vì con gái kẻ thù như vậy, Nguyên đang nghĩ gì thế? Bầm dập bao nhiêu lần, liều lĩnh nhảy lên tàu đang rời bến, đỡ dao cho nó, để mặc bố nó hút hết xương máu mình, cách Nguyên trả thù là đây à? Đáng lẽ nên tàn nhẫn hơn với nó, nên bỏ mặc nó, nên khinh bỉ nó chứ? Đồ ngốc!

Người Nguyên đang lạnh dần đi, hơi thở yếu hơn, nó không khóc nữa, cố bước nhanh hơn với đôi chân mỏi nhừ. Cuối cùng, nó cũng tới được nhà dân. Con bé đập cửa tới tấp trong bối rối, nó đập liên tục và mạnh trên cánh cửa sắt tới mức tay chảy máu. Cuối cùng cũng có người mở cửa. Nó hỏi địa chỉ người dân rồi gọi điện cho An nhờ con bé đến đón với xe cấp cứu. Lúc này, nó chỉ có thể tin tưởng An, nếu gọi về nhà, lão Kimura đó sẽ nhúng tay vào mà nó thì không có thời gian lằng nhằng giải thích với bố khi Nguyên như thế. Con bé nhờ người đưa Nguyên tới bệnh viện để cầm máu rồi chờ An tới. Nguyên vừa được đưa vào phòng cấp cứu thì An tới. Con bé cho người ra canh phòng ngoài bệnh viện, để phòng bọn bắt cóc tới tấn công. Khoảng thời gian chờ cánh cửa phòng cấp cứu mở thực sự rất lâu, con bé đi tới đi lui, không chịu rời dù An không ngừng bắt nó đi kiểm tra. Đèn báo tắt, Nguyên được đẩy vào phòng hồi sức. Tới lúc nhìn Nguyên hồng hào hơn trên giường bệnh, bàn tay con bé mới bắt đầu run rẩy. Nó chạy ra hành lang, ngồi phịch xuống đất òa khóc. Cảm ơn, cảm ơn vì đã không sao, Nguyên à! Cảm ơn anh nhiều lắm.

- Thế mà định không nói thật sao?
- Cứ để hắn ở đó đi, lật tẩy Kimura lúc này không hay chút nào. Tao không muốn Nguyên trở thành cánh tay phải của bố.
- Mà nhượng bộ một lần, hắn sẽ làm tới. Ai mà biết hắn thu nạp được những ai trong gia đình mà chứ? Biết đâu cả bọn vệ sĩ cũng sẽ quay ra giết mày một lúc nào đó – An gắt gỏng – Nghĩ cho bản thân mày trước đi.
- Tao sẽ không để thù hận nuốt chửng Nguyên đâu, kể cả Nguyên có ý định trả thù hay không thì cũng không thể ở gần bố tao được.
- Thế còn mày? Lúc nào cũng chỉ Nguyên, Nguyên. Còn mày thì ...
sao? Mạng sống là của mày hay của người đứng thế?
- ... Ít nhất tao có thể tự bảo vệ mình được.
- Đồ ngốc – An tát vào mặt con bé – Mày nhìn lại mày đi. Không có Nguyên đỡ dao thay mày thì mày là người đang nằm đó đây. Một đứa con gái chân yếu tay mềm như mày thì làm được gì chứ?
- Chính vì Nguyên là người đang nằm đó, nên tao mới phải làm như thế. Nếu tao nợ Nguyên nhiều quá, mày nghĩ tao sẽ ra sao? Đối đầu bố chỉ vì tình yêu mù quáng à? Tao phải trả lại Nguyên thì mới có thể buông mọi thứ được. Mày phải hiểu điều đó chứ?
- Tao không hiểu. Tao không muốn hiểu.
- An òa khóc. Lucky véo má nó:
- Tao không dễ chết đâu. Mày biết điều đó mà.
- An khóc to hơn, ôm chặt lấy con bé mà mắng, cũng đã chịu thua bản tính bướng bỉnh của Lucky rồi. Xin lỗi vì khiến An phải lo lắng, nhưng con bé không thể làm gì tốt hơn thế vào lúc này.
- Hai đứa chuyển Nguyên tới bệnh viện trung tâm. An về nhà lấy đồ cho con bé. Nó trở về phòng bệnh sau khi gọi điện báo cho bố. Nguyên đã tỉnh lại, đang lặng lẽ nhìn ra cửa sổ.
- Anh thấy thế nào rồi?
- Vẫn có thể đâm thủng tường và bay khỏi đây đây.
- ... Vết thương còn đau không?
- Thôi nào! – Nguyên khẽ cười – Mặt xị ra thế xấu lắm.
- Xấu xa như em, anh không nên cứu làm gì?
- Nhưng anh là siêu nhân.
- Thôi ngay đi! Anh là đồ ngốc, đồ ngu, đồ dần, đồ thần kinh, đầu óc ngu si, nông cạn, không biết suy nghĩ, đồ lì lợm, đồ...
- Con bé gào lên rồi òa khóc. Thật là! Nó ghét Nguyên quá.
- Em thật biết cách chăm sóc bệnh nhân nhỉ? – Nguyên trêu chọc khi nó đã khóc chán – Nhưng lần này anh không có áo rồi.
- ... Người có hình xăm chuẩn chuẩn ở cổ tay ấy, sao anh ta lại cứu chúng ta?
- ... Em quên người đó đi được chứ? Cứ coi như chưa từng nhìn thấy hình xăm đó và không điều tra. Được không?
- Tại sao? Anh quen người đó à?
- ...
- Thôi được. Em nợ anh mạng sống, anh có quyền yêu cầu em.

- Anh làm vậy không phải...

- Em không muốn nợ anh quá nhiều.

Bố tới, cắt ngang cuộc trò chuyện. Bố hỏi han như là quan tâm lắm tới Nguyên vậy, nếu quan tâm thật, bố có để Nguyên tới đó không? Con bé lúi búi ra khỏi phòng vì không muốn Nguyên phải khó chịu khi kẻ thù của mình hỏi thăm.

- Bố biết Nguyên là ai rồi đúng không?

- Vậy là con đã nhận ra rồi à? Chẳng nhanh nhạy như bình thường lắm nhỉ?

- Tại sao bố không cho con biết?

- Thì con có hỏi đâu.

- Bố biết mà vẫn nhận Nguyên vào. Bố âm mưu gì đây?

- Chẳng âm mưu gì cả. Con ăn chỉ để nuôi nghi ngờ à? Lúc nào cũng tra hỏi người khác.

- Vì con biết bố không phải người sẽ hối hận mà làm mọi thứ báo đáp lại lỗi lầm trong quá khứ. Bố muốn gì ở Nguyên? Anh ấy đâu còn gì để bố hủy hoại chứ? Bố anh ấy chưa đủ? Gia tài chưa đủ? Bố định cướp gì từ tay Nguyên nữa đây?

- ... Bố không cướp gì từ nó. Chính nó mới là người đang cướp thứ quan trọng của bố.

- Có thể anh ấy không có ý định trả thù thì sao? Anh ấy không phải loại người để ý tới tiền bạc, địa vị đâu bố. Bố đừng thế nữa.

- Con cứ thế nên ta mới không thích nó. Nó tự tìm đến ta, nó là người tuyên chiến trước, ta chỉ chấp nhận thôi. Con muốn trách thì đi mà trách nó ấy.

Bố tức giận bỏ về. Bố lúc nào cũng hiểu thấu như thế, nó thật không hiểu nổi.

- Anh nghỉ đi. Em sẽ cho người tới chăm sóc anh. Có cần phải báo về gia đình anh không?

- Không.

- ... Cũng phải. Chẳng ai muốn nhìn thấy người thân mình thế này cả.

- Về chuyện gia đình anh và bố...

- Anh nghỉ ngơi đi. – Con bé đứng dậy trước khi Nguyên tiếp tục câu chuyện – Mọi chuyện đợi khi anh bình phục rồi nói sau.

Nó muốn ở lại chăm sóc cho Nguyên, nhưng cảm thấy tủi hổ lắm. Có thể ở bên Nguyên khi bố nó hại gia đình Nguyên như vậy? Có thể chăm sóc Nguyên khi chính nó là nguyên nhân do Nguyên nằm đây? Không. Nó không có tư cách, hoàn toàn không có tư cách.

- Mai em sẽ tới chứ?

Nguyên hỏi khi con bé chạm vào tay nắm cửa. Nó khựng lại, nuốt nước mắt xuống và cố nói bằng giọng bình thường nhất:

- Đó là trách nhiệm của sếp. Ngày nào em cũng sẽ tới thăm anh.

- Hứa đấy nhé! – Nguyên cười thành tiếng, dường như để con bé yên lòng rằng anh vẫn ổn – Em về nghỉ ngơi đi.

- ... Em về đây.

- À phải! Mai anh muốn ăn táo và uống nước anh đào. Mua cho anh nhé!

- Thật biết tranh thủ. – Giọng con bé run run.

Nó chạy nhanh ra khỏi phòng. Con bé chạy nhanh vào trong xe rồi lại òa khóc. Những thứ Nguyên dặn mua toàn là đồ ăn nó thích mà, lúc này mà vẫn còn yêu cầu ngu ngốc như thế. Đừng vậy nữa! Như vậy

làm sao nó quyết tâm đây?

16. Chương 16

Con bé tới thăm Nguyên mỗi ngày sau đó. Nó vẫn tới câu lạc bộ rồi mới tới bệnh viện, hạn chế thời gian bên Nguyên càng nhiều càng tốt, không phải vì không muốn chăm sóc Nguyên, nhưng nhìn mặt Nguyên bây giờ thật khó, thậm chí nó còn không nhìn thẳng vào mắt Nguyên được.

- Này! Em có biết một trong những điểm ghê gớm của em là gì không?

- ... Anh ăn táo đi.

- Em luôn nhìn thẳng vào mắt người khác khi nói chuyện, cứ như những đòn tấn công không thể tránh ấy.
- Nguyên cười hì hì - Có nhận ra mình như thế không?

- ...

- Có nhận ra mình như thế không?

- ...

- Có nhận ra mình như thế không?

- ...

- Có nhận ra mình như thế không?

- Không, có gì hay ho đâu chứ?

- ... Với anh thì đó là một điều tuyệt vời đấy. Ngay từ lần đầu gặp, con nhóc táo bạo thích nhìn thật sâu vào mắt người khác cứ như có thể nắm phần thắng chỉ với một cái vờ tay.

- Chẳng qua là quen thói muốn gì được nấy, được bố cưng chiều nên tưởng mình có cả thế giới trong tay. Tuyệt gì chứ? Chỉ tự lừa dối là mình thắng thôi.

- Nhưng em cũng mất đầu ít để trả giá cho chúng. Đúng không?

- ...

- Mà... em cũng đã thắng một lần đấy thôi.

- Thắng cái gì chứ?

- ... Một ngày nào đó, anh sẽ cho em biết.

- Một ngày nào đó... - Con bé trầm ngâm nhìn ra bầu trời trong xanh in trên cửa sổ - Thật không chắc chắn! Như chúng ta.

Rầm! Tiếng mở cửa phòng rất mạnh. Một người phụ nữ trung niên xông thẳng vào phòng. Bà dừng ở cửa, gương mặt gầy gò, mệt mỏi, trợn mắt lên giận dữ nhìn Nguyên. Nguyên bật dậy thật nhanh khiến vết thương đau đớn. Anh nhả mặt lại, nhìn người phụ nữ đó, khẽ gọi:

- Mẹ. Mẹ tới đây làm gì?

Bà không trả lời, lao thẳng tới tát Nguyên thật mạnh. Bà tóm lấy khay đựng, hất tung đồ ăn trên đó rồi đập túi bụi vào người Nguyên. Con bé cuống quýt giữ tay mẹ Nguyên lại:

- Anh ấy đang bị thương mà bác.

Bà quay sang nhìn con bé, vẫn giữ ánh mắt giận dữ đó. Con bé sợ, khẽ chùn lòng lại, nó nhắm chặt mắt nói to:

- Cháu xin lỗi. Cháu chính là người hại anh ấy ra nông nỗi này. Cháu sẽ...

Bốp! Một cú tát thật mạnh khiến nó không thể nói hết câu. Bà run run sau khi tát nó, đôi mắt ngấn nước:

- Cô không có tư cách gọi tôi bằng bác. Bố cô hại chồng tôi chưa đủ? Giờ cô còn định hủy hoại con trai tôi? Khốn nạn! Đúng là cha nào con nấy!

Nó cúi gầm xuống đất, có thể biện minh được chút nào khi mà người phụ nữ này chẳng nói sai điều gì?

- Mẹ thôi đi.

- Câm ngay. – Bà quát Nguyên – Mày là đồ ngu. Chỉ vì con của gã đồn mạt đó mà mày nhảy vào lửa thế này à? Ngu si. Tao nuôi mày để mày cống hiến cho kẻ đã giết bố mày sao?

Bà đập tới tấp vào Nguyên. Lucky hoảng hốt ôm Nguyên đỡ thay. Thấy vậy, Nguyên giữ tay mẹ lại:

- Dừng lại đi mẹ.

Bà bật khóc, buông khay thức ăn rơi “choang” xuống đất.

- Hãy còn gọi tao là mẹ khi mày rời bỏ gia đình để chạy tới cạnh con bé này sao? Sao mày lại như thế hả con? Mẹ không bắt mày trả thù, thì mày lại bám lấy con gái hần.

- Mẹ...

- Đừng gọi tao là mẹ. Mày muốn chết chỗ nào thì chết. Tao không quan tâm. - Bà gạt nước mắt, quay sang Lucky – Còn cô, đừng bao giờ nghĩ tôi sẽ tha thứ cho gia đình các người. Cô muốn lợi dụng thằng ngu dần này thế nào cũng không phải là chuyện của tôi, nhưng đừng cho người tới nhà tôi nữa. Tôi không muốn dính dáng tới lũ bẩn thỉu các người.

Bà ra về. Con bé đứng nhìn người phụ nữ đau khổ đó khuất sau cánh cửa rồi cúi xuống nhặt đồ ăn tung tóe trên sàn.

- Anh xin lỗi.

- Tại sao?

- Mẹ anh...

- Bác không nói gì sai cả. Vì vậy đừng xin lỗi.

- Mẹ anh hiểu lầm em...

- Bác từ anh vì anh tới làm việc cho bố em?

- ...

- Từ bao giờ?

- ... Từ khi anh không làm ở quảng trường nữa.

Con bé im lặng. Thật ngu ngốc! Sao nó không thấy lạ khi gia đình Nguyên không hề quan tâm dù con trai mình không về nhà một tuần chứ?

- Giờ anh đang ở đâu?

- Anh thuê phòng trọ. Cũng tốt, ở một mình thoải mái hơn nhiều.

- ... Tại sao anh lại làm vậy? Để trả thù bố em?

- Anh không có ý định trả thù đâu. Chuyện gì qua thì cứ để nó qua.

- Vậy tại sao anh... – Con bé quát lớn, nước mắt nhỏ xuống những miếng thức ăn trên sàn - Anh không hận bố em sao? Không hận em? Không muốn khinh bỉ, xa lánh em? Tại sao anh lại làm thế?

- Vì anh muốn.

- Anh muốn gì chứ? Loại người như em, anh không nên dính dáng tới. Em chẳng tốt đẹp gì hết. Anh phải thù ghét em, phải rời xa em, phải hận em.

- ... Anh hận chứ. Mỗi lần nhìn thấy em, anh đều thấy hình bóng người đàn ông anh căm thù, nhưng anh có thể làm gì? Kể cả khi anh muốn căm thù em, anh cũng không thể làm điều đó. Anh đã dần lòng mình gần một năm trời, nhưng rồi anh cũng không chịu được mà chạy tới tìm em. Chỉ vì anh muốn nhìn thấy em cười, muốn nghe em nói, muốn được chạm vào em. Phải! Anh biết mình không nên, anh biết mình không thể, tại sao anh lại làm thế? Tại sao chứ?

- Anh là đồ ngu. Ngu ngốc.

Con bé chạy khỏi phòng bệnh. Nguyên đừng thế mà, nó năn nỉ Nguyên đấy. Lúc này đây, nó không cần gì hết, chỉ cần Nguyên đừng yêu nó. Đừng yêu nó!

Lucky đẩy cửa, xông vào cắt ngang cuộc họp của các cổ đông.

- Bố cho người tới nhà Nguyên?

- Chúng ta tạm nghỉ trong 15 phút nhé. – Ông ra lệnh, mọi người lần lượt bỏ ra ngoài.

- Tại sao bố làm vậy?

- Nhân viên nằm viện, ta phải có trách nhiệm báo về gia đình.

- Lần sau bố đừng làm vậy nữa. Nguyên là nhân viên dưới quyền quản lý của con, con sẽ phụ trách.

- Được được. Ta xin lỗi vì quá quan tâm tới thằng nhóc đó. Còn con, nếu thêm một lần nữa hành động không suy nghĩ như việc phá buổi họp ngày hôm nay, ta cũng không ngại nhắc nhở con về vị trí của mình đâu.

- Chỉ cần bố không xen vào việc của con, con sẽ tiếp tục khiến bố tự hào về người thừa kế của mình.

- Tốt thôi. Và cũng là lần cuối cùng bố nhắc con, nghịch bướng thì sẽ ăn đòn đau đấy.

Con bé rời khỏi phòng họp. Bố không cần phải ...

nhắc, nó cũng chẳng có ý định đẩy Nguyên vào đau khổ nữa đâu.

- Sao vậy? – Chú Tuấn ấn đầu con bé đang ngồi ủ rũ cạnh máy bán nước – Chuyện ở đây để chú lo cũng được mà. Tới chăm sóc nó đi.

- Chú này! Chú có bao giờ hối hận khi không theo đuổi mẹ cháu không?

- ... Có chứ - Chú ngồi xuống cạnh con bé – Tối bây giờ chú vẫn hối hận. Lúc đó, chú luôn tự nhủ rằng mẹ cháu chỉ coi chú như em trai, nên chẳng một lần can đảm tỏ tình. Mỗi lần nhìn lại quá khứ, chú đều thấy mình ngu ngốc khi không theo đuổi chị.

- Giờ... chú còn yêu mẹ cháu không?

- Chú không biết nữa, nhưng chị luôn là một hồi ức đẹp với chú.

- Phải. Mẹ cháu rất đẹp mà.

- Cháu cũng rất đẹp, rất giống mẹ. Cũng may là chú không theo đuổi mẹ cháu, nếu không chúng ta đã chẳng được nói chuyện thế này. Đúng không?

- Liệu có phải may mắn? Cái tên chẳng hợp với cháu chút nào.

- ... Không đâu. – Chú xoa đầu con bé – Cháu không biết mình có giá trị thế nào với mọi người xung quanh thôi. Không chỉ mẹ, bố cháu, mà cả chú cũng thấy được gặp cháu trong cuộc đời này thật may mắn. Và chắc chắn không chỉ mình ba người chú vừa kể tên, đúng chứ?

- Cháu toàn mang xui xẻo tới cho Nguyên thôi. – Lucky dụi đầu vào gối.

- Có thể với cháu là xui xẻo, nhưng với Nguyên là may mắn thì sao? Không phải ai cũng có thể bảo vệ được người mình yêu thương, nếu Nguyên có thể che chở cho cháu, đó là may mắn của nó.

- ... Chú vẫn đang trách mình vì không thể bảo vệ được mẹ?
- Rõ ràng vậy à? – Chú quay sang cười – Nếu chú kiên trì theo đuổi tình yêu như bố cháu thì tốt rồi.
- Chú à! Đó không phải tình yêu, đó chỉ là ích kỉ thôi.

Con bé đứng dậy. Phải, nếu như nó giữ chặt Nguyên bây giờ, thì cũng như bố bóp nghẹt mẹ thôi. Rồi Nguyên sẽ sớm như mẹ, một bông bồ công anh mỏng manh nhưng lại bị gió yêu quá nhiều. Nó không thể ích kỉ như vậy được.

- Em vẫn tới à?
- Tôi đã hứa rồi.
- ... Hôm nay em mang gì tới vậy?
- Cam và bánh mousse dâu... Bác sĩ nói tuần sau anh có thể xuất viện. Tôi sẽ làm thủ tục cho anh.
- Ủ... cảm ơn em.
- Là trách nhiệm của sếp thôi.
- ... Chuyện hôm qua, anh xin lỗi. Mẹ anh không có ý xấu, vì bà...
- Tôi không ghét mẹ anh... Mẹ anh có đôi mắt giống mẹ tôi, đôi mắt của một người mẹ yêu thương con. Và không ai có tư cách trách cứ một người mẹ như vậy.
- ... Cảm ơn em.
- Đừng cảm ơn khi tôi chẳng làm được gì cho anh.
- Em làm rất nhiều, chỉ là không chịu thừa nhận thôi.

Con bé đứng bật dậy:

- Tôi về đây. Còn rất nhiều việc phải làm.
- Nó bỏ về trước khi Nguyên khiến nó mềm lòng.
- Con không chấp nhận.
  - Nhưng bố thì có. Bố mệt mỏi với việc quản lý con lắm rồi. Nó làm vệ sĩ của con cho đỡ đau đầu.
  - Con không đồng ý. Cứ để mấy người trước tiếp tục công việc của họ.
  - Bọn chúng có kiểm soát được con đâu? Thằng nhóc đó là phù hợp với vai trò này nhất.
  - Bố lại âm mưu gì vậy?
  - Lại nữa. Bố phải nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần là bố làm gì cũng chỉ do nó đề nghị thôi. Hiểu chứ? Bố mệt lắm rồi. Con với cái, có nhìn thấy bố nó nữa không biết.
- Nguyên định làm gì vậy? Nghĩ mình có mấy cái mạng đây? Vệ sĩ cái gì chứ?
- Tôi không cần.
  - Nhưng anh thì cần.
  - Anh rút ngay lời đề nghị đó cho tôi. Anh cần hay không cũng chẳng liên quan gì tới.
  - Em cần hay không cũng chẳng liên quan gì anh. Anh cũng chỉ là con người thôi. Ích kỉ có thừa đấy!
  - Kệ xác anh. – Nguyên thổi phù vào mặt nó khiến con bé tức giận bỏ về.
  - Tao thật không hiểu nổi nữa. Ngay lúc đầu sôi lửa bỏng này mà vệ sĩ cái nỗi gì.
  - Ừm... ờ...
  - Gì vậy?

- À... ờ...
- Mà sao thế?
- Tao xin lỗi – An chấp tay – Chắc vì tao nhiều chuyện.
- Gì thế?
- Hôm trước, quá tức giận nên tao tới gặp Nguyên, nói hết chuyện Kimura. Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi. Trong lúc quát tháo Nguyên, tao đã không kìm chế được. Ai ngờ được đầu tên đó lại quyết định làm vệ sĩ ày.
- Trời ạ, thì ra là thế! An thật là, mọi chuyện chưa đủ khó khăn hay sao? Kể cả nghĩ cho nó thì cũng nên bình tĩnh hơn chứ? Nó đã đau đầu lắm rồi.
- Nhưng Nguyên làm thế, cứ như là yê...
- Thôi được rồi. – Con bé ngắt lời An – Tao không muốn nghe thêm những điều làm tao nhức chí đâu.
- Lucky thở dài. Đành phải cố gắng hơn nữa, hơn nữa.
- Hôm nay, Nguyên xuất viện. Con bé tới đưa Nguyên về chỗ trọ. Căn phòng Nguyên thuê, không hiểu sao Nguyên có thể ở được nữa. Ấm mốc, chật chội và hôi hám.
- Anh ở chỗ này sao?
- Còn tốt chán so với việc đầu đường xó chợ.
- Vậy chuyển tới nhà tôi đi.
- Hả?
- Nhà tôi không thiếu phòng. Hơn nữa, một vệ sĩ luôn phải 24/24 ở cạnh tôi, ở như vậy tiện hơn. Và tôi cũng không muốn anh mang vi trùng ở căn phòng ổ chuột này tới cho tôi đâu.
- ...
- Đây là lệnh của sếp. Anh không có quyền từ chối.
- Anh cũng không có ý định từ chối. Tốt thôi, nếu em muốn thế.
- Nguyên nhìn con bé với đôi mắt vui vui. Gì chứ? Nó chẳng thêm thêm thắt mưu đồ gì sau câu nói của mình đâu. Chỉ là ở một căn phòng như vậy chẳng tốt chút nào cho vết thương vẫn đang phục hồi.

17. Chương 17

- Anh để đồ ở đây. Sẽ có người mang đồ cho anh.
- À... ừm... anh tự mang.
- Sao vậy? – Con bé nhăn mặt nín cười trước vẻ lúng túng của Nguyên – Anh xuất thân là một công tử cơ mà? Tại sao lại ngạc nhiên vì những thứ này chứ?
- Cũng lâu rồi không thấy vẻ hào nhoáng, mà nhà em hơn nhà anh nhiều.
- Con bé đau nhói. Nó thấy tội lỗi vì rõ ràng phần lớn những thứ nó có được bây giờ là nhờ cướp từ sự nghiệp gia đình Nguyên.
- Cậu tới rồi à?
- Vâng. Xin chào chủ tịch.

- Ủ, Lucky sẽ dẫn cậu lên phòng và tham quan nhà. Cứ làm những gì cậu thích, dù gì ta và bố cậu cũng là chỗ...

- Bố! – Con bé cắt ngang câu mĩa mai của bố - Không phải bố có cuộc họp quan trọng sao?

- Rồi rồi. – Bố giơ hai tay lên, nhún vai – Đuổi thì ta đi vậy.

Kimura nhìn Nguyên đầy đe dọa. Sau hôm thủ tiêu con bé không thành, Nguyên thành cái gai trong mắt hắn, chắc sắp tới, hắn sẽ không để yên cho Nguyên đâu.

- Này Kimura! Bố tôi lên xe rồi kìa. – Con bé hất mặt.

- Xin phép tiểu thư.

- Ông già rồi, đừng làm gì quá sức. – Con bé ghé vào tai thì thầm – Tôi không muốn phải chăm sóc ông quá sớm đâu.

Lão hói bối rối rời đi. Từ hôm con bé nắm đằng chuôi, có vẻ ngoan ngoãn hơn một chút, vậy mà hôm nay lại dở chứng. Thật không biết điều! Đã nhắm mắt cho qua vụ ám sát đó mà còn hăm hè Nguyên. Muốn động tới Nguyên à? Bước qua xác nó đã.

Lucky dẫn Nguyên lên phòng rồi tham quan ngôi nhà. Nhìn vẻ bối rối của Nguyên, con bé vừa thấy đáng yêu vừa thấy có lỗi, đáng lẽ ra anh mới là người đang sống trong ngôi nhà thế này chứ không phải nó.

Nguyên dừng lại trước cửa phòng kỉ niệm của gia đình, trân trân nhìn bức hình gia đình khi còn đầy đủ 3 người treo ngay chính giữa phòng.

- Sao vậy? Mẹ tôi đẹp quá à?

- Mẹ em...

- ... Ủ, tóc đen, mắt nâu. Đang thắc mắc tại sao mắt tôi lại pha xanh, tóc lại hung hung khi bố mẹ đều là người Châu Á phải không?

- Không cần trả lời nếu em không muốn.

- ... Anh sống ở đây thì cũng nên biết.

Con bé đưa Nguyên ra ngoài khuôn viên ngồi uống trà. Nó mân mê tách trà trong tay:

- Mẹ luôn nói tôi là kết quả của tình yêu nồng cháy với một người đàn ông Pháp, nhưng rồi, người đó chết vì tai nạn giao thông. Sau đó, mẹ tôi mới biết mình có thai. Trong khoảng thời gian đau khổ đó, bố đã tới động viên, giúp đỡ. Sau đó thì họ lấy nhau.

- Bố em chắc yêu mẹ em nhiều lắm.

- ... Nếu tôi nói tai nạn đó là do bố tôi dàn xếp, anh có tin không? – Con bé vẫn xoay xoay tách trà, mắt dán chặt vào vườn hoa tường vi.

- ...

- Bố tôi là người có thể dùng mọi cách để đạt điều mình muốn. Thật xui xẻo khi mẹ tôi được ông yêu.

- Vậy em...

- Tôi không đủ sức để thù hận, điều đó khiến cuộc sống mệt mỏi lắm... Nói thế giống ngụ biện nhiều hơn, nhưng bố tôi yêu thương tôi như con ruột, một phút làm con gái bố thì cả đời sẽ làm con gái bố, nên tôi chọn người đàn ông không biết cách yêu thương cho đúng này thay vì oán hận.

- Em thật kì lạ. – Nguyên mỉm cười, nhìn nó bằng yêu thương.

- Vậy nên... - Con bé ngượng ngùng quay đi – Tôi sẽ không bao giờ lựa chọn nếu bố là một trong những phương án.

- ... Em không phải lựa chọn. Tình cảm gia đình là thứ không thể dứt bỏ, nên em không cần phải chọn.

Nhưng Nguyên à, xin lỗi, nó đã chọn rồi. Phải, gia đình ngấm trong máu, không thể dứt bỏ nổi. Con bé đang cố gắng đẩy chính mình ra khỏi cuộc đời Nguyên.

- Nhanh! Nhanh! Tắt đèn.

Con bé hấp tấp sai người tắt đèn, nín thở chờ đợi. Nguyên vừa mở cửa thì tất cả đồng thanh hát Happy birthday với chiếc bánh sinh nhật được thắp 23 ngọn nến trên tay Lucky.

- Đã qua rồi, nhưng sinh nhật vui vẻ. – Con bé cười toe trong ánh nến bập bùng.

- Sao... sao em biết?

- Trách nhiệm của sếp thôi. – Lucky nháy mắt nghịch ngợm đáp lại vẻ ngỡ ngàng và xúc động của Nguyên – Anh định thổi nến không thể? Nặng chết được.

Phù! Ánh nến vừa tắt thì đèn bật sáng, mọi người phụt pháo dây khắp phòng. Nguyên ngạc nhiên hơn nữa khi thấy huấn luyện viên và thành viên câu lạc bộ. Anh khẽ cười, nó hạnh phúc, ít nhất nó có thể làm một điều nhỏ nhoi cho anh.

- Này! Bánh sinh nhật là cháu làm phải không?

- Sao chú biết?

Con bé giật mình đã lỡ miệng thừa nhận bí mật nó định che giấu. Nó làm bánh với mơ tưởng là Nguyên sẽ khen lấy khen để tay nghề của nó, nhưng nhìn chiếc bánh đó kìa, không một đứa con gái nào dám thừa nhận là của mình.

- Nhìn cái thứ không rõ hình thù cho lắm kìa, bánh ngọt mà lại mặn nữa, không cháu thì ai?

- Kệ cháu.

Lucky phụng phịu. Nguyên còn chưa ăn bánh nữa, chú có cần phải chê bai trước mặt Nguyên không? Quá đáng!

- Chiếc bánh đó đẹp mà! Anh cũng không thích ăn ngọt.

Nguyên vỗ vỗ đầu nó, cười toe, rồi quay sang hầm hè với chú:

- Thầy không thích thì không cần phải ăn.

- Sao được? – Chú quàng tay ôm lấy cổ từ phía sau, tì cằm lên đỉnh đầu nó – Bánh của Lucky thì phải ăn chứ.

Nó không rõ biểu hiện gương mặt chú là gì, nhưng Nguyên thì đang cau mặt với khí lạnh phát ra tứ tung. Mới mấy phút trước còn đang vui vẻ, giờ đã bị chú quay như thế này rồi. Chú cũng thật trẻ con.

- Dẫn anh ra vườn lấy một thứ được chứ? Anh không biết đường.

Nguyên ...

vừa nói vừa nắm lấy tay con bé, kéo về phía mình, nhưng chú không chịu buông, ôm nó chặt hơn nữa:

- Đi hết hành lang rồi rẽ trái. Cậu nên tự lập dần đi.

Cảm giác như lửa bốc cháy xung quanh chỗ Nguyên đứng vậy. Con bé luống cuống đẩy chú ra, không thể để bữa tiệc sinh nhật của Nguyên thành một trận ẩu đả vì thói chọc ghẹo của chú được.

- Chú lại chỗ mọi người đi. Bọn cháu lấy đồ xong sẽ quay lại ngay.

Nguyên im lặng đi trước, nó nuốt nước bọt ừng ực như đang đi cạnh một tảng băng di động ấy. Thật không hiểu sao càng ngày càng thấy Nguyên ghét chú hơn.

- Đi lối nào vậy?

- Hả?

- Để ra vườn thì rẽ bên nào?

Nguyên gẩy ngón cái về ngã ba hành lang trước mặt. Chết thật, mãi để ý tâm trạng Nguyên mà nó quên cả dẫn đường.

- À ờ, rẽ trái...

Cả hai ra tới vườn, Nguyên lặng lẽ tiến lại gần đài phun nước, đứng trầm ngâm. Con bé không dám hó hé một câu, hình như Nguyên vẫn đang tức giận lắm, mà nó cũng thích hai đứa riêng tư thế này.

- Cám ơn em.

- Hả? À... không có gì.

Ôi trời ạ, mỗi câu nói của Nguyên nặng tựa ngàn cân thui vào ngực nó ấy. Ánh trắng lấp lánh trong những giọt nước nhỏ khiêu vũ trên không trung thật khéo đưa đẩy mà.

- Anh lấy gì... còn vào... mọi người...

- Chẳng lấy gì cả. Vì anh muốn ra ngoài cho thoáng thôi.

- À... vậy tôi vào trước... chắc anh nhớ đường rồi chứ?

- Không. Anh đỡ nhớ đường lắm. Ở lại dẫn đường đi.

Lại ánh mắt láu cá biết đòi hỏi ấy, nó chẳng bao giờ cưỡng lại được.

- Vậy thì đi theo tôi. Có một chỗ hay lắm.

Con bé kéo Nguyên chạy về khu vườn phía sau nhà. Nó đã chuẩn bị điều này cho Nguyên, vậy mà suýt thì quên mất. Để chào đón trọn vẹn sinh nhật Nguyên thì đó là chỗ thích hợp nhất. Con bé kéo Nguyên vào giữa một giàn hoa leo hình trụ ngay chính giữa vườn tường vi.

- Tôi sẽ làm phép cho anh xem nhé.

- Phép ư? – Nguyên phì cười.

- Nhìn này! 1, 2, 3.

Lucky vỗ tay một cái, mọi thứ trong khu vườn bừng sáng.

- Ta ta! Chúc mừng sinh nhật.

Thật tuyệt, như trên phim vậy! Cũng bỏ công nó cho người giăng đèn nháy tứ tung trong khu vườn và giàn hoa đấy chứ? Nó luôn ước được đứng với người mình yêu trong khung cảnh như thế này, giờ thì toại nguyện rồi. Con bé cười tít mắt tận hưởng và ngắm nghía, nói là làm cho Nguyên, thực ra là vì nó đúng hơn. Chẳng nghe thấy câu nói xúc động nào từ Nguyên, nó quay sang quát:

- Ít nhất anh cũng phải... - Bắt gặp ánh mắt triu mến lấp lánh trong ánh đèn, con bé cứng họng – khen đẹp chứ.

- Em xem phim nhiều quá rồi đấy.

- Kệ... tôi.

- Vậy chắc em cũng biết ở những chỗ như thế này, người ta thường làm gì chứ?

Nguyên vừa nói vừa tiến lại gần nó. Nó hoàn toàn nuôi cái ý nghĩ trong sáng là Nguyên sẽ cảm động, nhưng đầu óc con trai thật không bình thường. Tại sao lại nhắc nó nhớ ở những chỗ thế này người ta thường hôn nhau? Lucky hốt hoảng giật lùi:

- Làm cái gì... kệ họ.

- Không biết à? Để anh chỉ cho nhé!

Ôi không. Nó sợ cái ánh mắt đầy nhận thức tình huống của một thằng con trai ấy. Nó nhìn tứ tung, chẳng có viên đá hay chai thủy tinh để chọi vào đầu Nguyên như trong phim cả. Nó dựa dỉnh vào giàn hoa, không chạy đi đâu được nữa, Nguyên áp sát lại gần nó. Hơi thở ngày một gần con bé hơn, nó nhắm chặt mắt. Phải

làm sao để thoát khỏi tình cảnh này? Chợt, một thứ cứng cứng trong túi áo khiến nó mở to mắt. Nguyên lại gần lắm rồi, nó vội rút thứ đó ra, đẩy vào mặt Nguyên:

- Quà sinh nhật.

Nguyên bị chặn lại, xì mặt ra nhận lấy. Anh lùi lại một hai bước để bóc quà, nó mới an tâm thở phào. May quá! Thoát rồi.

- Cái gì đây?

- Nước hoa. Cùng mùi với tôi.

- Hả? Nhưng đó là nước hoa con gái mà?

- Anh bảo thích mùi đó còn gì?

- Thích là một chuyện. – Nguyên lúc lắc nước hoa trong tay – Quà gì mà nữ tính thế?

- Không thích thì trả.

Con bé giận dữ chop lấy, nhưng Nguyên nhanh tay giơ lên cao.

- Lên đây mà lấy.

Hứ! Nó tức giận bỏ vào trong. Mất công nó chuẩn bị bao nhiêu mà chẳng thêm cảm động lấy một chút.

- Này! Cám ơn mà. Anh vui lắm. – Nguyên vừa đuổi theo vừa nói.

Bất ngờ, Nguyên thơm chụt vào má nó, rồi chạy biến. Con bé đứng hình tại chỗ luôn, mặt nóng phừng phừng, hạnh phúc tuôn ra không ngừng từ cảm giác còn đọng lại trên má. Vậy mà anh ta bảo dở nhớ đường, đồ nói dối!

- Tới giờ dậy đi học rồi thưa tiểu thư.

- 5 phút nữa.

Người hầu gái phụ trách gọi nó dậy khẽ rung chuông rồi lại khép cửa phòng vào sau khi con bé lèo nhèo. Bao giờ con bé cũng để thêm 8 lần 5 phút rồi mới dậy.

- Dậy đi không sẽ muộn học.

- Đã bảo 5 phút nữa.

Lucky cáu kỉnh, vừa mới nói dứt lời xong mà? Hôm nay chị này nặng tai à? Mà khoan! Giọng vừa rồi là giọng con trai mà? Nó ngẩng đầu, quay ngoắt lại.

- Muốn tự mình dậy hay để anh bế ra khỏi giường?

- Á!!!!!!!!!!!!!!

Nó bật dậy. Sao Nguyên lại ở đây? Phải rồi! Từ hôm qua Nguyên chuyển tới nhà nó ở. Nhưng mà không có nghĩa Nguyên được quyền xông vào phòng con gái khi nó đang mặc váy ngủ hở hang thế này được.

- Muốn anh bế không? – Nguyên cười nghịch ngợm.

- Đi ra ngay. – Con bé đỏ ửng mặt, hét toáng lên, tát bốp một cái vào mặt Nguyên.

Có chuyện gì với Nguyên từ tối qua tới giờ vậy? Bình thường Nguyên có mạnh bạo trong lời nói thế đâu? Cứ như đang phấn khích lắm ấy.

- Sao vậy ạ? – Nó dùng khuôn mặt giận dữ Nguyên đáp lại vẻ ngạc nhiên của bố.

- Sáng nay máy bay rơi xuống phòng con hay sao mà dậy sớm vậy?

Nguyên và người làm khẽ cười trước câu châm chọc của bố. Con bé quắc mắt khiến tất cả im bật, nhưng Nguyên thì vẫn tủm tỉm cười. Ghét thế!

- Sao cậu lại đứng đấy? Ngồi xuống ăn cùng luôn.

- Ô... nhưng thưa chủ tịch...

- Ngồi xuống đi. Từ mai cứ dùng bữa chung với bố con ta. Dù gì cậu cũng đã giúp ta rất nhiều, không phải giữ kẻ.

- Nhưng...

- Đừng cãi lời chủ tịch!

Nguyên ngoan ngoãn ngồi xuống, người làm mang đồ dùng ra. Ăn sáng cùng kẻ thù của bố mình, chắc Nguyên khó chịu lắm. Con bé cố gắng nuốt nhanh miếng bánh mì:

- Con ăn xong rồi. – Nó quay sang Nguyên – Anh đưa tôi đi học.

Nguyên vội vã đứng dậy, nhưng bố mở lời:

- Để cậu ta ăn xong đã. Con đã muộn học đâu.

- Nhưng con muốn đi học bây giờ.

- Không phải con muốn là được. Và con mới chỉ ăn có một miếng, ngồi xuống ăn hết phần của mình đi.

Con bé khó chịu ngồi xuống ăn. Từ mai nó sẽ ăn ở trường.

- Từ tối nay, ta sẽ gọi gia sư tới dạy cậu về kinh tế, không cần phải tới bar nữa.

- Một vệ sĩ thì cần gì phải học kinh tế?

- Cậu cũng nên hiểu biết để có thể hỗ trợ ta, ta cũng già rồi, không thể kham nhiều việc như trước kia.

- Anh ta là vệ sĩ cho con chứ không phải chân sai vặt của bố.

- Cậu ta đồng ý rồi, đó là điều kiện trao đổi khi cậu ta làm vệ sĩ.

Thảo nào! Con bé còn đang thắc mắc sao bố dễ dàng để Nguyên làm vệ sĩ cho nó thế, hóa ra là muốn biến Nguyên thành chó săn. Sao nó lại ngây thơ tin bố mình chỉ đơn thuần chiều ý Nguyên được chứ? Nguyên nữa, thật ngu ngốc khi chấp nhận điều đó, phải thừa hiểu là Nguyên sẽ phải làm những việc bẩn thỉu, thậm chí nguy hiểm tới tính mạng mà? id=up> Xuống Cuối Trang - Con không đồng ý.

- Đây là chuyện giữa bố và cậu ta. Con bớt xen vào đi.

- Rồi bố sẽ bắt anh ta làm gì cho bố đây? Giao dịch những vụ phi pháp hay rửa những đồng tiền dơ bẩn?

- Lucky!

Bố giận dữ quát lớn, con bé khựng lại, đập bàn:

- Con ghét bố.

Nó bỏ đi học, Nguyên đuổi theo, lặng lẽ đi cạnh nó. Ra tới gần cổng, con bé đẩy mạnh vào ngực Nguyên.

- Anh nghĩ gì thế hả? Anh có thể chết đấy đồ ngu.

- Anh không dễ chết thế đâu.

- Anh không biết trở thành cánh tay của bố nguy hiểm như thế nào đâu. Anh sẽ chết. Anh sẽ chết. Anh sẽ chết.

Nó đâm liên tục vào Nguyên, ứa nước mắt. Nguyên tóm lấy hai cổ tay nó, cười khì:

- Anh còn phải làm vệ sĩ cho em, sao chết được?

- Tôi không cần, không cần. Tại sao anh lại làm thế hả? Tại sao chứ? Tại sao?

Nguyên ôm nó vào lòng, vỗ về:

- Vì anh muốn thế. Anh không yên tâm chút nào khi để người khác bảo vệ em.

- Tôi không cần, tôi tự bảo vệ mình được, không cần anh phải lo.

Con bé chạy trốn vòng tay Nguyên, nhưng Nguyên kéo nó lại. Ôm nó bằng tiếng tim đập của mình.

- Nhưng anh cần, anh muốn. Dù em có ngăn cản anh, anh cũng vẫn sẽ làm thế.

- Tại sao chứ? – Con bé òa khóc – Tại sao anh lại ngu ngốc như vậy chứ?

- Phải, anh ngu ngốc thật đấy! Anh cũng không biết mình đang làm gì nữa. Chắc là anh điên rồi nên mới yêu em nhiều thế này.

Nguyên vẫn ôm chặt nó trong lòng. Nó vừa nghe thấy gì vậy? Nguyên vừa nói yêu nó có phải không? Con bé ngừng khóc, gỡ tay Nguyên ra:

- Anh vừa nói gì cơ?

- À... - Nguyên gãi gãi đầu ngượng ngùng – Thì là...

- Là gì?

- À thì... chỉ là... anh yêu em.

Hạnh phúc vỡ òa, Lucky khóc to hơn. Cậu nói nó mong chờ, cuối cùng đôi tai đồ ửng ấy cũng cho nó nghe. Cứ như nó nắm gọn thế giới trong lòng bàn tay mình, mọi phép màu trên thế gian này có là gì chứ? Có đánh đổi được thứ cảm xúc ngấm trong cơ thể nó lúc này? Nó là người may mắn nhất thế gian này, là người có nhiều thứ nhất thế gian này. Đáng lẽ ra nó có thể nghĩ thế mà hạnh phúc, nhưng lúc này đây, lời yêu của Nguyên ngọt mà cũng thật đắng. Nó không muốn Nguyên yêu nó, không muốn Nguyên liều lĩnh vì tình yêu đó. Thật hạnh phúc và cũng thật đau đớn, nó nên làm gì đây? Nên phản ứng thế nào? Nó không quyết định được, con bé khóc to hơn để kéo mình không bị trôi về phía yêu thương.

- Trời ạ! Anh phải làm gì em mới nín đây? Thế này mắt em lại sưng húp lên mất, đi học làm sao? Muộn giờ học rồi.

Nguyên vỗ trán, thở dài với khuôn mặt méo xẹo. Nhưng nó sẽ không ngừng khóc đâu, ngừng rồi thì nó biết phải nói gì?

- Chậc! Đành vậy.

Dứt lời, Nguyên bế xốc nó lên, chạy đầu phố bắt một chiếc taxi. Con bé vẫn thút thít.

- Cho cháu tới trường đại...

- Chú tới công viên nào gần đây nhất giúp cháu.

Con bé ngắt lời khiến Nguyên quay sang quát:

- Em không định đi học à?

- Không muốn đi.

- Phải đi. Chú tới...

Con bé lại khóc to hơn, khiến Nguyên thở dài chiều ý nó.

18. Chương 18

- Tại sao... tự dưng... nói...

- Sao tự dưng anh nói yêu em ấy hả?

Con bé nức nở gạt đầu. Nguyên nhếch một bên lông mày, cười nửa miệng:

- Vì em không chịu thừa nhận, nên anh phải hét vào tai em vậy.

- Anh... dám... hét chắc?

Bất chợt, Nguyên đứng dậy hét lớn:

- Anh yêu em, con nhóc ghê lắm ạ!

Mọi người quay lại nhìn hai đứa, Lucky bối rối đứng dậy bịt ...

miệng Nguyên lại. Nó đỏ ửng mặt, quát:

- Anh làm cái gì vậy?

- Anh hét rồi nhé!

Nguyên cười toe. Nó không nghĩ một người ít bộc lộ như Nguyên có thể làm được điều đó. Hai hôm nay Nguyên lạ quá!

- Anh sao thế? Tự dưng lại vậy?

Nguyên nhìn con bé thật sâu:

- Vì anh sợ.

Con bé ngậy mặt ra, anh nắm lấy tay nó:

- Có thể em đã chết vì nhát dao đó. Anh chợt nhận ra, ngay cả khi ở sát bên, em vẫn có thể rời xa anh bất cứ lúc nào. Nếu anh không nói yêu em ngay lập tức, nếu anh không giữ chặt lấy em ngay hôm nay, có thể anh sẽ chẳng bao giờ còn cơ hội làm vậy. Anh sợ lắm!

Một giọt, hai giọt, ba giọt... nó không đếm được nữa những giọt nước mắt đang chạy dài trên má Nguyên lúc này, vì chúng cứ nối tiếp nhau rơi không ngừng.

- Đồ ăn gian! Tự dưng lại nói thế, em phải làm sao? – Con bé khóc theo Nguyên.

- Hì hì... - Nguyên ôm ghì nó vào lòng – Vì anh học cách sống cho hiện tại của ai đó thôi.

Ấm quá, hơi ấm của Nguyên thật biết cách xoa dịu cõi lòng nó. Rúc vào lòng Nguyên, nó ngửi thấy mùi oải hương, hình như anh có dùng một ít, vậy mà còn chê quà của nó nữ tính quá.

- Anh dùng rồi hả?

- Gì?

- Oải hương ấy!

- Vì sợ sếp trì triết thôi.

- Biết điều ghê.

Con bé chìm đắm trong hạnh phúc, rồi tự dưng An gọi điện. Chắc hỏi xem nó có đi học không, con bé không bắt máy, chỉ nhắn tin, nhưng như vậy cũng đủ để nó choàng tỉnh. Nó vừa làm gì vậy? Bị dụ ngọt làm lóa mắt sao? Nó không thể như vậy được, ngay cả khi Nguyên yêu nó. Con bé nhìn xa xăm:

- Nói lại cho em nghe đi.

- Nói gì?

- ...

- ... Anh yêu em.

- Lại đi!

- Anh yêu em.

- Lần nữa.

- Anh yêu em.

- Lần nữa.
  - Anh yêu em.
  - Lần nữa.
  - Anh yêu em.
  - Lần nữa.
  - Anh yêu em. Anh yêu em. Anh yêu em. Anh yêu em.
  - Lần nữa.
  - Anh yêu em – Nguyên hôn vào lòng bàn tay nó – Hơn bất cứ điều gì trên đời này.
- Cảm ơn Nguyên, vậy là đủ lắm rồi, quá đủ để nó dứt bỏ tình yêu và cả giấc mơ nó khát từ khi thơ bé.
- Xin lỗi, em thì không thể. – Con bé nghẹn lời – Em không có hạnh phúc để cho anh, nên em sẽ không yêu anh đâu.
  - ... Anh đâu có xin em, anh có đủ hạnh phúc ình rồi.
  - Nhưng em muốn anh được nhiều hơn thế - Con bé rút tay lại – Anh xứng đáng được nhiều hơn thế này.
  - Anh không cần. – Nguyên chớp lấy vai nó – Anh không cần hơn thế.
  - Em không thể yêu anh – Con bé vuốt nhẹ má Nguyên – Thứ tình yêu đó sẽ dẫn vệt chúng ta, sẽ khiến anh phải chết. Em không chấp nhận điều đó.
  - Anh không sợ.
  - Nhưng em thì sợ... Nếu một trong hai chúng ta chết, liệu người còn lại có chịu đựng được không? Vậy nên, chỉ cần cả hai còn sống, sống thật ổn, tới khi không còn yêu nhau nữa. Hứa với em, được chứ?
  - Anh không thể. Anh không làm được.
- Nguyên hét lớn rồi bật khóc. Tay chân Nguyên trở nên lỏng ngóng, anh day day trán, rồi nắm chặt hai bàn tay, gục mặt xuống, dường như không biết mình nên làm gì. Còn nó, điều nó làm liệu có đúng? Thứ vỡ vụn trong nó lúc này liệu có đúng?
- Xin lỗi... em xin lỗi...
- Con bé muốn ôm chặt lấy vẻ đau khổ ấy mà vỗ về, nhưng nó ngăn mình lại. Đừng thêm một chút mềm lòng nào cho sự đấu tranh của cả hai.
- Hai đứa ngồi đó bao lâu, nó không biết, nó không còn suy nghĩ được gì nữa.
- Nếu... - Nguyên mở lời sau một lúc lâu, giọng anh hãy còn run run - Nếu em không thể yêu anh, thì hãy để anh ở bên em với tư cách vệ sĩ. Anh chỉ có một yêu cầu đó dành cho em. Làm điều đó cho anh được không?
  - Xin lỗi... xin lỗi... - Con bé vừa gật đầu vừa méo máo – Em xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...
  - Đừng vậy! Em đâu làm gì có lỗi?
- Nguyên quỳ xuống cạnh nó, ngoắc ngón út vào ngón út của nó, khẽ cười:
- Cả hai chúng ta sẽ sống thật tốt. Hứa rồi nhé!
- Nụ cười của Nguyên thật gương, nhưng đó là sự cố gắng duy nhất anh có thể làm lúc này, vậy thì nó cũng cố gắng. Con bé cười thật tươi trong hàng nước mắt:
- Em hứa!
  - Anh sẽ tới dự lễ đính hôn của An chứ?
  - Nếu cô ấy mời.
  - Anh để mặc như vậy à?

- ... Vậy anh phải làm gì?
  - Tôi không ưa anh, nhưng anh rất tuyệt khi ở bên An. Anh không cảm thấy mình đang lãng phí cơ hội?
  - ... Đó là điều em nên nói với người đang theo đuổi em đấy à?
  - Chúng ta quen nhau bao lâu rồi?
  - Cũng gần ba năm rồi.
  - Trong ba năm ấy, anh dùng hai năm để nhìn trộm và nghĩ về ai?
  - ...
  - Tôi quen một người từng không theo đuổi tình yêu đầu đời, và tới bây giờ, người đó vẫn hối hận... Đừng để mất đi rồi mới nghĩ là mình đã từng có.
  - ... Anh không nghĩ là mình có.
  - Vậy à? Hai người hút nhau một cách kì lạ, và cũng thật nực cười khi cả hai đều phủ nhận điều đó.
  - Có những việc quan trọng hơn cảm xúc nhất thời.
  - The King? Chỉ thế thôi hay anh muốn hơn thế? Khi đứng trên đỉnh cao như bố tôi rồi, anh sẽ thấy mình trống tuếch và cô độc. Bố còn có tôi, anh thì có ai?
  - Anh phải nói bao nhiêu lần là anh không có ý đồ...
  - Tôi không ngây thơ, và tôi cũng không quan tâm anh muốn gì ở The King. Lời khuyên cuối trước khi anh thành bố tôi, tiền tài, danh vọng chỉ khoác lên anh vẻ hào nhoáng, chứ không lấp đầy được cuộc đời anh đâu.
- Con bé mở cửa xe, thở dài:
- Không dám vứt bỏ tất cả để theo đuổi tình yêu, rốt cuộc, anh cũng chỉ là một kẻ đáng thương hại như tôi.
  - Tiểu thư đã về - Kimura cúi chào khi gặp con bé ở cửa.
  - Gần đây ông có vẻ giao du với Crown hơi nhiều đấy.
  - Tôi không hiểu tiểu thư muốn nói gì.
  - Chỉ là tôi tới Crown khá nhiều, và đôi ba lần nhìn thấy ông ở đó.
- Kimura im lặng, dăm cái chắt. Tới Crown ngay cả khi không có việc gì, định bắt tay với Trí à? Bố nó sẽ giết lão nếu phát hiện, vậy mà vẫn chơi nước cờ liều mạng như vậy. Nguyên nhân trở thành cánh tay đắc lực của bố, có vẻ Kimura đã nôn nóng hơn. Cũng tốt, một lão cáo già như hắn thì phải mất bình tĩnh mới dễ đối phó. Chà! Mà có khi con bé chẳng cần ra tay, bố cũng sẽ loại hắn trước khi giao The King cho nó, cái mỏ này cũng đã đào gần hết, tích trữ chỉ phí không gian.
- Ông cố gắng cho The King không ít, vậy mà một con nhóc vắt mũi chưa sạch như tôi lại được hưởng trọn vẹn, khó chịu lắm hả? – Con bé phỉ phỉ vai lão hói – Yên tâm! Khi tôi điều hành The King, ông sẽ không phải nhìn thấy tôi nữa đâu.
  - Tiểu thư hiểu nhầm tôi rồi.
  - Sau nhiều lần ám sát tôi không thành, chắc ông cũng mệt lắm. Ông sẽ được nghỉ ngơi, sớm thôi!
- Con bé mỉm cười, đi vào nhà. Ai bảo đựng mặt nó lúc tâm trạng đang không tốt? Tội nghiệp lão hói, đêm nay lại vắt óc nghĩ cách thủ tiêu nó càng sớm càng tốt cho xem.
- Em đi chơi về à?
  - Anh về từ bao giờ vậy?
  - Vừa xong.
  - Bên Nhật ổn chứ?

- Cũng ổn. Giám đốc chi nhánh bên đó khá giỏi nên không phải lo lắng nhiều.

- Tôi không hỏi chuyện chi nhánh. Anh thay bố giao dịch gì với mafia Nhật?

- ...

- Tôi cố gắng đẩy anh ra thì anh lại càng lún sâu vào. Chắc tiền khuất lấp mục đích bảo vệ tôi của anh rồi nhỉ?

- Anh chưa bao giờ quên.

- ... Là người đẩy anh vào hoàn cảnh này, tôi không có tư cách trách cứ anh. Chỉ mong anh giữ lời hứa của mình.

- Anh sẽ không chết đâu.

Con bé lặng lẽ lên phòng. Nguyên làm việc cho bố cũng hơn năm rồi, mọi việc khó nhằn anh đều hoàn thành xuất sắc. Bố sớm muộn gì cũng thay Nguyên vào vị trí của Kimura. Con bé đau lòng khi thấy Nguyên như thế, nhưng nó có thể làm gì khi không thuyết phục được Nguyên? Tới giờ thì Nguyên lún quá sâu để có thể rút chân ra. Chỉ còn một cách là nó sớm nắm The King và tự tay dứt Nguyên khỏi gia đình nó. Sang tuổi 22, nó đang cố gắng đạt được điều đó.

- Chúc mừng sinh nhật.

Những ly rượu va leng keng vào nhau, mọi người đồng thanh chúc mừng nó. Sinh nhật năm nay, bố đặc biệt vui. Cũng phải, nó bắt đầu vào vòng kiểm soát của bố rồi còn gì.

- Sinh nhật vui vẻ.

An ôm nó. Đạo này con bé gây đi nhiều quá.

- Mà dễ dàng đồng ý thế sao?

- Anh ấy theo đuổi tao cũng lâu rồi, không nên bắt người khác chờ đợi mình quá lâu.

- Giống thương hại ấy à?

An trầm ngâm. Từ khi phát hiện mình yêu Trí, con bé học cách trốn chạy.

- Mà muốn sau này hối tiếc? Còn dòi một...

- Tao cũng muốn xách váy chạy khỏi đám cưới, nhưng chạy rồi thì tao sẽ đi đâu? Tao không cần một người không chọn mình. – An nhìn về phía Trí – Tình yêu... vốn là điều không thể.

Cả Trí và An đều thật ngốc, nhưng nó cũng đâu khá khẩm hơn. Tình yêu của nó lẫn An chỉ đang lẫn tới ngõ cụt.

- Quà của em này!

Nguyên đưa gói quà nhỏ về phía nó. Con bé mở ra, là một chiếc bùa hộ mệnh của Nhật Bản.

- Anh xin ở một ngôi chùa rất thiêng.

- Để làm gì?

- Giúp lời hứa chắc chắn hơn.

- Tôi sống dai như giân, chết sao được.

Nguyên cười hì hì, vỗ vỗ đầu nó. Nguyên biết rõ nó thích gì, anh chẳng bao giờ tặng những thứ đắt đỏ, chỉ là những thứ nhỏ bé thật giá trị. Nó thì không đoán nổi Nguyên thích gì, toàn tặng những thứ mình thích thôi, cũng như những điều Nguyên làm, nó không bao giờ hiểu nổi. Ừ thì kể cả thế, nó vẫn rạo rức trong lòng vì món quà của Nguyên.

19. Chương 19

- Bà yếu lắm rồi, con về quê trước. Khi bố thu xếp được công việc, bố sẽ về sau.

Nó, Nguyên cùng hai vệ sĩ nữa trở về quê nội. Con bé chống cằm nhìn cảnh vật lướt trên cửa sổ tàu điện, trầm ngâm. Vậy là bà sắp ra đi? Cũng chẳng lạ khi nó không buồn.

- Bà sẽ ổn thôi.

Nguyên an ủi với vẻ mặt lo lắng. Con bé cười khẩy:

- Tôi đâu có buồn. Lát nữa về anh sẽ thấy, tình cảm gia đình là thứ nhạt nhòa nhất trong dòng họ nhà tôi.

Con bé đứng một lúc trước cổng lớn rồi mới bấm chuông. Chẳng lần nào nó thoải mái khi bước về một cơ ngơi rộng lớn trải rộng trên miền đồng quê giản dị này cả. Thật phù hợp với tính cách bà, luôn muốn người khác quy phục mình.

Cô dì, chú bác chạy ào ra, đơn đả đón nó ở cổng, chắc bố đã gọi điện báo là nó về. Tất cả xu nịnh, chăm sóc nó như một nữ hoàng.

- Đạo này bố cháu làm ăn phát đạt chứ?

- Hôm trước dì mới thấy bố cháu trên ti vi. Thích thật đấy!

- À phải, bố cháu có nhắc gì tới việc chú nhờ không?

Lucky chỉ khẽ chào rồi tới gặp phòng bà. Bà nằm đó, nó mới nhận ra rằng bà đã già. Hom hem, ốm yếu, mất đi nhiều vẻ uy hiếp người khác vẫn ngự trị trên đường nét khuôn mặt. Bà kêu người đỡ bà dậy khi thấy con bé, ngay cả khi đau ốm, bà vẫn không chịu nói lỏng sự ghê tởm dành cho con bé.

- Bố đâu?

- Bố cháu sẽ về khi sắp xếp xong.

- Mà về sớm thế làm gì? Nôn nóng muốn nhìn thấy tao chết lắm à?

- ... Cháu về phòng đây. Bà nghỉ ngơi đi.

- Hừ, đúng là mẹ nào con nấy. Lãng loàn, mất nết.

Họ hàng chẳng dám hó hé một câu trước mặt bà, nhưng khuất mắt là xum xoe an ủi nó, nói xấu bà ngay. Thế nên chẳng bao giờ nó thích về quê nội. Con bé dặt dẹo li của mình từ tay chú đưa cho Nguyên:

- Cháu muốn nghỉ ngơi. Mọi người lo công việc của mình đi!

Mở cửa sổ phòng, con bé vươn vai. Ít nhất có không khí ở quê gỡ gạc lại tâm trạng nó. Con bé đu lên thành cửa sổ, gác ngó chân:

- Thấy chưa? Đâu ai hỏi thăm xem tôi có mệt không. Buồn là việc tôi đã từ bỏ từ lâu với dòng họ này.

- ... Nếu không muốn, em có thể không về mà.

- Mẹ của bố tôi thì sẽ là bà tôi, tôi có thể không về khi bà mình hấp hối sao? – Con bé dựa đầu vào cửa sổ

- Cũng đâu trách được bà, tôi không hề chảy huyết thống của gia tộc này.

Nguyên xoa đầu nó:

- Em có biết cảnh đẹp nào ở đây không? Dẫn anh đi!

- ...

- Chẳng mấy khi chúng ta được thoải mái thế này, tranh thủ vui chơi đi.

Nguyên lại thế nữa rồi. Con bé mỉm cười với đôi mắt hơi ướt:

- Anh xuống dưới nhà lấy cần câu đi.

Cám ơn Nguyên, chỉ cần một cái xoa đầu ấy thôi cũng đủ để nó nhẹ lòng hơn.

Tiếng suối chảy róc rách trộn lẫn với tiếng chim và ve sầu. Cả hai trốn ánh nắng gay gắt dưới một bóng cây lan ra tảng đá ven bờ suối. Miền quê này trừ dòng họ nhà nó ra thì nhiều điều tuyệt vời lắm, nó muốn chỉ cho Nguyên thấy những điều tuyệt đẹp đó. Sự tĩnh mịch của làng quê kéo sự bình yên về giữa hai đứa. Hơn năm nay chưa ngồi gần nhau im lặng thế này. Nguyên thì mãi mê làm cánh tay phải của bố, nó thì tập trung trau dồi mọi thứ để ngày nắm The King trong tay gần hơn, cả hai đều quá bận rộn để có thể len lút tìm kiếm yên lòng cho nhau. Nguyên cầm cần câu, nhìn băng quơ xuống dòng nước, kiểu này chắc tới chiều mới có được một con cá. Con bé khẽ cười. Hơi nóng của Nguyên len vào khoảng cách ngắn ngủi giữa hai đứa, nó yêu những ngày hè rịn mồ hôi cũng được ba năm rồi.

- Ba năm rồi... - Con bé buột miệng theo cảm xúc.

Nguyên đang ngهن cổ ngo xuống suối, khẽ khựng lại, không nhìn nó:

- Nhanh vậy à?

- Thời gian có chờ đợi ai đâu – Con bé ngả lưng xuống tảng đá – Khi nào câu được cá thì gọi tôi dậy nhé!

Mỗi khi về đây, Lucky luôn trốn ra bờ suối này nằm ngủ những trưa hè, tiếng nước chảy cứ như một bài hát ru mềm mại, vỗ về cỏi lòng cuộn sóng của nó trong lòng bền. Hơn nữa, lần này lại có Nguyên ở bên, sẽ thật lãng phí nếu nó không tận hưởng.

Rích! Rích! Rích! Nó nghe thấy tiếng chim và đôi môi khẽ chạm. Con bé mở mắt nhìn, Nguyên giật mình bật dậy, đỏ ửng mặt.

- Xin lỗi...

Về luống cuống đó thật “ghét”! Hôn trộm nó là một điều tội lỗi hay sao mà phải xin lỗi? Nó quá run để ngồi dậy, lâu rồi nó không thấy không khí nếm vị dịu ngọt thế này. Có nên chiều chuộng xúc cảm không? Trước khi nó quyết định được thì trái tim đã thúc ép cơ miệng rồi.

- Lần nữa.

- Hả?

- Tôi đang không vui, và cách an ủi của anh có vẻ rất hiệu quả.

Nguyên khẽ mỉm cười. Anh khẽ cúi xuống, hôn khẽ lên môi.

- Lần nữa.

Nguyên tiến lại gần nó, với một nụ hôn nhẹ như vị nắng mai. Hơi thở phả vào mặt nhau ấm nóng và gấp gáp, mặt đỏ lựng lên, không dám nhìn vào mắt nhau. Nó mãi miết chạy dọc đại lộ tình yêu.

- Một lần nữa.

Chất giọng run run của một cô bé đang yêu lại ngập tràn trong thanh quản nó, Nguyên cười rồi lại nhẹ nhàng hôn nó.

- Lần nữa.

- Lần nữa.

Nó không biết nó nói bao nhiêu trong tiếng róc rách đó, nhưng, nếu cá không cắn câu, nó vẫn có thể nói nữa.

Cả hai ngượng ngùng im lặng suốt quãng đường về, nó lại để trái tim chỉ phối rồi. Con bé nhìn lên bầu trời xanh ngắt. Thôi, buông lỏng chút đi, cả năm được mấy tháng ve kêu?

- Hai hôm nay mày lang thang ở đâu từ trưa tới tận chiều tối?

- Cháu đi dạo.

- Ta không quan tâm, nhưng không dùng bữa thì báo, đồ ăn ột đứa con hoang cũng đắt đỏ lắm.

Bà run rẩy xêu xêu bát cơm. Yếu lắm rồi mà bà vẫn ngoan cố ngồi vào bàn ăn, chẳng bao giờ bà chịu kém nó.

- Bà ăn ở giường sẽ đỡ mệt hơn.
- Ta chưa già yếu tới mức lòng thương hại giả tạo của mày được mở lời.
- Cháu no rồi.

Con bé đặt đĩa xuống khi mới ăn được hai miếng cơm. Bữa tối ở vùng quê này chẳng bao giờ ngon cả. Con bé rời khỏi phòng ăn, Nguyên vội chạy theo.

- Tôi chỉ về phòng thôi, anh cứ ăn đi.
- Anh không đói.

Con bé khẽ cười rồi kéo Nguyên về phòng, xịt thuốc chống muỗi tung tóe vào người Nguyên khiến anh ho sặc sụa:

- Gì vậy?
- Yên lặng đi! Tôi chuẩn bị cho anh thấy phép màu đấy.

Nó cũng xịt khắp người rồi lôi Nguyên chạy về đồng cỏ ven rừng. Gần tới nơi, con bé bịt mắt Nguyên lại, đẩy anh về phía trước. Bước vào giữa đồng cỏ, nó mở tay ra, ríu rít:

- Ta ta! Ánh sáng phép thuật này.

Trong ánh trăng, nó thấy vẻ mặt Nguyên ngỡ ngàng. Có ai lại không mê đắm khi đứng giữa một khoảng không ngập ánh sáng đom đóm chứ? Nó phát hiện ra cánh đồng này sau một bữa tối không ngon miệng 10 năm trước, từ đó nơi đây trở thành một trong những điều tuyệt nhất xảy đến trong cuộc đời nó.

Con bé khua khua tay khiến đom đóm bay tứ tung, Nguyên cứ ngây ra nhìn chúng, chắc cảm giác giống như nó 10 năm trước. Thứ ánh sáng xanh này có một công dụng kì lạ lắm, những đốm sáng nhỏ vây lấy như một vòng tay ôm ấp khiến người ta thôi gồng mình gắng gượng.

Cả hai ngồi xuống bãi cỏ, những con đom đóm bay là là xung quanh và trên đầu, tiếng lách chích của côn trùng vây lấy hai đứa, bầu trời đầy sao và sáng rực ánh trăng. Mùa hè nhiệm màu thứ tư của nó.

- Nay... - Nguyên vẫn dán mắt vào những con đom đóm – Anh an ủi em được chứ?
- Như một vệ sĩ ấy hả? – Con bé mím môi với cánh mũi phập phồng.
- Ủ, như vệ sĩ...

Nguyên tiến lại gần nó thật nhẹ, đặt một nụ hôn lên môi, rồi ghé vào tai thì thầm:

- Anh dùng cách khác nhé!

Con bé chín đỏ mặt trong cái gật đầu khe khẽ. Nó đang làm điều nó không nên nhưng con bé chả còn tâm trí nào nhận thức được điều đó nữa. Thôi thì nốt hôm nay vậy, lần cuối nó tan chảy vào Nguyên.

Một nụ hôn thực sự, sâu hơn bất cứ vực thăm nào, và hai trái tim sai nhịp tìm đến nhau, trong mãnh liệt, trong say đắm. Một chiếc bánh bông lan với mứt dâu quện sánh bên trong, ngọt quá!

Bà mất rồi, ngay sau khi bố về được 5 phút. Bà phải thấy mặt con trai thì mới an lòng nhắm mắt. Con bé chưa bao giờ yêu thương bà, bà cũng chưa bao giờ coi nó là người trong gia tộc, nhưng nó không phải sắt đá. Một ngọn đèn sinh mạng ngừng cháy luôn là điều đau buồn. Nó khẽ gạt những giọt nước mắt ít ỏi có thể dành cho bà. Dù cay nghiệt với nó nhưng bà vẫn là một người mẹ yêu thương con. Vĩnh biệt bà, người mà đôi lúc nó mong mình được cưng nựng trong vòng tay.

Con bé rời đám tang ra sau nhà đứng, kể cả nó có ở đó hay không, mọi người cũng đâu quan tâm, mà chắc, bà chẳng thoải mái gì nơi tuổi vàng nếu nó đứng vào hàng con cháu thấp hương cho bà. Nguyên lặng lẽ lại gần, đưa tay, ộp đầu nó vào lồng ngực mình, vỗ nhẹ vào lưng. Con bé run run, đẩy Nguyên ra:

- Tôi không phải thiên sứ, nên không đau buồn khi bà mất đâu.
- Vậy thì coi như em khóc vì thấy bố mình buồn đi – Nguyên khẽ mỉm một cách an ủi.

- Tôi không khóc.

Con bé gục đầu vào ngực Nguyên, nước mắt lăn từng giọt. Nó không khóc vì thương bà, nó cũng chỉ là một con người thôi. Nó khóc vì thấy mình thật lạc lõng. Trong cuốn gia phả dòng họ được đo ni đóng giày trong tủ kính kia, tên nó có xuất hiện? Bình thường thì họ xúm lấy nó nịnh nọt, sau lưng thì túm tụm gọi nó là con hoang, lúc cần khẳng định nó là người của gia tộc thì không hề nhớ tới sự tồn tại nhỏ bé này. Chỉ có duy nhất bà là người không giả tạo với nó. Dù bà chẳng đối xử tốt đẹp hay yêu thương gì nó, nhưng người phụ nữ đó lại là người duy nhất thành thật với nó trong gia tộc. Con bé tiếc, vì nó mất đi một trong số ít ỏi những người không giả tạo với nó.

Chú tới, gia đình An cũng tới, rất đông bạn bè của bố tới. Đám tang của bà khoa trương như bề thế của gia tộc, cũng tốt, dưới tuổi vàng chắc bà cũng tự hào về điều đó. Con bé tiếp khách thay bố, nếu để bố ra đây thì gắng gượng quá.

Một người thành niên khá trẻ mặc bộ vest đen tiến về phía nó. Anh ta giơ tay ra:

- Xin chia buồn với gia đình tiểu thư. Tôi là Nam, nhân viên của Crown. Vì chủ tịch Andrew có việc bận nên tôi xin thay mặt tới đây.

Lucky ngậy ra nhìn tên đó. Ánh mắt đó rất quen, nó đã gặp ở đâu đó rồi. Thấy con bé nhìn mình khá kỹ, anh ta lúng túng tránh ánh mắt:

- Tôi có thể bắt tay tiểu thư được không?

- À... vâng.

Con bé giật mình, nhìn xuống, nắm tay anh ta. Trong đoạn lộ ra dưới tay áo, có hình cánh chuồn chuồn. Hơi bàng hoàng, nó chợt nhớ tới người mà Nguyên đã bảo nó quên đi trước đây.

- Hình xăm...

- Dạ?

- Hình xăm của anh ở ngay cổ tay, rất cá tính đấy. – Con bé bình tĩnh mỉm cười, nó muốn xác nhận chắc chắn – Có phải là cánh chuồn chuồn không?

- À vâng.

- Tôi xem nó được chứ?

- À...

Anh ta bối rối vén lên cho nó xem. Đúng là hình xăm chuồn chuồn mà nó nhìn thấy trong vụ bắt cóc hơn một năm trước. Nó không nhớ chi tiết hình xăm, nhưng anh ta từng là một câu hỏi lớn trong đầu nên cam đoan nó không nhầm lẫn. Chính là anh ta.

- Đẹp đấy... Mời anh vào thấp nhang cho bà tôi.

Vậy là vụ bắt cóc năm ngoái do Trí giết đây? Anh ta còn nói không mưu đồ bất chính với The King nữa sao? Nhưng, cả hai vụ đều là tập hồ sơ của TS Town, anh ta muốn gì ở tập hồ sơ đó mà liều lĩnh tới 2 lần để lấy được chúng? Con bé nhìn Nguyên, anh cư xử như không quen người có hình xăm kia, nhưng đôi mắt lại khá hốt hoảng khi thấy người đó ở đây, đôi lúc còn liếc trộm thái độ của nó. Nguyên quen người đó, nhưng Nguyên có biết anh ta làm việc cho Trí không? Nếu như biết, tại sao Nguyên lại không nói cho nó mà bắt nó quên người đó đi? Và Trí cần gì ở hồ sơ của tập đoàn gia đình Nguyên? Liệu Trí có quan hệ gì với gia đình Nguyên? Nguyên có hay biết gì về mục đích của Trí không? Chuyện này thật khó hiểu.

Đám tang kết thúc, bố muốn ở lại vài ngày nên nó và Nguyên trở về trước để lo công việc. Nó lo lắng khi bố ở đây một mình nên cho toàn bộ vệ sĩ ở lại, chỉ nó và Nguyên trở về, rồi gọi điện cho Kimura hẹn ...

tới nhà để trao đổi về cuộc họp cổ đông sáng mai.

Cả hai im lặng suốt quãng đường, chắc Nguyên cũng đang nghĩ về người có hình xăm chuồn chuồn đó. Nó muốn hỏi Nguyên cho rõ ngọn ngành, nhưng nhìn khuôn mặt anh lúc này chắc có cạy rằng cũng chẳng nói. Để từ từ moi móc vậy, nó không chấp nhận nổi một đồng câu hỏi kêu o o trong đầu.

Xe tới đầu phố nhà nó rồi, rớt cuộc thì cũng sắp kết thúc không khí khó chịu. Chợt, rầm! Xe bị tông từ phía sau thật mạnh. Túi khí bật ra, chuyện gì vậy? Nguyên nhanh tay lấy dao ở chân cần số rạch cho túi khí xẹp xuống, rồi vội nổ máy phóng về phía trước, nhưng một chiếc ô tô đột ngột rẽ vào, chặn ngay phía trước. Phía sau có một chiếc ô tô khác nên không thể lùi. Nguyên vội vã tháo dây bảo hiểm của nó:

- Chạy về nhà. Nhanh!

Con bé mở cửa xe, chạy thật nhanh. Nguyên cũng nhanh chóng chạy theo. Một đám người từ trong xe ủa ra, đuổi theo hai đứa. Khu phố toàn nhà kín cổng cao tường, lại 12 giờ đêm rồi, không kịp cầu cứu ai hết, nó đành chạy hết tốc lực. Nguyên ở phía sau bọc hậu, anh hạ gục từng tên chỉ trong một đòn, nhưng việc một mình đối đầu với gần chục tên là không thể. Một gã dùng gậy đánh vào lưng Nguyên khiến anh choáng váng ngã xuống, con bé rồi rít chạy về phía Nguyên. Nguyên quát:

- Chạy đi!

Con bé khựng lại một chút, rồi tiếp tục chạy về phía Nguyên. Thấy vậy, anh gồng mình đứng dậy, hạ hai tên nữa thì bị đánh mạnh vào đầu, gục xuống lần nữa. Bọn chúng lao lên tóm con bé trước khi nó chạm vào được Nguyên. Nguyên giằng co để giữ con bé lại nên bị đánh túi bụi. Trước khi bị tổng lên xe, nó hét lớn về phía Nguyên:

- Lão hói!

Nguyên chạy theo xe một đoạn rồi ngã quỵ. Nó không dám chắc có phải Kimura làm không, nhưng khả năng lớn nhất là hắn, chỉ có hắn biết giờ giấc về của con bé và cả việc không có vệ sĩ nào theo sau nó, vì quá mải mê nghĩ về hình xăm mà nó quên cảnh giác với ông ta. “Lão hói”, biệt danh con bé gọi Kimura chỉ có bố và Nguyên biết, nên bọn chúng không phát hiện ra. Nó chỉ có thể cho Nguyên thông tin đó, phần còn lại đành nhờ vào Nguyên.

Lại một lần nữa nó đẩy Nguyên vào rắc rối, máu me bết trên mặt, trên người anh, giống như một năm trước. Nó đâu phải may mắn trong cuộc đời anh, nó chỉ là xui xẻo thôi.

Bọn chúng kẹp con bé ở giữa khiến nó không cựa quậy được. Nếu như dự đoán của nó là chính xác thì nó có thể chết trước khi Nguyên hành động, nó phải cầu thời gian.

- Tôi muốn đi vệ sinh.

- Cảm ngay.

- Không nhịn được nữa đâu, nếu tôi đi trên xe, các ông nghĩ nhé.

Bọn chúng giận dữ, nhưng vẫn dừng ở một công viên để con bé đi. Hai gã to lớn theo sau con bé tới tận nhà vệ sinh. Lucky vào trong, thật may mắn, có một ô cửa nhỏ. Nó dùng tay không cạy và đẩy thật mạnh nhưng không được tạo tiếng động quá to, cánh cửa đã rỉ sét khiến tay nó chảy máu. Một lúc lâu, cuối cùng cửa cũng chịu mở, nó chui qua ô cửa thật nhanh, rồi bỏ chạy. Được một đoạn, hai gã đó phát hiện ra và đuổi theo. Một tên nhanh chân chạy trước, tóm được nó ở rìa công viên, nó nhanh tay rút dao trong túi áo ra đâm vào tay hắn và trèo qua hàng rào, chạy ra ngoài đường. Nhưng chiếc xe đã đuổi kịp, bọn chúng vây lấy con bé, một tên xông lên tát nó bạt máu, mạnh tới mức con bé choáng váng không còn sức lực. Bọn chúng nhanh chóng đưa nó lên xe trước khi mọi người chú ý.

20. Chương 20

Tiếng chuông điện thoại vang lên, một tên nghe máy. Vậy là dự đoán của Lucky đã đúng. Nhưng Nguyên làm gì mà có thể bắt Kimura thừa nhận nhanh tới vậy? Bất thóp được tên cáo già đó chỉ có bố làm được, lơ lửng như nó còn khó khăn, huống hồ một người thật thà như Nguyên. Hay bố về giải quyết rồi? Không, bố cũng đâu về kịp.

Con bé bị lôi tới một công viên. Nguyên và người của nhà nó đứng chờ sẵn. Kimura nằm co quắp dưới đất, máu văng đầy áo, khuôn mặt bị đánh sưng lên. Có vẻ như hắn bị đánh thừa sống thiếu chết tới mức phải khai ra. Không giống Nguyên chút nào. Nguyên mà nó biết không phải là người có thể ra tay tàn nhẫn tới mức này. Mỗi khi bắt đắc dĩ phải dùng vũ lực bảo vệ nó, anh thường cầu nguyện đêm đó. Một người ghét tổn hại người khác như anh, sao lại thay đổi nhiều đến thế?

Kimura và nó được trao đổi cho nhau. Nguyên đỡ lấy nó, đôi tay không ngừng run rẩy vội vàng vuốt lại mái tóc bị đứt rối tung của con bé lên. Anh sầm mắt lại khi thấy vết bầm trên mặt. Nguyên cũng không phải người có thể đột ngột phá vỡ thỏa thuận, nhưng chẳng mất một giây để anh ra hiệu cho người lao vào đánh người của Kimura.

- Là tên nào? Tên nào đã đánh em?

Nguyên làm điều đó thật dễ dàng, chỉ trong một cái búng tay, anh thay đổi nhiều quá, giống bố hơn rồi. Nó không thể để anh biến thành bố được. Lucky hét lên:

- Dừng lại.

Tất cả khựng lại vì tiếng hét của con bé. Nó thở gấp khi hét quá lớn.

- Lui về cho tôi.

- Em làm gì vậy?

- Lui về ngay.

Lũ tay chân nhìn nó rồi nhìn Nguyên, phân vân cho tới khi Nguyên ra hiệu lui về. Con bé nhìn Kimura:

- Tôi từng bỏ qua cho ông nhiều lần, nhưng sự chịu đựng nào cũng có giới hạn.

Kimura nhìn nó giận dữ. Ông ta chưa bao giờ dám nhìn nó bằng ánh mắt ấy, chắc đã phải nín nhịn nhiều lắm. Cũng phải, vất kiệt trí tuệ và công sức cho The King chỉ để một con bé chỉ biết sống sung sướng nghiêm nhiên cuồn hết mọi thứ. Rốt cuộc, ông ta cũng chỉ là một nạn nhân của bố.

- Đưa ông ta đi đi – Lucky hất mặt với người của Kimura – Và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi.

Lão hói ngạc nhiên, nhưng hắn cố nói to bằng giọng thều thào:

- Tao không cần mày thương hại? Muốn giết thì cứ giết đi!

- Tôi chỉ đang trả ơn. Ông cống hiến cho gia đình tôi không ít, tôi chỉ có thể dùng công lao đó kéo ông từ dưới vực lên... còn chạy khỏi thú dữ hay không là chuyện của ông.

Con bé quay lưng, ra hiệu ọi người về.

- Tôi không ưa ông, nhưng đừng để bố tôi tóm được.

Nó khẽ liếc người đàn ông thảm hại gục dưới đất ấy trước khi ra về. Trong quá khứ, lão già đó từng mỉm cười dịu dàng với cái đầu bóng loáng để chào nó, có thể ở hoàn cảnh khác, ông ta sẽ không căm ghét nó đến thế. Đồng tiền có một ma lực thật đáng sợ. Liệu một ngày nào đó, Nguyên có giống ông ta?

Nguyên đỡ nó, tay vẫn không ngừng run rẩy. Máu trên áo anh còn chưa kịp khô, những vết bầm đã thâm tím lại, đầu chỉ có một miếng gạc che tạm vết thương. Con bé cúi gầm mặt xuống đất để anh không nhận ra nước mắt nó đang rơi.

- Em không sao thật chứ? Có đau chỗ nào ngoài mặt?

- Không sao.

Nguyên khụy xuống ngay cửa xe, thở phào.

- Đánh người tới mức ấy... chẳng giống anh chút nào.

- Lúc đó anh cũng không hiểu mình làm sao nữa. Trong đầu chỉ có một ý nghĩ rằng nếu không nhanh, chúng sẽ giết em ngay tức khắc nên anh đã không kiềm chế được, lao vào đánh ông ta.

Nguyên cúi xuống, không chỉ là đôi tay nữa, mà bờ vai và giọng nói cũng run rẩy theo.

- Anh bị điên rồi, nếu ông ta không thừa nhận, chắc anh đã giết ông ta.

Lucky mím chặt môi, cổ nuốt nước mắt, đặt tay lên vai Nguyên, xoa xoa.

- Anh sợ lắm, sợ không được nhìn thấy em nữa... Để em bị bắt ngay trước mặt, thật vô dụng, vô dụng.

Con bé hôn nhẹ vào tóc Nguyên:

- Kẻ vô dụng đã cứu mạng tôi không ít lần này, anh đúng là đáng vất đi thật đấy! – Lucky cười khi – Cảm ơn vì lại một lần nữa anh đưa tôi trở về.

Nguyên chảy nước mắt, nắm lấy bàn tay đang ốp vào má anh, rồi mỉm cười trong tiếng thở dài:

- Anh mới là người phải cảm ơn. Cảm ơn vì em đã không sao.

Con bé ép Nguyên tới bệnh viện kiểm tra, cũng may anh chỉ bị chấn thương nhẹ nên cần nghỉ ngơi. Lucky không cho Nguyên báo với bố, nó không muốn ông kéo lại một mối thù mà nó vừa cố gắng để xóa bỏ.

Vậy là chỗ của Kimura đã trống, rồi bố sẽ sớm đặt Nguyên vào vị trí ấy. Chuyện này xảy ra nhanh hơn dự tính, con bé cũng phải nhanh hơn, sớm ngồi vào chiếc ghế của bố bằng bất cứ giá nào, trước Nguyên giết người chỉ vì nó.

- Mà đẹp lắm!

- Nghe thật giống một câu an ủi – An thở dài.

- Cười đi, vì mày chọn điều này mà.

- Ủ phải. – Con bé khẽ gượng trong chiếc váy trắng muốt.

Lễ đính hôn, An không mời Trí. Mà tốt nhất tên ngu ngốc đó đừng có tới hay gọi điện, chỉ làm An không cười nổi thôi.

Ngày đính hôn, An rất đẹp, một cô dâu đẹp ngây ngất với khuôn mặt thật buồn. Trong ngày lễ kết hôn 6 năm trước, chị của An cũng mang vẻ mặt đó, hai con bé từng thề với nhau rằng cả hai sẽ mặc váy cưới với khuôn mặt rạng rỡ hạnh phúc. Nhưng giờ, An đã từ bỏ lời thề ấy, và có lẽ, nó cũng sẽ sớm quên.

- A lô. Vâng. Vâng.

Nguyên cúp máy, rồi lưỡng lự nhìn nó. Anh phân vân một lúc mới mở lời được:

- Xin lỗi, nhưng anh có thể chỉ đưa em tới bữa tiệc được chứ?

- Sao vậy?

- À... chút việc riêng...

- Việc gì? Đừng bắt tôi đồng ý nếu không có lý do.

- Người nhà anh bị bệnh.

Mặt Nguyên tái mét, dường như người nhà ấy rất quan trọng với Nguyên. Chẳng lẽ mẹ anh gặp chuyện gì? Con bé nhớ tới người phụ nữ đau khổ đó, bà ấy tạo cảm giác của một người mẹ.

- Được thôi, nhưng anh phải quan sát ở bữa tiệc 10 phút để chắc chắn mọi thứ đều ổn.

- ... 10 phút ư?

- Tôi không tin tưởng mấy gã thiếu nhanh nhạy hơn anh.

- Được. Anh sẽ dặn họ cẩn thận.

Nguyên đi một lượt bữa tiệc quan sát, tới khi chắc chắn, anh chạy như bay ra ô tô, vội vàng nổ máy.

- Chậm 3 phút.

Tiếng con bé từ dãy ghế sau khiến Nguyên giật mình. Đáp lại vẻ bàng hoàng không nói nên lời của Nguyên, Lucky vẫn khoanh tay trước ngực:

- Nhanh lên trước khi bọn vệ sĩ phát hiện tôi không còn ở bữa tiệc.
- Em làm gì ở đây?
- Quan tâm tới người nhà nhân viên là trách nhiệm của sếp.

Nguyên thở dài chịu thua:

- Thôi được, dù gì anh cũng đâu cấm được em cái gì. Lên đằng trước ngồi đi!

Con bé lên phía trước ngồi trong khi Nguyên gọi điện báo vệ sĩ không cần phải tìm nó.

Anh không tới bệnh viện thủ đô mà ra khu vực ngoại ô. Trên cung đường quen quen đó, nó thêm hối hận sau mỗi cây số trôi qua. Hình như không phải là mẹ Nguyên bị bệnh, nó nhiều chuyện quá rồi.

- Xin lỗi vì gây rắc rối cho anh. Tôi sẽ ở xe chờ anh.
- Tới rồi thì vào đi. Không sao đâu.
- Không cần. Tôi không muốn cản trở...
- Nhưng anh không yên tâm để em một mình. Đừng bướng nữa!

Quả đúng như nó nghĩ. Là bệnh viện nơi trái tim nó lần đầu tan vỡ. Bước chân nặng nề hơn, nó không muốn vào đó làm kì đà cản mũi hay phải mỉm cười, bắt tay với tình địch ...

của mình chút nào. Nguyên nắm cánh tay nó, kéo đi trong vội vã. Trên đường đi, anh không nói nhiều, như lo lắng lắm. Cô gái đó vẫn quan trọng với anh tới vậy ngay cả khi anh sống chết vì nó sao? Lòng ngực nhói đau trong từng nhịp thở. Anh đẩy mạnh cửa phòng trong hơi thở dốc. Cô gái đó đang ngồi dựa vào gối, xem ti vi, nhìn thấy anh đi cùng nó, hơi ngạc nhiên nhưng cũng khẽ mỉm cười. Y tá trông thấy vẻ mặt của Nguyên liền rớt rít xin lỗi vì quên không báo lại rằng tình trạng của Linh đã ổn. Ra cô ấy tên là Linh, vậy mà nó cứ nghĩ tên cô gái xinh đẹp đó phải đặc biệt lắm. Nguyên thở dài nhẹ nhõm, khẽ dựa người vào tường.

id=up> Xuống Cuối Trang - Xin lỗi vì khiến anh lo lắng.

- Đừng nói vậy – Nguyên vén tóc cô ấy ra sau tai, điều Nguyên chưa bao giờ làm với nó – Có gì mà phải xin lỗi.
- Nó ghét nhìn thấy yêu thương của anh hướng về cô gái khác, con bé quay đi chỗ khác, rơm rớm nước mắt.
- Đây là... - Cô gái tên Linh nhìn nó thắc mắc.
  - À, anh quên mất – Nguyên quàng tay qua người nó, kéo nó sát lại gần mình, cười toe – Đây là chị Lucky đấy!

Lucky hốt hoảng đẩy Nguyên ra. Anh đang làm gì thế? Thân thiết với người con gái khác khi mà anh quan tâm tới cô ấy như vậy ư? Con trai thật là động vật vô tâm.

- A, chị Lucky ạ? Anh em hay kể về chị lắm.

Nguyên khẽ đẩy Linh, gãi đầu cười hì hì. Gì cơ? Nó vừa nghe thấy gì? Nhìn ánh mắt tròn xoe của nó, Nguyên vội vã giới thiệu:

- À quên, đây là em gái anh, nó tên Linh, kém em 2 tuổi.

Gì? Lại tin động trời gì nó vừa nghe đây? Nguyên vừa lên nòng, bắn vỡ choang nụ cười ngập tràn hạnh phúc và yêu thương nó luôn ghen tỵ và khao khát. Em gái ư? Đùa! Nó tự xăm lên trán mình chữ “ngu” rồi. Mấy năm qua, con bé đỡ hơi là nó đau khổ vì điều gì, dằn vặt vì điều gì, thêm nghị lực từ bỏ Nguyên vì điều gì? Vì Nguyên yêu quý em gái của mình ư?

- Em chào chị.

Linh cúi chào với gương mặt hớn hởi. Ghen tuông làm lóa mắt nó rồi, sao nó không chịu nhận ra nụ cười này rất giống Nguyên chứ? Ngu si! Ngu quá mà. Lucky đứng trơ ra, nó vẫn trong giai đoạn tiêu hóa thông tin, và một phần hình như đang khiến nó mắc nghẹn. Con bé không biết phải phản ứng thế nào, nó không suy nghĩ được gì, chỉ nhận thức được nó đang muốn nổ tung. Con bé lùi lại phía sau, chạy biến sau khi kịp nói:

- Tôi... tôi đi vệ sinh.

Nó dừng lại, thở hổn hển ngoài sân. Đôi ba người dừng lại che miệng cười nhìn một con bé đang nhảy chơi chơi như phát điên. Hura!!!!!!! Vậy là anh em chứ không phải người yêu? Nụ cười đó là dành cho gia đình? Vậy là Nguyên không hề lừa dối nó? Vậy là Nguyên chỉ yêu nó thôi?

Con bé sung sướng, đôi mắt nó tít vào thành đường thẳng, miệng không khép lại được. Nó trở lại phòng bệnh với biểu hiện trái ngược hoàn toàn về nặng nề lúc mới đến. Nó gơ tay ra:

- Xin chào, chị tên Lucky. Rất vui được làm quen với em.

Linh hơi bối rối, rồi khẽ phì cười bắt tay nó:

- Quả đúng như anh trai em kể.

Nguyên chọc ghẹo:

- Kiểu cách quá đáng phải không?

- Đó là chuẩn mực cư xử.

Con bé hăm hè, Nguyên liền nhún vai cười khẩy:

- Vâng vâng. Hai chị em nói chuyện, anh ra ngoài chút.

Còn hai người trong phòng, hơi bối rối, nhưng con bé thấy vui hơn bao giờ hết. Ít nhất thì cô bé xinh đẹp này không phải địch thủ đáng gờm của nó. Càng nói chuyện, nó càng thấy cô bé ngoan ngoãn, hiền lành, và rất biết suy nghĩ. Cô bé nói luôn muốn được gặp Lucky, dường như Nguyên kể về nó rất nhiều, và toàn những điều tốt đẹp thôi. Vậy nó trong mắt Nguyên tuyệt vời thế à? Bỏ qua mọi loại hoàn cảnh, giờ nó cứ hạnh phúc đã.

- Hình như em có chuyện vui?

Nguyên tủm tủm cười những đường nét như đang khiêu vũ trên khuôn mặt nó. Không lo lái xe, cứ mãi nhìn nó làm gì? Yêu nó nhiều thế à? Con bé co vai, cười tít mắt:

- Gần vậy.

Đôi tai Nguyên đỏ ửng, vì thấy nó “gian xảo” à?

- Linh bị bệnh gì vậy?

- ... Bệnh tim.

- Cứ phải nằm viện suốt à?

- Ban đầu thì nó khỏe, nhưng từ năm 17 tuổi thì bệnh đột ngột chuyển biến, khoảng cách phát bệnh ngày càng gần nhau hơn. Không muốn anh và mẹ lo lắng nên nó chấp nhận nhập viện... Nó luôn ghét mùi thuốc sát trùng.

Vậy là đã 3 năm cô bé ghét mùi thuốc sát trùng ấy ngoan ngoãn chịu những mũi tiêm, những cơn đau đớn trong màu lạnh ngắt của bệnh viện. Chắc hẳn, cô bé phải yêu mẹ và anh trai nhiều lắm.

- Xin lỗi, vì đã tọc mạch vào chuyện nhà anh.

- ... Anh thấy hạnh phúc, vì em vẫn còn quan tâm anh.

Nguyên vẫn nhìn thẳng về phía trước, nó khẽ liếc anh, sống dậy hơi thở dồn dập xúc cảm.

- Là trách nhiệm với nhân viên...

- Em đâu còn là sếp của anh? – Nguyên chọc ghẹo.

- Thì trách nhiệm với vệ sĩ. – Nó chữa cháy bằng giọng ngượng ngịu và cái mồm hơi chu ra.

Nguyên thấy điều đó liền cười hì hì.

- Ban này, anh rất lo, rằng con bé bị làm sao. Nhưng khi em đột ngột hù dọa trong xe, anh thấy yên tâm nhiều hơn là ngạc nhiên.

Thấy nó yên lặng nhìn ra ngoài cửa xe, Nguyên tiếp tục:

- Dù là vì điều gì, việc em ở bên luôn khiến anh mạnh mẽ hơn rất nhiều. Cảm ơn em nhé!

Nó vẫn nghiêng đầu bên phía cửa kính, không để anh thấy nước mắt của mình. Nguyên à, nó cũng cảm ơn anh nhiều, vì đã xuất hiện trong cuộc đời nó, dù ngắn ngủi.

Con bé tu chai nước dọc hành lang tầng hai, nó đi vòng ra phía có cửa sổ nhìn ra vườn tường vi. Hôm nay hoàng hôn đỏ rực, đảm chắc Nguyên đang ngồi lặng lẽ ở dàn hoa giữa vườn tường vi. Nguyên có thói quen đó, nó thì có thói quen đứng nép sau khung cửa, nhìn trộm anh và tiếp tục yêu.

Nguyên từng nói con bé rất hay hành động tùy hứng, và đúng là nó như thế. Nó vẫn yên phận với việc chỉ nhìn trộm anh thôi, nhưng hôm nay, nó rảo chân bước xuống vườn tường vi, vì đột ngột muốn bên anh nhiều hơn những lần khác.

- Đó là chỗ của tôi.

- Cho anh thuê thêm chút nữa. – Nguyên cười nửa miệng.

Con bé ngồi xuống cạnh. Nó chẳng còn nhớ từ bao giờ việc ngồi sát bên anh tự nhiên đến thế. Nó thường không thích gia thế của mình, nhưng quả thật lắm tiền thật dễ mua cảnh đẹp. Ngồi giữa vườn tường vi nở rộ, dàn dây leo xanh rờn bao quanh, xa xa là nền trời đỏ rực, Lucky viết thêm vài nốt nhạc cho bản hòa âm đáng yêu của cuộc đời nó. Nguyên khẽ liếc nó, nó lén lút đưa mắt sang, đôi tai đỏ ửng, khoe miệng nhếch lên, lại là sự im lặng ồn ào ấy. Và, thêm một lần nữa nó đổ tội cho gió về “căn bệnh” áp ủ trong từng tế bào. Nó và Nguyên hôn nhau, vực thăm thứ hai nó đi qua. Vì là lần thứ hai, cả hai đều đỡ vụng về, hoặc có thể, yêu trong anh và nó đã quyện hòa tới mức chỉ việc xuôi dòng mà tìm tới nhau. Nụ hôn của Nguyên... dịu dàng như ánh mắt luôn nhìn nó thật sâu, ước ướm vị kẹo sữa nó vừa ăn, quyến luyến như hai bàn tay không muốn buông nhau.

Nụ hôn kiểu Pháp thứ hai, trái tim bắt đập mạnh hơn, nhưng yêu thương ngấm vào mạch máu sâu hơn. Không còn là sung sướng nổ tung nữa, đã thành ngọt lịm sâu lắng rồi.

Cánh tay nó bị nắm chặt, giật mạnh ra xa Nguyên. Là bố. Khuôn mặt bố đã trả lời ọi thắc mắc, và ông không hề hài lòng với việc hai kẻ đang yêu không thể làm chủ mình. Nguyên bị bọn tay chân đẩy ngã vào vườn tường vi rồi đánh túi bụi, nó định lao vào thì bị hai tên giữ chặt lại.

- Con xin bố. Là con chủ động, không phải lỗi của Nguyên. Con xin bố.

Bố không nói gì, tức giận nhìn Nguyên, mặc nó khóc lóc van xin, mặc Nguyên đau đớn chịu đòn. Anh không hề chống lại, đó là điều nó luôn lo lắng ở Nguyên, mỗi lần nghĩ mình sai, anh phải trả bằng được, dù là cái giá như thế nào. Con bé cắn vào tay của một tên, và nhanh chóng quay sang đá mạnh vào chỗ hiểm của tên còn lại, rồi lao vào ôm Nguyên khiến bọn chúng ngừng lại. Bố lại gần:

- Ta ghét nhất kẻ nào nuốt lời hứa.

- Anh ấy không nuốt lời hứa – Con bé đập bộp vào ngực, khóc lóc – Là con, là con chủ động.

- Xin lỗi chủ tịch.

- Một kẻ đi quá giới hạn không có tư cách quay lại nói với ta câu đó.

Bố giận dữ lắm, ông sẽ giết Nguyên mất. Vì nó, lúc nào cũng vì nó với cả đồng rắ rồi bủa vây Nguyên. Con bé vẫn ôm chặt Nguyên:

- Không phải tại anh ấy, là con, là con mà. Con xin bố.

- Lôi nó ra! – Bố giận dữ quát lớn và bỏ vào trong nhà.

Nguyên đẩy nó ra, bọn chúng cũng kéo nó ra, con bé dùng hết sức mình ôm lấy Nguyên nhưng không nổi. Lucky bị lôi vào trong nhà. Còn Nguyên, vẫn bị đánh tới tấp.

Bố nhốt nó vào phòng, rồi đi dự tiệc. Từ cửa sổ phòng nó, nó có thể nhìn thấy Nguyên. Anh nằm đó, giữa vườn tường vi, ngất xỉu hoặc đau tới mức không dậy được. Nó run rẩy bấm số gọi An tới, rồi nhanh chóng cắt, xé chần thành nhiều phần, buộc thành sợi dây, nối từ cửa sổ phòng xuống dưới đất. Bọn chúng bỏ mặc Nguyên vì biết anh sẽ chẳng lết dậy nổi nên nó có thể trèo xuống mà không bị phát hiện. Tới trên cửa sổ tầng một thì sợi dây vải bị đứt, nó ngã dúm vào bụi cây phía dưới, chảy máu đầu gối, khuỷu tay, mặt thì xước hết. Con bé cố không hét lên nhưng cũng choáng váng một lúc mới đứng dậy được. Nó khập khiễng chạy về phía Nguyên, lay nhiều lần anh mới mở mắt, nhưng giọng yếu lắm. Con bé lau vội nước mắt, thủ thỉ:

- Anh cố chịu một chút nhé!

Rồi nó đỡ Nguyên dậy, xốc lên lưng nhưng không được. Nguyên không còn sức để gồng lên nên nặng hơn lần trước rất nhiều, nó phải cố vài lần mới đưa được anh lên lưng. Đôi chân không còn sức, mà hình như nó bị rạn xương rồi, đau lắm! Con bé chống hai tay xuống gối để không ngã khuỵu xuống, rồi gồng lên, bước từng bước một. Mặc cơn đau buốt bé tí như con kiến ở bàn chân nó đi, mạng sống của Nguyên phụ thuộc vào nó lúc này.

Nó gọi cho An bảo con bé bấm chuông cổng để cánh cổng được mở. Ra khỏi cổng, người của An giúp nó đưa Nguyên lên xe. Con bé chui vào xe, vội vã:

- Tới bệnh viện nhanh lên.

Nguyên vẫn chưa tỉnh, nó đặt anh gối đầu lên chân nó. Con bé cố nắm chặt để tay không run, nó cởi bớt áo để thấm máu trên mặt Nguyên. Nhìn khuôn mặt đó, nó cố kìm rồi nhưng nước mắt cứ không ngừng rơi. Nó sợ tới mức không nói được gì, tay chân luống cuống hơn. An thấy vẻ hốt hoảng đó, liền quay lại, nhào người qua ghế, ốp chặt hai má nó:

- Không sao đâu. Sẽ không sao. Mà phải bình tĩnh.

Con bé gật đầu, nó không bình tĩnh được, nhưng nó phải thế, để còn lo cho Nguyên. Nguyên được đưa vào phòng cấp cứu, An giục già Lucky đi chụp chân.

- Tao phải về, bố tao sắp về rồi. Không thấy tao, bố giết Nguyên mất.

Con bé nắm ...

lấy tay An:

- Mà không ưa Nguyên, nhưng giờ tao chỉ có thể nhờ mày. Chăm sóc Nguyên giúp tao, xin mày đấy!

An ôm lấy nó, khi nước mắt lãn dài:

- Tao sẽ cố hết sức. Tao hứa. Về tới nhà thì gọi bác sĩ tới khám ngay nhé. Tao sẽ báo ày về tình hình của Nguyên.

An cho người đưa Lucky về, còn con bé ở lại bệnh viện.

Nó trở về với đôi chân khập khiễng, bà quản gia cuống quýt gọi bác sĩ tới. Lucky chỉ lẳng lặng lê đôi chân đau đốn ra phía sau nhà. Nó đứng giữa khóm tường vi tan tác, đèn vẫn lấp lánh nhưng những bông hoa chẳng còn nguyên vẹn. Loài hoa mẹ yêu thích, vườn hoa mẹ đã trồng, nó cũng chỉ như những cánh hoa này thôi, thuộc quyền sở hữu của bố, và bố có thể phá hủy khi bố muốn. Tường vi, bố đã dập nát chúng như dập nát cổ găng yêu bùng cháy trong nó.

Lucky gạt nước mắt. Lần này, bố thật quá đáng, và nó sẽ không mềm lòng nữa.

21. Chương 21

Nguyên bị gãy xương sườn, xương chân và chấn thương phần mềm. Bố dường như chẳng quan tâm gì tới việc đó, không thêm tới bệnh viện nhưng vẫn giao công việc như bình thường.

- Bố vẫn ép người ta làm việc ngay sau khi đánh họ phải nhập viện sao?
- Ta chỉ giao những công việc liên quan tới giấy tờ thôi, con còn muốn gì nữa?
- Bố có biết anh ấy bị gãy cả xương sườn và xương chân không?
- Làm sai thì phải chịu hình phạt, thế thôi.
- Vậy bố đuổi việc anh ấy đi.
- Công việc là công việc. Ta không công tư lẫn lộn như con.
- Thế thì chuyển anh ấy sang chi nhánh bên Mỹ đi.
- Nhờ ơn con mà Kimura biến mất, chỉ còn nó trợ giúp, ta rảnh rồi lắm hay sao mà cho nó sang Mỹ an nhàn?
- Nhưng...
- Đừng lắm chuyện nữa. Lên phòng đi!

Bố vẫn thản nhiên đọc báo khiến con bé tức anh ách.

- Cũng tới lúc bố nghỉ ngơi rồi đấy!
  - Sau Kimura, giờ con định chăm sóc nốt người già cuối cùng sót lại trong nhà này à?
  - ... Bố kiếm tiền thế còn chưa đủ?
  - À phải – Bố làm như không nghe thấy Lucky nói gì – Từ nay đừng có tới bệnh viện thăm nom thằng nhóc ấy nữa, con còn cả đồng công việc phải làm, còn ta thì không muốn mạnh tay hơn đâu.
- Con bé tức giận bỏ lên phòng. Bố lúc nào cũng chỉ ép người khác theo ý mình, nhưng lần này nó sẽ không ngoan ngoãn nghe theo bố nữa.
- Tao cho người chăm sóc Nguyên rồi. Yên tâm đi!
  - Ủ, cảm ơn mày. Lúc này tao chỉ nhờ được mày thôi.
  - Sao không tới thăm?
  - Để bố tao điên lên rồi giết Nguyên à?
  - ...
  - Tao đã nói với Linh rằng Nguyên đi công tác và vẫn đang chăm sóc con bé tử tế. Mày nói lại với ông ấy giúp tao để khỏi lo lắng.
  - Ủ, mày ổn chứ?
  - ... Nay, nếu tao làm điều có lỗi với mày, mày vẫn sẽ là bạn bè với tao chứ?
  - Cũng còn tùy, phải xét xem mày bắt buộc phải làm hay thực sự muốn làm điều đó... Mà kể cả có giận nhau tới mức nào, thời gian trôi qua, mọi thứ sẽ lại ổn.

- Cảm ơn mày.

Lucky ôm chặt lấy An. Xin lỗi An nhé! Về điều nó sắp làm, dù có không tha thứ cũng được, nhưng hãy hiểu cho nó. An luôn là người bạn quan trọng nhất với nó.

Điện thoại từ bệnh viện gọi tới, Linh lại trở bệnh. Lucky vội vã bỏ cuộc họp, phóng xe ra ngoại ô. Quả đúng như Nguyên nói, thời gian phát bệnh đang có xu hướng rút ngắn lại nhanh chóng. Nó vừa thở dốc, vừa chạy xộc vào phòng bệnh. Linh đã ổn hơn, và có một thanh niên đang ngồi cạnh giường con bé. Linh

khẽ vẫy tay khi thấy Lucky, người đó cũng quay ra cửa nhìn. Là anh ta, là người có hình xăm chuồn chuồn. Quả nhiên anh ta có mối quan hệ thân thiết với gia đình Nguyễn. Anh ta nhìn thấy Lucky, liền ngạc nhiên:

- Sao cô lại ở đây?

- Hả? À... tôi tới thăm Linh.

Lucky tiến về phía Linh trong khi trả lời. Linh thắc mắc:

- Hai người quen nhau ạ?

- Cũng không hẳn. – Con bé xoa đầu Linh – Em đỡ rồi chứ?

- Vâng.

Nam giằng tay Lucky ra, nhưng thấy Linh xị mặt lại buông tay.

Người con trai này, cái cách anh ta quan tâm, chăm sóc Linh dường như không chỉ là một người bạn như Linh giới thiệu. Nó thấy đôi mắt anh ta giống đôi mắt Nguyễn nhìn nó, yêu thương thật nhiều và không phải tình cảm anh em. Anh ta có việc nên về trước, còn con bé ở lại trò chuyện với Linh cho tới khi bố gọi về. Nó tiến ra xe thì bị anh ta từ trong góc tối túm lấy tay, kéo giật lại. Vệ sĩ lập tức ghim anh ta, ấn người vào xe.

- Buông ra đi. Đó là người quen của tôi.

Anh ta phũ phũ quần áo, hằn giọng:

- Thật biết cách cư xử.

- ... Anh có chuyện gì muốn nói với tôi à?

- Tôi muốn cô đừng có tới đây nữa.

- Tại sao?

- Có vẻ con bé chưa biết cô là tiểu thư của The King, đúng không? Vậy thì dừng lại ở đó được rồi.

- Nực cười. Tại sao tôi phải được phép của anh? Linh là bạn tôi, tôi tới thăm bạn mình thì có gì sai?

- Bạn ư? – Nam cười khẩy – Cô nghĩ con bé không thể chữa được bệnh tim là vì ai? Nếu là gia cảnh trước đây, con bé đã thừa điều kiện để chữa khỏi, nhưng vì không đủ kinh phí để sang Mỹ phẫu thuật, nên tới giờ con bé vẫn đang phải chịu đau đớn. Vậy mà cô vẫn vác mặt tới đây và gọi con bé là bạn ư? Nó sẽ phản ứng thế nào khi biết sự thật? Cô muốn con bé đột quỵ à?

Bốp! Lucky tát Nam một cái thật mạnh. Nước mắt đọng đầy ánh mắt đang cố gắng cứng cỏi:

- Tôi có đáng làm bạn Linh hay không là do con bé tự cảm nhận, không mượn anh phải nhận xét.

Nó quay lưng bỏ đi nhanh chóng. Đôi phần trong nó thừa nhận những điều anh ta nói, nhưng Linh là em gái Nguyễn, nó phải bảo vệ và chăm sóc con bé như một cách trả lại những gì Nguyễn cho nó, dù mọi người có nói gì đi chăng nữa. Mặc kệ những gì anh ta nói, nó vẫn sẽ tới bệnh viện này.

- Sắp tới ngày tận thế hay sao mà em lại hẹn anh đi uống cà phê?

Trí vừa ngồi xuống vừa đùa. Con bé nhấp một ngụm trà hoa, rồi nhìn thẳng vào mắt Trí:

- Anh muốn tập hồ sơ của TS Town không?

- ... Em đang nói gì vậy?

- Hai lần anh cho người bắt cóc tôi chỉ vì tập hồ sơ đó, còn định mua chuộc cả Kimura, hình như anh muốn chúng lắm thì phải.

- Anh không hiểu em đang nói gì.

Trí làm bộ mặt ngơ ngác, Lucky cười khẩy, khoanh tay trước ngực với vẻ ngạo nghễ:

- Những thứ bố tôi muốn giấu, chỉ có tôi mới lấy được thôi. Sao anh không đánh trực diện đi nhỉ?

- ...

- Sao vậy? Con át chủ bài tự tìm đến anh, vậy mà lại thôi ham muốn chiến thắng à?

- ... Em có mục đích gì?

- Chỉ là một điều kiện nhỏ, rồi anh cứ tiếp tục việc của mình, tôi không quan tâm.

- ... Điều kiện là gì?

- Hãy cầu hôn tôi.

Trí ngạc nhiên, ánh mắt gần như không tin những gì mình nghe. Cũng phải, mới ngày hôm qua vẫn còn là con bé ghét cay ghét đắng anh ta.

- Tại sao em đột ngột đổi ý vậy?

- Anh không cần biết. Tôi không can thiệp vào chuyện của anh thì anh cũng đừng tọc mạch chuyện của tôi.

- ... Liệu chủ tịch có đồng ý?

- Đó là chuyện của anh. Hãy khiến bố tôi đồng ý, và anh sẽ có tập hồ sơ.

- Đột ngột vậy? Còn tình yêu tuyệt đẹp giữa thiên kiêu tiểu thư và anh chàng vệ sĩ tài năng thì sao?

- Anh bỏ mặc tình yêu khi anh có thể có, còn tôi thì không thể có dù cố gắng thế nào... Anh thấy mình có tư cách nói tôi không?

- ...

- Có vẻ như anh không từ chối đề nghị của tôi – Con bé quay lưng ra về - Tôi chờ tin tốt của anh.

Con bé đứng dậy định ra về thì Trí thắc mắc:

- Em luôn lo lắng chuyện anh nuốt The King mà? Không sợ nữa sao?

- Tôi chưa bao giờ sợ hay lo lắng việc đó cả. Thứ phù phiếm đó anh có nuốt cũng không trôi đâu. Hơn nữa, anh cướp được chúng càng tốt, tôi chán ghét cuộc sống vương giả này từ lâu rồi.

- ... Anh thực sự muốn biết điều gì khiến một tiểu thư nổi tiếng bướng bỉnh thay đổi quyết định đấy.

- Ai biết – Con bé thở dài, nhìn băng quơ – Chắc là vì tôi muốn sống an nhàn ở một vùng quê cùng với bố.

Quả thật, không việc gì Trí muốn mà không làm được. Anh ta dễ dàng khiến bố đồng ý. Bố đánh tiếng:

- Con và Andrew có vẻ thân thiết hơn nhỉ?

- Thì sao ạ?

- Nó tới hỏi ta về chuyện cầu hôn con.

- ... Bố muốn sao?

- Thì tất nhiên ông bố nào cũng muốn con gái mình hạnh phúc.

Đúng, nhưng hạnh phúc trong mắt bố khác nó nhiều lắm.

- Bố ưng con rể như thế à?

- Ta ưng nó từ lâu, chỉ có con là bướng bỉnh thôi.

- Vậy con đồng ý.

- Hả?

Bố đứng hình luôn, dường như không tin vào những gì vừa lọt vào tai.

- Tại sao...

- Con hết tuổi bướng bỉnh rồi, thế thôi.

- ... Con chỉ gạt đầu đơn giản thế thôi à?

- Tất nhiên là có điều kiện. Chắc bố cũng biết Nguyên có một em gái bị bệnh tim. Con muốn bố cho con bé sang Mỹ chữa bệnh và để Nguyên sang quản lý chi nhánh bên đó. Lễ đính hôn phải tổ chức sau khi Nguyên đi.

- ... Con thật giống ta. Làm điều mình muốn bằng mọi cách.

- Chẳng phải cái giá quá rẻ để bố có được Andrew sao? Bố thừa biết trong tay anh ta không chỉ có Crown mà? Hơn nữa, anh ta đáng dùng hơn Nguyên.

- Ta không nghĩ mình phải chấp nhận điều kiện. Nếu con từ chối, ta chẳng ngại gì kết liễu thằng ranh mà con coi trọng hơn sinh mạng ấy đâu.

- Con là con gái bố, chắc bố cũng thừa biết con chẳng ngại ngần gì đi theo người mình yêu, dù là xuống địa ngục. Đúng không?

Bố trừng mắt nhìn nó, giận dữ có, đau khổ có. Nó biết, nó cũng không thể tha thứ điều mình vừa nói. Dọa kết thúc cuộc đời mình trước mặt đấng sinh thành, điều làm mất nhân cách nhất, nó cũng đã làm rồi. Chỉ biết xin lỗi bố, bố chỉ đau lòng thôi, còn Nguyên có thể mất cả cuộc đời.

- Thôi được – Bố thở dài – Lúc nào con cũng là nhất.

Nó nằm phịch xuống giường, nhắm nghiền mắt lại. Nó muốn dùng cuộc đời mình ép bố buông tha Nguyên hơn nhưng Nguyên sẽ chẳng chấp nhận điều đó đâu, nên nó chỉ làm được có thế. Nguyên không ở bên nó nữa, và thời gian qua đi, anh sẽ tự rời xa nó thôi.

- Anh không đồng ý.

- Tôi không nghĩ anh có quyền quyết định ở đây.

- Anh sẽ nói chuyện với chủ tịch.

- Vậy còn Linh? Bố tôi sẽ chữa khỏi cho con bé nếu anh đồng ý.

Nguyên bắt đầu lung lay, con bé tiếp tục:

- Bệnh ngày một nặng hơn rồi. Anh muốn con bé đau đớn rồi chết đi sao?

- Nhưng...

- Trước khi làm một tên ngốc trong tình yêu, hãy hoàn thành bổn phận với gia đình mình đi đã.

Nguyên im lặng, suốt buổi khai trương triển lãm và cả khi đã lên xe về anh cũng im lặng. Trên đường về có qua phố nhà Nguyên, nó liếc Nguyên nhưng không hề thấy anh phản ứng gì với con đường quen thuộc này.

Bao lâu rồi anh không về nhà?

- ... Anh không nhớ nữa.

- Mẹ anh vẫn để anh trả viện phí và tới thăm Linh là bà vẫn luôn coi anh là con trai. Chỉ có anh tự đẩy mình ra thôi.

- ...

- Thứ khó dứt nhất vẫn là tình cảm gia đình. Còn tình yêu bị chia cắt, dù say đắm mấy, dù mãnh liệt mấy, ta vẫn sẽ ổn khi thời gian trôi qua.

- Vậy... em có muốn trở thành gia đình của anh không?

- ...

- Muốn trở thành gia đình của anh không?

- ...

- Muốn trở thành gia đình của anh không?

- Đừng bắt chước tôi.
- Muốn trở thành gia đình của anh không?
- ... Nếu là tôi trước đây, chắc sẽ gật đầu lia lịa, nhưng...
- Vậy là được rồi.

Nguyên ngắt lời nó rồi quay xe thật nhanh, phóng đi đường khác.

- Anh làm gì vậy? – Nó hốt hoảng.
- Anh muốn ra biển chơi.

Con bé nhìn trân trân Nguyên rồi ngả phịch lưng xuống ghế. Thỉnh thoảng, Nguyên lại rồ rồ như nó. Cũng tốt, có lẽ sẽ là kỉ niệm cuối cùng trước khi Nguyên đi.

Tiếng sóng vỗ rì rào, những giọt mặn chát bắn tung tóe lên mô đá, bầu trời nhiều mây nhưng biển vẫn mãnh liệt và đẹp mê hồn. Nó từng mơ được nắm tay Nguyên, cười đùa chạy dọc bãi biển, nhưng giờ, hai bàn tay không đan vào nhau, suy nghĩ nặng trĩu bờ vai, và hai ánh mắt không thể bối rối. Cả hai đều ngầm hiểu đây là sự chia tay chẳng?

Nguyên dẫn Lucky lên một ngọn hải đăng trắng muốt. Anh phải khó khăn lắm mới mượn được chìa khóa vào trong, thật chẳng lãng mạn chút nào, nhưng nó yêu sự chuẩn bị luôn thiếu sót của anh. Rồi cả hai trèo lên trên đỉnh ngọn hải đăng ngồi hướng ra biển. Cả hai luôn chơi trò im lặng thật ồn ào, còn hôm nay, chỉ là một sự im lặng thật im lặng. Gió biển thổi vào khóe mi vị mặn chát:

- Đây! An ửi em đi. Lâu hơn những lần...

Nguyên ghé sát vào nó, rất nhanh và không để nó nói hết câu. Anh vội vã tìm tới nó như sợ nó đi mất. Nó bối rối đuổi theo anh vì biết nó sẽ phải để anh đi.

Một nụ hôn cưỡng quýt trước biển. Mặn và đau... Có vị mặn chát của nước mắt nơi đầu lưỡi, có cái đau xé lòng trong hơi thở gấp gáp. Cả hai đều đang khóc, nhưng không muốn dừng nụ hôn đó, như trao hết yêu thương trong khoảnh khắc hòa quyện... Vì có lẽ, đây sẽ là nụ hôn cuối... Hãy để nó và anh yêu nhau cháy bỏng lúc này thôi...

- Anh sẽ về, sớm thôi. Anh nhất định sẽ về thật sớm.
- ... Em không chờ anh đâu.
- Anh sẽ về.
- Chỉ cần anh thực hiện được lời hứa thì ở đâu không quan trọng. Hãy cứ chăm lo thật tốt cho gia đình anh đi.

Con bé đặt một nụ hôn lên trán Nguyên, nước mắt rơi, nhưng nó mỉm cười bằng tất cả hạnh phúc của cuộc đời nó. Sau tất cả, nó chỉ có thể trao anh nụ cười rạng rỡ của một cô dâu hạnh phúc. Nguyên à, không cần chiếc nhẫn trên ngón áp út, không cần những lời hứa ngọt ngào, không cần quay trở lại, nó vẫn sẽ yêu anh tới cuối cuộc đời này. Đi và sống thật tốt, anh nhé!

22. Chương 22

- Mà ỉn chứ?

An ôm nó vào lòng, vỗ về. Con bé ngồi bên cửa sổ, ngược nhìn lên trời:

- Chắc là Nguyên bay rồi. – Lucky thở dài, túm chặt lấy thân váy – Tao còn từng nghĩ mình sẽ mặc chiếc váy này và nắm tay Nguyên.

- ...

- Đáng lẽ mày nên trách cứ tao.

- Tao giận mày chứ – An nắm lấy vai nó – Nhưng tao hiểu mày làm thế vì điều gì. Nói là không thể tha thứ, chắc tao ngưỡng mộ mày nhiều hơn. Tao không đủ can đảm làm tất cả vì người mình yêu như thế.

- Chỉ là mày có cách yêu khác tao thôi. Không phải cô gái nào cũng có thể chôn vùi tình yêu vì tham vọng của người mình yêu. Mày hi sinh còn tao học cách ích kỉ.

An thở dài, ôm nó lần nữa. Một cái ôm rất chặt. Cảm ơn vì An đã hiểu và bỏ qua cho nó về chuyện đính hôn với Trí. Con bé hạnh phúc vì có An trong cuộc đời mình. Tình bạn của hai đứa sẽ luôn vững bền, đúng không?

- Mày tới lễ đính hôn được thật không?

- Được mà – An cười – Tao tới vì mày chứ đâu phải vì Trí?

Buổi lễ đính hôn diễn ra ngay sau khi chuyến bay của Nguyên khởi hành. Hình như bố không đợi được lâu để ném con gái mình vào “hạnh phúc”. Trong tiếng vỗ tay, chúc tụng, hân hoan của mọi người và báo giới, nó và Trí khoác tay nhau bước lên lễ đài với hai gương mặt cười như khuôn mẫu. Chỉ là sự phô diễn trước những ánh đèn flash. Trí khó xử vì An có mặt ở đó, nó đau buồn vì Nguyên đã đi rồi. Cô gái khoác tay chàng trai, hai người trao nhẫn mà không hề có hình bóng nhau trong tim.

Buổi lễ đính ước hạnh phúc trong mắt bố.

Lucky đi vào căn phòng bí mật nằm trong phòng làm việc của bố. Bố sang Nhật vài ngày, đây là thời cơ thuận tiện nhất cho nó. Nó lục tung trong phòng nhưng không thấy tập hồ sơ đó, con bé tiến lại chiếc kết ở góc phòng, chỉ có những thứ thực sự quan trọng và tối mật bố mới giấu trong đây. Nó đứng nhìn chiếc kết một lúc, hít một hơi thật sâu vào lồng ngực rồi mới có thể bấm mã số. Liệu nó có đang chỉ điểm gót chân Achilles? Nó đưa tập hồ sơ này cho Trí sẽ không sao chứ? Bố có tức giận không? Không nghĩ nữa, nó đã không còn đường lui nữa rồi, chỉ còn cách cứ tiến về phía trước.

Con bé đập bộp tập hồ sơ xuống bàn:

- Như tôi đã hứa.

- Cảm ơn... vậy khi nào chúng ta sẽ kết hôn?

- Chúng ta sẽ hủy hôn, nhưng chưa phải bây giờ.

- Hủy hôn? Em nghĩ đây là trò đùa chắc?

- Không. Nhưng tôi không muốn trở thành một công cụ chiến đấu ngớ ngẩn của anh. Đây là thỏa thuận giữa chúng ta và tôi đã hoàn thành, còn việc kết hôn không hề có trong thỏa thuận nên đừng nghĩ tới chuyện đó. Chỉ cần nói chưa tới lúc khi bố tôi đề cập chuyện đó.

- Đổi lại anh được gì?

Con bé cười khẩy, đứng dậy:

- Anh đang tham lam quá đấy. Cách đối đãi với con rể sẽ khác với đối tác, anh còn chưa hài lòng? Vậy tôi cũng không dám chắc mình sẽ im lặng trong cuộc chiến này đâu.

- Được thôi, được thôi – Trí nhún vai, lắc đầu – Đừng ghê gớm như vậy chứ tiểu thư.

Nó bỏ về, tên Trí khiến nó chẳng bao giờ ưa được.

- Này! Từ nay, mỗi lần đi gặp Trí, mày cho tao đi cùng nhé.

- Sao vậy?

- Không có gì – An xua tay – Chỉ là tao muốn gặp thôi.

- Đừng quên là mày sắp kết hôn.

Thái độ An kì lạ như lần nó giấu chuyện của Nguyên. Từ sau hôm Lucky kể cho con bé việc nó dùng tập hồ sơ để trao đổi, An lại quay lại trạng thái dễ phòng với Trí như trước. Lần này nó lại lo lắng gì thay cho con bé nữa đây? Cũng được thôi, là chuyện của Trí thì nó không thực sự quan tâm lắm.

Chú kết hôn với một cô gái mới quen, tiếng sét ái tình và tuổi tác của chú khiến họ nhanh chóng đi tới quyết định. Nó mừng cho chú, vì chú yêu mẹ cũng quá lâu rồi.

- Chúc mừng chú.

- Cám ơn nhóc con – Chú ôm chặt lấy nó – Chú không đợi được nhóc rồi, xin lỗi nhé.

- Hi hi... .. Không thể làm cô dâu của chú như đã hứa, nên chú phải hạnh phúc nhé, cho cháu bớt áy náy.

Nó ôm ghì lấy cổ chú, đu lên, khẽ thì thầm vào tai:

- Chú quên mẹ đi nhé, và mang hạnh phúc tới cho cô ấy.

Chú gỡ tay ra, mỉm cười nhìn lên bầu trời rực nắng:

- Chú không thể quên, không bao giờ quên được. Nhưng... đã tới lúc chú tìm hạnh phúc hiện hữu thay vì đuổi theo một giấc mơ hảo huyền.

- ... Trong tương lai, cháu có thể mỉm cười và nói như chú không nhỉ?

Chú xoa đầu nó:

- Thời gian trôi qua, rồi cháu sẽ ổn thôi – Chú hôn nhẹ vào mu bàn tay nó – Vì cháu đáng được hạnh phúc hơn bất cứ ai, công chúa của chú.

Ừm, nó sẽ ổn, như chú vậy. Chú đã từng yêu mẹ sâu sắc, đầy hi sinh và không mong chờ đáp lại, nhưng rồi gần ấy năm trôi qua, chú cũng đã nhẹ nhàng đặt quá khứ xuống mà bước tiếp. Con bé sẽ thế, và Nguyên cũng vậy, không còn yêu nhau nữa vào một ngày không xa.

Lucky lặng lẽ rời lễ cưới sớm, những tình yêu tìm đến được với nhau khiến nó ghen tỵ. Nó không muốn mình nhỏ nhen như vậy, nhưng nó thực sự không can tâm, sao cuộc đời lại không công bằng vậy? Này hoàng hôn đỏ rực kia, nó sẽ sớm ổn chứ? Và ở phương trời xa kia, Nguyên sẽ sớm quên nó chứ? Con bé thử dài đi dọc dưới hàng cây, chỉ thời gian có thể cho nó câu trả lời.

- A lô.

- ...

- A lô, ai vậy ạ?

- ...

- Nếu không nói thì tôi cúp...

- Anh đây.

Thời gian như ngưng đọng, giọng nói quen thuộc đó thổi yêu thương vào tai nó. Gần năm rồi nó chưa nghe giọng nói Nguyên, nhớ quá! Nước mắt rơi từng giọt, cũng đã lâu rồi nó chưa khóc, từ khi nó để Nguyên rời xa. Con bé nín chặt cảm xúc lại, giọng nói cố bình thường:

- Sao vậy?

- Không có gì... Anh gọi để chắc rằng em vẫn ổn.

- Em không nuốt lời hứa. Còn anh... anh vẫn đang thực hiện lời hứa chứ?

- Ừ, anh vẫn đang kiểm soát tốt mọi chuyện.

- ... Còn nhớ em không?

Lucky giật mình. Nó đang nói gì vậy? Vì nó nhớ Nguyên quá sao?

- Đó là việc duy nhất anh không kiểm soát được.

- Đừng vậy! Nếu anh nói thế, em sẽ lại chạy tới bên anh với cả đồng rắc rồi đấy.
- Thì sao? Anh chấp nhận mọi thứ để được ở bên em, thậm chí là chết. – Nguyên nghẹn ngào trong xúc động, nó cũng thế.
- Nhưng em thì không. Anh không còn thì ai sẽ lo ẹ và em anh? Bố anh đã rời xa họ rồi, chẳng lẽ anh muốn họ đau khổ thêm lần nữa sao?
- ... Em đã từng nói sẽ đánh đổi tất cả để có được thứ đắt giá nhất hành tinh này...
- Chuyện đó... là khi chúng ta còn bồng bột.
- Vậy thì chúng ta cứ làm kẻ bồng bột tới cuối đời, không được sao?
- ... Chăm lo cho bác và Linh thật tốt nhé. Chào anh.
- Anh sẽ gọi nữa.

Con bé cúp máy, ngồi phịch xuống đất và òa khóc. Nó sẽ không nghe bất kì cuộc gọi từ số lạ nào nữa.

Đám cưới của An cũng đã đến, sau đó là kì nghỉ trăng mật. Vì công việc của chồng mà nó cũng chẳng có nổi một tuần trăng mật trọn vẹn, chỉ đi 3 ngày sang Bali cho gần rồi về. Ngay cả điều trọng đại của cuộc đời mình, con bé cũng không thể có cho trọn vẹn.

Trí và Lucky vào phòng cô dâu. An rất xinh đẹp như nó luôn thế, nhưng vẫn là bộ mặt giống chị nó trước đây. Con bé ôm chặt lấy An, ngậm ngùi:

- Cố mà có được hạnh phúc mày nhé!

Nó lặng lẽ rời khỏi phòng. Lucky để hai người giây phút riêng tư hợp pháp cuối cùng. Đạo gần đây, An luôn tới gặp Trí một mình, nó cứ nghĩ rồi con bé sẽ xách váy chạy khỏi đám cưới, nhưng An đã không làm vậy, chỉ là một tiếng thở dài khi chiếc nhẫn được trao vào ngón áp út.

Suốt đường về nhà, Trí im lặng.

- Một cô dâu xinh đẹp – Lucky thở dài – Và một cô gái đau khổ.
- ... An sẽ hạnh phúc.
- Anh là người quyết định chuyện đó à?

Con bé cười khẩy. Hôm nay, nó đặc biệt ghét Trí.

- Có lẽ sau này An sẽ tự tìm ình hạnh phúc xứng đáng với nó thay vì phí phạm cuộc đời mình ột kẻ không ra gì.

Trí dừng xe lại bên đường, không nói gì, ...

buông tay khỏi vô lăng và nhìn không chớp về phía trước.

- Anh là vị hôn phu của tôi không có nghĩa là tôi có trách nhiệm ngồi đây đau khổ cùng anh. Hãy cứ tiếp tục là một thằng ngu một mình đi! Tôi thấy bất hạnh thay cho An khi nó yêu phải anh.

Con bé ra khỏi xe và bắt taxi về nhà. Đau lắm phải không? Một kẻ ngốc không biết nắm giữ những gì mình đang có thì đáng bị thế. Cứ đau đi, như nó lúc này!

- Gì vậy?
- Bật ti vi, nhanh lên! Kênh tin tức.

An hét tướng vào trong điện thoại. Mới sớm ra đã định hành hạ gì nó thế không biết? Con bé uể oải với chiếc điều khiển, bật ti vi và dò kênh tin tức. Nó đánh rơi cái bộp chiếc điều khiển xuống giường. Một cái tít to ùng chạy ngay góc dưới màn hình: “Chủ tịch của The King – vị vua trong giới kinh doanh và những bê bối mờ ám khởi nguồn cho ngại vàng”. Toàn bộ bản tin tức buổi sáng nói về bố và vụ việc của tập đoàn TS Town. Nó biết ai là người đã khơi lên bản tin giật gân sau cái tên nặc danh gửi thông tin đó tới đài truyền hình. Do chưa có cơ sở, đài truyền hình chưa khẳng định chính xác điều đó, nhưng ít nhất đây cũng

là một vết nhơ cho The King. Nếu Trí khởi kiện, bố sẽ phải ra hầu tòa mất, và Lucky đã ngoan ngoãn trao một trong những bằng chứng cho anh ta. Con bé thật ngu ngốc, nó lúc nào cũng gây phiền phức cho những người mình yêu thương thế này sao?

Bố ăn sáng trong giận dữ, ông xé nát tờ báo trong tay. Cũng may là bản tin không hề đề cập tới tập hồ sơ hay chứng cứ nào ngoài những thông tin từ một kẻ nặc danh. Dù đã sao ra thành hai bản, nhưng nó vẫn nuốt không trôi, nếu bố phát hiện, bố sẽ giết nó mất.

- Anh là người phao tin đồn này?

Con bé đập bộp tờ báo lên mặt bàn Trí đầy tức giận. Anh ta chỉ cười khẩy:

- Đừng nghi ngờ vị hôn phu của em thế.

- Anh muốn gì? Dìm The King xuống để mua chúng dễ dàng như anh đã làm với Crown?

- Không phải... - Trí chạm nhẹ vào bàn tay Lucky – Phải nói là giống bố vợ anh đã làm với TS Town chứ?

Con bé tức giận, hất tay Trí ra, tát anh ta thật mạnh:

- Đồ khốn.

- Gì vậy? – Trí lau máu chảy ra từ khóe miệng – Chính em tự nguyện bán bố mình cho anh mà?

Hắn ta nở nụ cười hiểm độc. Cuối cùng thì bộ mặt này cũng đã lộ rồi, nhưng nó đã quá mải mê yêu mà không hề đề chừng những thứ khác, giờ thì đã quá muộn rồi. Trí gõ bút xuống bàn thành nhịp:

- Anh tự hỏi cổ phiếu của The King sẽ giảm bao nhiêu sau việc này nhỉ?

- ... Anh cần gì để không kiện bố tôi ra tòa?

- Ồ, anh đâu có nói là sẽ kiện bố em.

- Vậy anh muốn gì?

- Anh chỉ đang khiến cuộc đời bố vợ mình thú vị hơn thôi.

Con bé định lao vào đánh cho tên Trí đó một trận để chấm dứt tiếng cười đáng ghét ấy, nhưng nó bị Nam tổng ra ngoài. Anh ta kéo con bé xuống tận gara ô tô, nó hất tay ra:

- Đây là cách anh cư xử với phu nhân chủ tịch tương lai à?

- Cô nên cẩn trọng hành động của mình, chủ tịch không phải là người nhân từ đâu.

- Hừ, một con chó vẫy đuôi chạy theo tên khốn đó có tư cách nói điều đó sao?

- Cô nhìn lại bố mình đi đã, nếu ông ta không làm chuyện xấu thì chúng tôi có gì để bới móc không?

- Tất cả đã là chuyện quá khứ rồi, tại sao các người còn lôi nó lại sau bao nhiêu năm chứ? Chính gia đình Nguyên còn bỏ qua chuyện đó...

- Chủ tịch làm vậy không phải vì trả thù cho TS Town.

Không phải ư? Vậy là Trí không có can hệ gì với gia đình Nguyên như nó vẫn nghĩ? Vậy tại sao tên đó cứ phải lấy bằng được hồ sơ của TS Town? Còn người này nữa, rõ ràng là anh ta rất thân thiết với gia đình Nguyên.

- Anh nói vậy là sao?

- ... Cô về đi, một người như cô không nên dính dáng tới chuyện này.

- Hừ, tỏ vẻ quan tâm khi trước anh chỉ muốn xé tôi thành từng mảnh sao?

- Tôi đã hứa với Nguyên sẽ không động vào cô.

- Lời lẽ thật giả dối – Con bé cười khẩy – Anh nói mình bảo vệ gia đình Nguyên nhưng lại phục vụ cho kẻ mà anh cho là tàn nhẫn, nuôi ý định trả thù khi gia đình Nguyên không hề có ý muốn đó, anh có tư cách để giữ lời hứa với Nguyên sao?

Nam tức giận đẩy mạnh Lucky ngã ra đất, giận dữ quát lớn:

- Nếu cô nhìn thấy người mang ơn với mình treo cổ tự tử, cô sẽ làm gì? Đó là vị chủ tịch tôi luôn tôn trọng, là người đã cứu mang tôi, nhưng rồi gã đốn mạt là bố cô đã cướp tất cả từ tay ông, dồn ông tới mức phải tự vẫn. – Anh ta gục xuống, thở dốc – Tôi đã sống cả cuộc đời mình để giúp con trai ông phục thù, nhưng chỉ vì cô mà nó hoàn toàn thay đổi, nó quên lời thề khi chứng kiến cái chết của bố, từ bỏ cả gia đình để chạy đến phục vụ kẻ đã giết bố nó chỉ để ở bên bảo vệ cô. Tất cả chỉ vì cô. Cô mới là người không có tư cách nhắc đến người tôi kính trọng hay bất cứ ai trong gia đình ông ấy.

Nam bỏ đi. Chỉ còn lại nó, nó nghe rõ những gì Nam nói, từng chữ một. Lucky òa khóc. Vậy điều Nguyên muốn chỉ là bảo vệ nó thôi sao? Tất cả những gì anh chịu đựng, những vết thương thân xác và cả những nỗi đau nhói lòng, bị nó dần vặt, nghi ngờ, cắt đứt quan hệ ruột thịt, liều lĩnh làm những việc phi pháp... chỉ một lí do đơn giản ấy thôi sao? Vậy mà nó từng nghi hoặc anh, không ngừng xua đuổi anh khỏi cuộc đời nó. Nguyên à, nó không xứng đáng có được những điều đó... Anh đã trả một cái giá quá đắt rồi.

id=up> Xuống Cuối Trang

23. Chương 23

Gần đây, phóng viên luôn túc trực trước cổng nhà và trụ sở chính của The King. Bất cứ bố hay nó đi đâu làm gì cũng không thoát khỏi những ánh đèn flash, những chiếc máy ghi âm chen lấn, xô đẩy vây quanh. Bố tức giận xối tung mọi thứ để tìm tung tích kẻ nặc danh, nhưng Trí không phải là tên ngốc. Hắn che giấu hoàn hảo tới mức bố trở nên nhạy cảm mỗi khi nhắc tới TS Town. Điều kì lạ là Trí không hề kiện bố ra tòa, cứ như đó chỉ là vở màn hoành tráng cho trò chơi giữa bố và hắn.

Cổ phiếu của The King tuy sụt giảm không đáng kể nhưng không còn ổn định như trước, các chi nhánh nước ngoài cũng vì thế mà gặp bấp bênh. Nguyên phải phụ trách toàn bộ khu vực Âu – Mỹ nên bận rộn tới mức điện thoại của nó chẳng còn cuộc gọi nhớ nào. Mà Lucky cũng chẳng còn tâm trí quan tâm tới chuyện đó, nó bận tới mắt tới mũi. Hơn nữa, con bé gần đây không nuốt trôi hết một bữa cơm với đủ thứ dày xéo, mặc cảm tội lỗi vì nó đã gây ra rắc rối này, lo sợ bố sẽ phát hiện ra tập hồ sơ trong két chỉ là bản sao, và cố gắng hỗ trợ bố bình ổn mọi thứ thật tốt để bố không lòi Nguyên về.

An thì như ngồi trên đống lửa, con bé tới tìm Trí còn nhiều hơn khi chưa kết hôn. Nó hiểu cảm giác của con bé. Nếu Nguyên hành động như Trí, chắc nó chỉ biết bỏ ra mà khóc thôi. Nhưng, An cứng cổ hơn Lucky nhiều, con bé luôn ôm lấy nó: “Tao sẽ không để Trí làm gì mày đâu”. Vì An vẫn thấy mình trả ơn mẹ chưa đủ, hay vì con bé không muốn người mình yêu lẫn quá sâu vào sai trái, mục đích gì thì Lucky cũng rất lo lắng, An bắt đầu khó ngủ, lúc nào cũng đắm chiêu. Liệu con bé có đang ép mình quá không?

Chuyến bay của Nguyên hạ cánh lúc 13 giờ 30 phút, chắc giờ anh đang ở văn phòng của bố. Con bé về nhà sớm hơn thường ngày, không muốn chạm mặt Nguyên chút nào. Nguyên cũng chỉ ở đây vài ngày để trao đổi công việc rồi lại về bên Mỹ, không cần thiết phải gặp làm gì để thêm vương vẩn.

Nắng chói chang quá, chắc lát nữa sẽ là màu trời mà Nguyên mê đắm. Kí ức dội về, con bé vô tình lái xe tới quảng trường lúc nào không hay. Quảng trường không còn đông đúc như khi Nguyên còn ở đây, nó khẽ mỉm cười nhớ lại con bé ngày nào còn lảng xảng ở đây chỉ để được nói chuyện với Nguyên. Thời gian trôi qua nhanh thật, không còn là hai kẻ ngây thơ chỉ biết sống mỗi phút cho tình yêu chớm nở. Con bé nhìn đồng hồ, quay xe. Vẫn còn sớm để trở về, tới câu lạc bộ thăm chú và thành viên một lát, công việc quá bận rộn khiến nó không gặp được mọi người một thời gian rồi. Vợ chú thay nó làm bóng hồng duy nhất trong câu lạc bộ. Nghe mọi người trên chộc cô dâu trẻ ngày nào tan làm cũng tới đây chăm sóc chồng, nó thấy ghen tỵ. Nếu nó cũng có thể như cô ấy, lau mồ hôi, đưa nước cho Nguyên sau ngày làm việc căng thẳng và mỉm cười nói: “Anh vất vả rồi”.

Mọi người ra về, nó dạo một vòng quanh câu lạc bộ để ôn lại những gì đã qua. Ở góc cầu thang kia, Nguyên hay lấy chổi lau sàn, ở trước máy bán nước, hai đứa thỉnh thoảng ngồi bệt xuống đất buồn chuyện, ban

công gần đó, nó hay ngồi hóng gió, à, có lần Nguyên còn tưởng nó ngắt nữa, bờ tường này nó đã từng trèo để tránh Nguyên... mọi góc ngách đều đang sống lại những kỉ niệm, nhớ quá, đã từng là trò trốn tìm ngốc nghếch. Con bé ngồi phịch xuống dưới gốc cây nơi nó có nụ hôn đầu tiên, xé tà huy hoàng vẫn thế, gió thổi tung làn tóc vẫn thế, chỉ khác là không còn hai trái tim bối rối nữa, mình nó thôi! Con bé nhắm mắt nghe tiếng lạo xạo của những chiếc lá chơi đùa trong gió.

- Mọi người về hết rồi à?

Giọng nói thân thuộc vang lên, con bé mở bừng mắt nhìn sang. Khoảnh khắc ngưng đọng như hoàng hôn năm ấy, cả hai im lặng nhìn nhau. Hình ảnh ấy chỉ cần lọt vào mắt nó thôi cũng đã thừa sức vực mọi yêu thương bùng cháy. Đúng là Nguyên rồi, không thay đổi gì nhiều, đôi mắt vẫn nhìn nó như thế, vẫn khiến thân nhiệt của nó tăng đột ngột như thế.

- Lâu rồi không gặp. – Con bé muốn cười, nhưng khóe môi như đóng băng.

- ... Ừ. Lâu quá rồi.

- Linh ổn chứ?

- Khí hậu bên đó tốt cho sức khỏe nên nó bình phục rất nhanh.

- Vậy thì tốt. Mong con bé sẽ sớm trở lại cuộc sống bình thường.

- Cảm ơn em.

- Bác gái thì sao?

- Mẹ anh vẫn khỏe. Linh phục hồi rất tốt nên tinh thần mẹ cũng khá hơn.

Cả hai im lặng, biết nói gì nữa đây? Thực sự rất khó để tạo dựng lại mối quan hệ giữa hai người từ bỏ nhau khi đang yêu quá nhiều.

- Trong giai đoạn khó khăn này, anh vẫn quản lý tốt khu vực Âu – Mỹ, cảm ơn anh.

- Em khách sáo thế từ khi nào vậy?

- ...

- Anh chỉ tiếp nối thành quả của chủ tịch thôi.

- Không phải ai cũng có thể tiếp nối đâu.

Nguyên nhìn Lucky, nhưng con bé không dám quay sang. Nó sợ lại lần nữa bị ánh mắt đó hút vào mà tạo thêm một đồng rắc rối.

- Em càng ngày càng đẹp.

- Vậy à? Cũng phải thế thì mới lấy được chồng chứ.

Câu đùa dở tệ nhất trong cuộc đời nó, dường như càng khiến cả hai khó mở lời hơn.

- Đây... cũng chỗ này, chúng ta...

- Lúc đó – Lucky ngắt lời Nguyên – Em giống một kẻ điên đang yêu vậy. Nghĩ lại thật buồn cười, nhưng... em chưa bao giờ hối tiếc khi từng yêu anh như thế.

Con bé nhìn ...

lên những tán cây xào xạc theo điệu gió. Cũng từng là những chiều hè rực rỡ ánh hoàng hôn thế này, nó yêu Nguyên trong từng hơi thở.

- Em vốn cứ nghĩ mình sẽ không sống nổi, nhưng rồi hai năm qua, em vẫn sống tốt. Xem ra, dù muốn hay không, chúng ta đều phải trưởng thành.

Nguyên ngược lên những áng mây đỏ rực:

- Em còn khó chịu với hoàng hôn không?

- Em đã nói mình thôi ghét nó từ mấy năm trước rồi mà.
- Vậy thì tốt.
- Sao tự dưng hỏi vậy?
- Không có gì...
- Thôi, em phải về đây. Tối nay em có chút việc.

Nguyên khẽ ừ, rồi giơ tay ra:

- Cũng nên đánh dấu ngày chúng ta gặp lại chứ?

Đôi mắt reo vui, vẫn là nụ cười nửa miệng lém lỉnh pha chút cao ngạo ngày nào. Nó bắt tay Nguyên. Trong khoảnh khắc tiếp xúc với thân nhiệt quen thuộc, trái tim nó sống lại những xao xuyến của ngày hè đã qua, khi mà nó yêu hết mình cho tuổi trẻ. Con bé vội vàng rút tay trước khi mọi thứ ulla về, nhưng lần này, Nguyên lại là người níu những ngón tay nhỏ bé của nó. Lucky khựng lại, ngược nhìn Nguyên. Anh nhìn xuống hai bàn tay nắm lấy nhau như vừa muốn trốn chạy vừa muốn quện vào nhau.

- Anh thì không làm được. Lời hứa đó quá sức của anh - nước mắt Nguyên lăn dài – Anh không trưởng thành thêm chút nào kể từ khi em thôi ghét hoàng hôn.

Lucky bàng hoàng, nó có thể nói gì khi tìm lại được cảm giác có cả thế giới trong tay? Con bé khẽ run rẩy, nó muốn lao vào vòng tay Nguyên, muốn lắm. Bất chợt, chuông điện thoại reo. Là bố.

- Nguyên có chỗ con không?

- ...

- Sao không trả lời thế?
- Bố muốn tìm ai thì phải gọi cho người đó chứ?
- Tiện một công gọi con về mà. Nó có đó thì bảo nó tới dự tiệc tối nay nhé.
- Bố muốn biết thì tự đi mà hỏi.

Con bé quát lên rồi ngắt máy. Nguyên tròn mắt nhìn khiến nó ngượng đỏ mặt.

- Đây gọi là trưởng thành đấy à?
- Kệ em. – Con bé phụng phịu.

Bàn tay ấm nóng ấy vỗ nhẹ đầu nó:

- Chẳng thay đổi chút nào hết.

Nó đúng là ngốc mà, lại thấy gió có vị ngọt rồi.

Bố chuyển sang gọi cho Nguyên, kêu tới ăn tối luôn rồi dự tiệc.

- Vậy đi cùng em luôn. Anh về đây, chắc không có xe đi lại nhỉ?

Nguyên lại tròn xoe mắt:

- Em không đi bus nữa à?
- Em đâu còn là sinh viên nữa, cũng phải giữ thể diện cho bố chứ.
- Vậy để anh lái.
- Tất nhiên, nhờ vả thì phải trả ơn chứ.

Nguyên cười hì hì. Không chỉ nó, Nguyên cũng đâu thay đổi nhiều.

- Chuyện lúc này...

- Chúng ta đều sẽ trưởng thành, dù sớm, dù muộn – Thêm một lần nó ngắt lời Nguyên – Thời gian trôi đi... rồi mỗi người sẽ dần ổn.

Con bé quay ra ngoài, nhìn những ánh đèn chạy lướt qua cửa kính, mắt nhòe đi. Nó không biết được Nguyên phản ứng thế nào, nhưng nó cũng không muốn biết. Hãy cứ để những gì đã qua ngủ yên ở quá khứ.

- Em muốn vậy?

- ... Chúng ta nên thế.

Đúng, nó nên thế! Nó không muốn lần nữa đem tính mạng Nguyên ra khỏi lớp tình yêu trẻ con của nó được, vì bố rất ghét những ai nuốt lời hứa.

- Nhưng anh tham lam lắm, chỉ ổn thôi thì không đủ với anh.

Nguyên đùa trong tiếng cười gượng. Lucky không nói gì, vẫn nhìn ra ngoài cửa xe. Nếu như anh chết, liệu anh có còn dành được những thứ hơn từ “ổn” không?

Cả cuộc đời này, anh và nó, chỉ nên sống thật ổn thôi.

- Xin thông báo một tin trọng đại với tất cả những người bạn của tôi ngày hôm nay. – Bố giờ cao ly rượu, tươi cười – Hãy nâng ly chúc mừng cho lễ kết hôn được tổ chức cuối tuần này của con gái tôi.

Choang! Con bé đánh rơi chiếc ly vỡ tan làm những tiếng hân hoan dừng lại. Bố vừa nói gì? Kết hôn ư? Cuối tuần này? Với ai?

Bồi bàn chạy tới lau dọn chỗ con bé làm vỡ. Mọi người khẽ xôn xao về phản ứng của nó. Con bé đứng ngẩn ra nhìn bố, nó không biết nên phản ứng thế nào nữa? Trí bước lên trên bục, đứng cạnh bố.

- Xin giới thiệu con rể yêu quý và tài giỏi của tôi. – Bố hướng bàn tay về phía tên giáo hoạt đó.

Con bé không nghe nổi gì nữa, mắt nó nhòe dần. Có đúng là chuyện cả đời của nó không? Của con bé tới giờ mới hay biết mình sẽ lấy chồng cuối tuần này? Của con bé đứng ở phía dưới nhìn hai con người đó tung hứng cuộc đời nó mà không nhìn nó lấy một lần?

Nó quay sang nhìn Nguyên, anh cũng đang ngạc nhiên không kém. Tại sao lại là khi có Nguyên ở đây? Chỉ việc đính hôn thôi cũng đã khiến nó khó nhìn thẳng vào mắt Nguyên lắm rồi, lần này còn là kết hôn.

Bố kéo con bé lên bục, thì thầm vào tai con bé:

- Đừng để bố phải vấy bẩn bàn tay thẳng nhóc đó.

Con bé run rẩy đứng cạnh Trí, nó nhìn Nguyên không chớp, nước mắt rơi không ngừng. Nguyên dường như cũng không biết phản ứng thế nào, anh cũng chỉ nhìn nó thôi. Bất cứ ai trông thấy điều đó đều có thể biết hai người đang yêu nhau, tiếng thì thào ngày một lớn hơn. Bố vội vã bắt đầu điệu valse để thu hút sự chú ý của mọi người.

Nguyên lặng lẽ rời bữa tiệc, nó không thể đuổi theo. Đuổi theo thì nói gì? Nó đã quyết tâm đặt Nguyên ở quá khứ rồi mà? Nó không muốn bố làm gì Nguyên cơ mà? Chính nó là người tạo cho Trí cơ hội này cơ mà? Vậy tại sao? Tại sao nó lại đau khổ thế này?

Tất cả mọi người đều cười nói vui vẻ, chỉ riêng nó đứng ngoài ban công khóc. Giá như An tới đây thì tốt, ít nhất nó có một điểm tựa. Nhưng tối nay lại chỉ mình nó thôi, cơ mình trong màn sương se lạnh. Một cô dâu trong bữa tiệc thông báo tin vui, mà sao nó không thở nổi. Ở cái thế giới hào nhoáng này, nó thật cô độc.

Lucky đứng lặng người nhìn lên bầu trời. Mẹ, tại sao mẹ không cho nó đi theo? Nếu như mẹ không bắt nó hứa sẽ sống thật tốt, nó đã có thể dễ dàng kết liễu cuộc đời mình hơn rồi.

“Mẹ à, cuộc sống của con... không hề tốt”

- Anh hủy hôn ngay cho tôi.

Con bé xông thẳng vào phòng Trí. Đáp lại vẻ tức giận của nó, hấn vẫn tiếp tục xem hồ sơ:

- Chính em đã yêu cầu anh cầu hôn em cơ mà?
- Nhưng tôi không nói chúng ta sẽ kết hôn.
- Cầu hôn rồi hủy hôn ư? Điều đó mất thể diện lắm! Anh không muốn em phải xấu hổ.
- Hủy hôn ngay hoặc tôi sẽ rút quyền im lặng.

Lucky tức giận quá lớn. Trí đóng sập tập hồ sơ lại, gỡ kính xuống:

- Anh không nghĩ em có thể làm điều đó đâu. – Trí đứng dậy, chạm nhẹ ngón tay vào cằm Lucky – Không biết bố em sẽ phản ứng thế nào khi biết con gái ông bán rẻ bố mình vì người yêu nhỉ? Sẽ giết anh chàng đó? Hay chỉ hủy hoại cuộc đời thôi?

Trí cười khoái chí. Con bé không thể nói được câu nào, nó sợ, sợ lắm. Cổ lết ra phía cầu thang thoát hiểm với hai đầu gối run rẩy, nó khóc, khóc trong sợ hãi, trong đau đớn, trong bất lực. Nó thua rồi, thua tên đồn mặt đỏ.

Suốt cuộc họp cổ đông, nó không thể đưa nổi ánh mắt ra khỏi mặt bàn. Nếu như Nguyên đang nhìn nó thì biết phản ứng sao đây? Cuộc họp kết thúc, Nguyên gọi nó, con bé đi nhanh hơn. Nó bấm thang máy, cửa mãi không mở, Nguyên đang lại gần lắm rồi, con bé hồi hải chạy cầu thang bộ, nhưng Nguyên đuổi kịp, nắm tay nó kéo lại.

- Em sẽ kết hôn?
- ...
- Anh về muộn quá sao?
- ... Em chưa từng nói sẽ chờ anh.
- Em còn yêu anh không?
- ... Không.

Nó cúi gầm mặt xuống, cả cơ thể run rẩy. Từ “không” mà nó phải cố gắng lắm mới có thể nghẹn lời bật ra ấy thật cay đắng. Lồng ngực như bị ai đó giáng những cú đấm thật mạnh. Nguyên chạm nhẹ vào cằm nó, cái cách anh chạm vào thật khác với tên dòm một đó, lúc nào anh cũng nâng niu nó thế. Anh nâng khuôn mặt nó lên để ánh mắt cả hai gặp nhau:

- Vậy tại sao em lại khóc?

Nó đâu có khóc, chỉ là tim nó đau quá nên những giọt mặn chát ấy rơi theo phản xạ cơ thể thôi. Nguyên nhìn nó thật sâu, ánh mắt trĩu mến lắm. Không trách cứ nó sao? Không căm ghét đứa con gái chỉ biết xua đuổi anh?

- Em nói em trưởng thành, em nói em sống tốt, em nói nên quên đi quá khứ. Vậy tại sao em vẫn đeo nó?

Nguyên tóm lấy cổ tay nó, giơ lên. Là chiếc vòng Nguyên tặng khi nó 19 tuổi. Bao lâu nay, nó gửi nỗi nhớ và yêu thương vào trong đó, khiến chiếc vòng dính chặt tới mức không tháo ra được.

- Đó là kỉ niệm thôi, để không quên mình đã từng hạnh phúc.
- Vậy em chấp nhận mình chỉ từng hạnh phúc? Em mạnh mẽ tới mức chỉ biết chạy theo hạnh phúc thôi mà? Em luôn như vậy, em chưa trưởng thành, chưa quên anh, tại sao cứ phải tránh mặt anh?
- Thôi đi.

Lucky đẩy mạnh Nguyên ra. Nó tháo móc chiếc vòng, luống cuống mãi mới gỡ được, rồi ném thẳng vào Nguyên:

- Trả lại anh. Tôi không mạnh mẽ, giờ tôi hèn nhát, tôi không cần nó nữa. Tôi đã muốn vứt nó đi từ lâu rồi. Anh hài lòng chưa?

Con bé bỏ chạy, nó phải trốn khỏi Nguyên càng sớm càng tốt. Nhưng Nguyên đuổi theo kéo nó lại, ôm nó vào lòng. Con bé giãy giụa:

- Bỏ tôi ra. Bỏ ra.

Nguyên ôm chặt hơn, kệ nó có đâm vào cạnh sườn mạnh tới mức nào. Nó muốn quát tháo, muốn đẩy ra nữa, nhưng tiếng tim đập chọt vọng tới tai nó. Giữa tiếng côn trùng, nó từng được nhịp đập này ru ngủ. Nó buông thông tay, òa khóc khi thấy những đốm lập lòe của đom đóm sáng lên trong tâm trí. Nguyên lại lần nữa lôi nó về yêu thương. Đêm hè ấy, nó từng hôn anh say đắm.

- Nếu muốn vứt, em đừng có tháo nó ra cẩn thận quá như thế chứ?

Anh hôn nó. Con bé bất ngờ, muốn đẩy anh ra nhưng không nổi. Nó không chống lại nổi tình yêu. Cái nhịp say đắm ấy vẫn cuốn nó theo mãnh liệt như vậy, và nó tan chảy trong đó, không muốn tìm lối ra, không muốn trở về thực tại, nó sẽ bán mọi thứ mình có để được dừng mãi ở khoảnh khắc này. Hai năm rồi, nụ hôn ấy chẳng bớt chút nào yêu thương.

Nguyên ôm nó vào lòng, siết chặt như sợ con bé tan biến:

- Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em...

Nguyên nói không ngừng. Còn nó, chỉ có thể để nước mắt trôi theo mạch yêu thương. Lucky không nhớ ra được nó đang đau đầu vì điều gì, hiện tại nào đang bủa vây nó, trong mắt nó lúc này chỉ có khuôn mặt Nguyên, trong tai nó lúc này chỉ có tiếng thì thầm của Nguyên, trong tay nó lúc này chỉ có hơi ấm quen thuộc của Nguyên. Trong tim nó, anh chưa bao giờ mờ nhạt, dù chỉ một chút.

Bao nhiêu năm qua, nó vẫn có thể đứng một mình được, nó thừa sự can trường để vượt qua mọi thứ. Nhưng tại sao? Tại sao Nguyên lại xuất hiện trong cuộc đời nó? Lại khiến nó yêu nhiều đến thế? Khiến nó yếu mềm tới mức này. Một mỗi lần rồi, nó chỉ muốn dựa vào anh, muốn say giấc trong nhịp đập trái tim anh. Lucky nhớ lại, chưa lần nào nó chạy thoát được vòng tay Nguyên.

Nó ôm lấy anh, mắt nhắm nghiền, khế thì thầm:

- Đưa em đi, được không anh?

24. Chương 24

- Em không sao chứ? ...

Ánh mắt Nguyên lo lắng nhìn nó. Con bé cố nhe răng cười dù nó sắp nôn ra vì mùi gia cầm trên xe. Nguyên đưa nó tới một miền quê bằng xe khách, phải tiết kiệm vì không mang theo nhiều tiền. Cả hai vội vã đi tới mức không kịp chuẩn bị gì.

- Anh xin lỗi, bắt em phải chịu khổ rồi.

Con bé ẩn nhẹ vào trán Nguyên, cười hi:

- Anh công tử quá đấy. Thế này mà đã than khổ sao?

Lucky đưa tay qua ô cửa xe đã mất kính, đón gió luồng kẻ tay. Nó khẽ vuốt làn tóc xoăn nhẹ bồng bềnh sang một bên vai, đôi ba lọn tóc xuôi theo gió lộng, cười tít mắt vào để Nguyên an lòng:

- Chúng ta bắt đầu sống một cách thú vị đấy chứ.

Nguyên mỉm cười, thì thầm vào tai nó trên chọc:

- Đừng khiến anh muốn hôn em ở chỗ đông người như vậy, đồ xảo trá.

Con bé đỏ bừng mặt, khế thụi Nguyên rồi cả hai cùng bật cười. Nó quên luôn cơn say rồi.

Xe dừng lại, nó bước theo Nguyên trên một con đường thơm sức mùi lúa. Mọi người vẫn đang tắt bật gạt lúa ở cánh đồng hai bên đường trong cái nắng chói chang, có lẽ họ nhận ra hai đứa là người lạ trong làng nên dừng hết lại, đứng ngó hai đứa. Con bé nép sát vào Nguyên, trở nên rụt rè.

- Em rụng vuốt rồi à?

Con bé Thụy Nguyên, nhưng vẫn dính vào anh:

- Chúng ta đang đi đâu vậy?

- Nhà vú nuôi của anh trước đây. Bà giống như người mẹ thứ hai của anh.

Một người phụ nữ có vẻ mặt nhân hậu. Bà chạy ra ôm Nguyên ngay khi nghe thấy tiếng anh vọng từ cổng vào. Về mừng rỡ đó đủ để khẳng định bà yêu thương Nguyên nhiều lắm. Nguyên kéo con bé lại gần mình, cười hì hì:

- Vú, cô ấy đẹp không?

Con bé bối rối cúi chào người phụ nữ đó, bà mỉm cười hiền hậu nhìn nó:

- Đẹp lắm, rất đẹp. Dẫn người yêu về giới thiệu với vú à?

- Không phải là người yêu. – Nguyên choàng tay qua vai Lucky, dựa đầu vào đầu nó – Đây là người con sẽ lấy làm vợ đấy.

Cả vú, cả nó, hơi ngạc nhiên, rồi đột ngột khóc. Có lẽ người phụ nữ ấy hạnh phúc thay Nguyên, còn nó, nó hạnh phúc cho chính bản thân nó. Hai người cùng khóc khiến Nguyên luống cuống không hiểu gì, ra sức dỗ dành. Đúng rồi, một tên ngốc như Nguyên thì chẳng tính ý gì hết, chỉ biết làm người khác hạnh phúc thôi.

Một bữa tối thanh đạm ngon lành nhưng thật khó nuốt khi nó cứ liên tục đặt đĩa xuống chào khách tới. Gần như tất cả những người trong làng đều đến chào hỏi chỉ để ngó mặt hai đứa. Ít nhiều cả hai đều mang vẻ sáng lạn của người thành phố, hơn nữa, con bé có khí chất của một tiểu thư, lại mang dòng máu lai, nên nhà vú giống như một rạp xiếc, nô nức người vào người ra chiêm ngưỡng. Vú tức giận khóa cổng lại, bữa cơm mới xong xuôi được. Khác quê nội nó nhiều quá, dường như chẳng ai có hứng thú bước vào trong dinh thự kín cổng cao tường đặt giữa miền đồng quê đó.

Nguyên kể lại mọi chuyện cho vú, nó đã sợ khi biết nó là con gái của ai, người phụ nữ đó cũng tức giận như mẹ Nguyên, nhưng bà chỉ nhẹ nhàng vuốt nhẹ mái tóc nó:

- Nguyên là con trai, nó có thể chịu đựng được. Con gái như con, chắc đã vất vả nhiều lắm. Khổ cho con rồi.

Dịu dàng quá! Nó nhớ lại khuôn mặt mẹ, giống nụ cười hiền hậu này, mẹ cũng hay mỉm cười vuốt tóc nó mà vỗ về như thế. Con bé bật khóc trong vòng tay bà, dù mới chỉ gặp lần đầu, nhưng nó thực sự biết ơn vì bà đã ủng hộ tình yêu của hai đứa.

Nguyên dẫn Lucky lên triển lãm gần nhà. Nguyên nói cũng từng nhìn thấy đom đóm rợp trời như nó cho Nguyên xem ở nơi đây, nhưng đợi dài cổ mà chẳng có con đom đóm nào hết. Bất cứ lúc nào Nguyên chuẩn bị cho sự lãng mạn là lại có thiếu sót, con bé cười khì trước sự ngốc nghếch dễ thương ấy. Chắc Nguyên đang thất vọng về bản thân lắm. Lucky nằm dài ra bãi cỏ:

- Đom đóm bay cao thật!

Nguyên quay lại nhướn một bên lông mày nhìn nó. Con bé kéo anh nằm xuống thảm cỏ, chỉ lên bầu trời. Trời đêm ở vùng quê không bị thứ ánh sáng đô thị át đi luôn tuyệt vời một cách nguyên vẹn.

- Gì chứ? Là sao mà? – Nguyên không hài lòng.

- Đó là những con đom đóm cố gắng bay cao để đuổi theo ánh trăng. Anh nghĩ thế chẳng phải tuyệt hơn sao?

Nguyên không cự nự nữa, im lặng ngắm trời đêm cùng nó. Màn đen ngập những viên ánh sáng lấp lánh, bàn tay Nguyên rón rén tìm đến, đan vào những ngón tay bé xíu của nó. Sự im lặng ồn ào lại trở về giữa hai đứa, trái tim nó xao xuyến như ngày mới yêu.

- Mẹ anh và Linh thì sao?

- ... Mai anh sẽ gọi điện sang đó, nhờ người quen đưa hai người về.

- Nhưng con bé chưa chấm dứt đợt điều trị.
- Không sao. Nó cũng khỏe lại nhiều rồi, có thể về được.
- ... Lẽ ra anh đã sống yên ổn bên đó, chỉ vì em...
- Anh chưa từng nghĩ mình sẽ ở lại Mỹ – Nguyên siết chặt tay – Em đang cảm hạnh phúc của anh, nên anh phải về đòi lại chứ.
- Anh luôn hi sinh mọi thứ vì em...

Nguyên ngồi dậy, hướng mắt ra dòng sông lấp lánh ánh trăng:

- Hi sinh mọi thứ vì em ư? Anh không vĩ đại thế đâu. Con nhóc ghê gớm đắt giá lắm, nên anh bắt buộc phải trả một cái giá để được yêu. Không phải vì em, anh đang làm cho anh thì đúng hơn.
- ... Thật khéo rót mật vào tai người khác – Con bé dụi đầu vào cánh tay anh – Vậy em cũng phải trả giá cho gã ngốc nghếch này rồi.
- Vậy thì... có hai điều khoản trong mức giá em phải trả. Điều thứ nhất, nói yêu anh đi!
- Cái giá rẻ thế thôi à?
- Thế mà anh còn tưởng mình hết giá cao quá!
- Còn điều thứ hai?
- Anh sẽ cho em biết sau.

Phải rồi, ngẫm lại, chưa bao giờ nó cho anh nghe tiếng yêu. Chắc anh đã phải chờ đợi nhiều lắm. Thật ngu ngốc, đã tới lúc nó kết thúc trò trốn tìm của mình rồi!

- Em yêu anh.

Nguyên im lặng. Con bé đợi, nhưng chẳng thấy anh nói gì. Nó ngược lên nhìn anh, nước mắt lăn dài trên má Nguyên. Nó thấy tội lỗi, tại sao nó không để anh nghe câu đó sớm hơn, tại sao nó khư khư giữ chặt tình yêu cho riêng mình? Nguyên à, chắc anh đã chịu đựng nhiều lắm, xin lỗi, từ giờ em sẽ chỉ cho anh hạnh phúc thôi. Con bé lại dựa vào vai Nguyên, khẽ mỉm cười trong nước mắt. Cả hai thật dễ khóc vì những điều bình thường.

- Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh...

Nó nói tới một nhồi tiếng yêu ấy, bị chôn giấu quá lâu rồi.

Tối đó, cả hai nhìn lại những gì đã đi qua, về quảng trường lộng gió, về câu lạc bộ, về con nhóc chỉ biết trốn và một thằng nhóc mãi đi tìm. Thời gian trôi nhanh quá, nó và Nguyên đã bỏ lỡ thật nhiều điều, nhưng rồi cả hai vẫn yêu nhau.

Dưới ánh trăng rực sáng một vùng trời, Lucky đang hạnh phúc và nó sẽ không từ bỏ anh thêm một lần nào nữa.

Nguyên đột ngột ôm con bé từ phía sau khi nó đang chuẩn bị bữa sáng cùng vú. Khuôn mặt hãy còn ngái ngủ, cả miệng và mắt thành một đường thẳng. Lần đầu tiên nó được trông thấy điệu bộ này của anh, đáng yêu quá!

Thấy vú nhìn, con bé đỏ bừng mặt, bối rối đẩy Nguyên ra.

- Anh đi đánh răng đi.
- Em đang làm bữa sáng à? Lạ nha! – Nguyên vẫn ôm ghì lấy nó.
- Em đang trả giá theo cách của em. – Con bé ghé vào tai Nguyên thì thầm để vú không nghe thấy rồi cười tít mắt vào.

Điều đó thôi đủ để xấu hổ với vú rồi, nhưng Nguyên còn làm điều kinh khủng hơn. Anh hôn nó ngay trước mặt vú, chẳng ngần ngại và cũng chẳng để nó kịp chạy trốn, rồi anh cười khi chạy mất. Vú chỉ tùm tùm rồi

tiếp tục làm bữa sáng, còn nó thì ngượng chín mặt không dám nói gì. Chẳng giống Nguyên thường ngày chút nào, trẻ con hơn, bắt cần hơn, bạo dạn hơn. Con bé phát hiện ra một khía cạnh hoàn toàn mới ở Nguyên, mong là ngày mai, ngày kia cũng thế, nó sẽ khám phá hơn nhiều điều về anh, từng chút một.

Cả hai theo vú ra đồng gặt lúa. Ban đầu con bé khá thích thú với công việc đồng áng, gặt liên hồi. Nhưng nó chỉ là một tiểu thư thôi, nặng gắt khiến cơ thể nhanh mất sức rồi nó choáng váng lả đi. Nguyên nhanh chóng chạy lại đỡ khi con bé lảo đảo. Anh đặt nó dựa lưng vào gốc cây gần đó nghỉ ngơi.

- Em nghỉ đi. Anh lấy nước nhé.

Con bé cầm lấy cốc nước Nguyên đưa, nhìn chăm chăm vào đó:

- Xin lỗi, em thật vô dụng.

Nguyên thở dài:

- Đáng lẽ anh không nên để em vất vả thế này. Anh mới phải xin lỗi, anh mới vô dụng, chẳng có gì cho em ngoài tình yêu.

- Anh luôn gặp vấn đề trong cách sử dụng từ đấy. – Lucky mân mê cốc nước – Phải nói là anh cho em mọi thứ ngoại trừ tiền ra chứ?

- Mĩa mai thật, nhưng đúng là anh chỉ được thế thôi.

- Xui xẻo cho anh là em thích tất cả những thứ không phải tiền Lucky làm bộ mặt dữ tợn, véo má Nguyên - Nên đừng mơ tới chuyện thoát khỏi em lần nữa nhé.

Con bé ngồi nghỉ một lúc cho bớt choáng rồi ra gặt tiếp, Nguyên can ngăn, nhưng nó cười khì:

- Chúng ta cùng cố gắng, nhé!

Ừ, hôm nay nó làm một ít, ngày mai sẽ nhiều hơn, ngày kia nhiều hơn nữa, dần dần hạnh phúc sẽ đọng đầy trong cuộc sống của hai đứa thôi.

Buổi chiều, Nguyên bỏ đi đâu đó, chắc là gọi điện sang bên Mỹ. Chờ mãi không thấy Nguyên về, con bé dần lo lắng hơn. Thấy vậy, vú kéo tay nó:

- Vú đưa con đi tham quan làng trước khi Nguyên về nhé!

Cũng tốt, ít nhất điều đó hữu dụng hơn ngồi một chỗ lo lắng thế này. Quả thực, nó yêu vẻ đẹp dân dã và giản dị của làng này, mọi người trong làng cũng rất quan tâm nhau, ban sáng khi ra đồng, nó phải chào tới gần lối từ đầu làng tới cuối làng. Nếu nó và Nguyên có thể sống ở đây thì thật tuyệt.

Vú dẫn nó đến nhà thờ của làng, đây là công trình cao nhất ngôi làng, đứng ở đâu trong ngôi làng nhỏ bé này đều có thể nhìn thấy nhà thờ. Giống như trung tâm kết nối cả làng lại với nhau, nó chợt nhớ đến bố, ở một vị trí cao chót vót, mọi người đều ngưỡng mộ, đều mơ ước, nhưng thực ra lại rất cô độc. Nước mắt khẽ ứa ra, xin lỗi bố, nó chẳng thể viết cho trọn chữ hiếu thảo, một đứa con gái hư.

- Vào trong xem nhé! - Vú nói với nó.

Con bé khẽ dạp, rồi đẩy cánh cửa vào. Nó hơi giật mình vì rất nhiều người ngồi trong giáo đường, còn thấp nền dọc đường đi nữa, họ đang làm lễ à? Vào xế chiều sao? Nó đưa mắt đảo một lượt giáo đường, rồi bối rối cúi đầu xin lỗi. Thật kì lạ, cả vú, cả những người đó đều đang nhìn nó với một nụ cười. Chợt, Nguyên bước ra từ sau chiếc cột ở một bên giáo đường, anh mặc lễ phục, tiến lại gần nó, thật chậm. Mọi thứ trong đầu con bé nhảy lên nhau thành một đồng hồ hỗn độn, nó cứ há hốc miệng ra nhìn Nguyên. Nhịp tim con ...

bé nhanh hơn bao giờ hết, mạch máu như muốn nổ tung, thậm chí một bên thái dương của nó đang giật giật. Nguyên lại gần cơ thể đứng phồng ra như tượng ấy, quỳ xuống và đưa hộp nhẫn lên, giọng anh run run:

- Điều khoản thứ hai, lấy anh nhé!

Hạnh phúc vỡ òa trong tiếng khóc, con bé cúi xuống ôm lấy anh, gập đầu lia lịa:

- Vâng.

Tiếng vỗ tay vang lên, mọi người đều tươi cười chúc mừng. Vú và vài cô gái đưa Lucky đi thay váy cưới. Vú rơi nước mắt khi đang gắn mạng che lên cho nó:

- Nguyên là một thằng bé tốt, nhờ con chăm sóc cho nó.
- Chúng con sẽ hạnh phúc – Lucky nắm lấy bàn tay gầy guộc – Con hứa.

Nó bước vào trong tiếng trầm trồ và hoan hô của mọi người. Ngày quan trọng nhất cuộc đời nó, chẳng có một khách mời quen thuộc, hay người thân trong gia đình, chỉ là những gương mặt chưa thấy bao giờ, nhưng những nụ cười đó lại khác xa thế giới mà nó từng sống. Thật chân thành, dường như họ thành tâm chúc mừng cho Nguyên và nó. Giữa sự chúc tụng của những con người xa lạ ấy, nó hạnh phúc hơn bao giờ hết. Cả hai đọc lời tuyên thệ, và trao nhẫn cho nhau theo hướng dẫn của cha. Nguyên luống cuống tới mức đọc sai lời tuyên thệ khiến mọi người cười rộ lên, lúc trao nhẫn, tay anh cũng run bần bật, chưa bao giờ nó thấy anh lóng ngóng tới mức ấy. Con bé mỉm cười nghĩ thầm: “Em cũng yêu anh nhiều lắm”. Anh hôn nó trong tiếng hô hoan của mọi người, cả hai đều đang lẫn dần những giọt nước mắt hạnh phúc khi nhìn nhau cười.

Nguyên phấn khích đan vào tay con bé, giờ cao lên:

- Giờ thì cô ấy là của cháu rồi. Cảm ơn mọi người nhé!

Lucky bối rối kéo tay Nguyên xuống, đỏ bừng mặt, nhưng nó không nỡ trách cứ gương mặt vui sướng đó.

Hôm nay, nó có trọn vẹn thứ đắt giá nhất hành tinh.

Nguyên dẫn nó tới một căn phòng ngập nến và hoa trải dưới sàn, bóng bay lấp kín trần nhà. Góc phòng có một chiếc bàn nhỏ dành cho hai người với rượu champagne, bánh ngọt, hai ngọn nến cao, và lọ hoa trên bàn.

- Xin lỗi, anh chỉ có thể làm ở đây vì không muốn phiền vú.
- Mình anh làm hết chỗ này?
- Ủ. – Nguyên bối rối gãi đầu.

Chắc anh phải vào tận thành phố để mua đồ, chứ vùng đồng quê này đâu có. Nó luôn mơ về những điều này khi xem phim nhưng không nghĩ một ngày nào đó, sẽ có người vì nó mà làm vậy. Căn phòng tân hôn ở nhà nghỉ nhỏ trong thị trấn gần đó, chỉ là một khuyết điểm bé xíu so với hạnh phúc nó nhận được mà cũng xin lỗi sao? Lucky ôm chặt lấy cổ Nguyên, đu lên:

- Cảm ơn anh nhé! Lúc nào cũng biết em thích gì, lúc nào cũng khiến em hạnh phúc.
- ... Anh chỉ làm được có thế. – Nguyên ôm chặt lấy eo, nhắc nó khỏi mặt đất, thủ thủ.

Anh dẫn nó ra bàn ngồi, rồi tiến về phía ti vi. Hi hui một hồi vẫn chưa được, nó không hiểu anh định làm gì nhưng không thúc giục. Luôn mắc lỗi khi chuẩn bị những điều lãng mạn là đặc điểm của anh, con bé im lặng chờ đợi. Màn hình lóe sáng và mắt nó mở to. Là anh mà! Những đoạn thư video anh gửi cho nó, ngày tháng trên góc màn hình hiện rõ anh quay nó mỗi năm. Sinh nhật 19 tuổi, khi cả hai mới quen nhau được vài ngày cũng có nữa, được quay bằng điện thoại nên hơi mờ, nhưng lại là đoạn con bé hạnh phúc nhất. Khuôn mặt trẻ con và làn da còn ngăm đen của vài năm trước ngược ngùng gãi đầu và nói không trọn vẹn câu: “Anh... à... ừm... anh không biết liệu có phải mình mơ mộng quá không nữa, nhưng em... anh thấy... cảm giác như em là người anh chờ đợi lâu nay. Ngay lần đầu gặp, khi em đưa tay về phía anh... anh đã có suy nghĩ đó. À... mới quen mà nói vậy... em đừng sợ nhé! Anh không có ý gì đâu...” Sau đó, là năm sau, năm sau nữa... Hạnh phúc cứ nổi tiếp nhỏ giọt. “Anh thích cái cách em cười, thích cách em nhìn sâu vào mắt anh, thích kiểu ăn nói thẳng thắn tới bạo dạn của em, thích gương mặt bối rối, thích cái miệng hay chu ra khi giận dỗi, thích cách em vuốt tóc, thích cách em ăn, thích cách em khóc thật to, thích thói quen gãi tai khi nói dối, thích cách em chạy trốn anh, thích nắm tay em, thích ôm em, thích hôn em, thích... Anh đang nói gì thế không biết... Ý anh là... anh yêu em... mọi thứ của em, con nhóc ghê gớm ạ”.

- Anh quay chúng để làm quà sinh nhật cho em, nhưng chưa lần nào dám đưa. – Nguyên gãi đầu.

Nó không đáp lại Nguyên, nhìn lên màn hình không chớp. Giờ thì nó đã hiểu tại sao những người bị bệnh tim lại không thể quá hạnh phúc, xúc cảm trong lồng ngực, trong toàn bộ cơ thể mãnh liệt hơn rất nhiều

khi nó đau đớn từ bỏ Nguyên, không chỉ là như mà thực sự nổ tung rồi. Con bé không thể mở lời nổi, nó muốn cảm ơn anh vì tất cả, nhưng họng như bị chặn lại. Lucky hít một hơi thật sâu, dồn hết can đảm lại, vượt qua bàn, hôn nhẹ anh với bờ môi run bắn lên. Nguyên hơi ngạc nhiên rồi mỉm cười:

- Lần đầu tiên em chủ động đấy!

Con bé không nói gì, cầm ly champagne muốn cùng ly chúc mừng nhưng tay run quá, và nước mắt cứ rơi không ngừng.

- Chúng ta đã đi một chặng đường dài – Nguyên nắm lấy tay nó – Chẳng dễ dàng để ở bên nhau như bây giờ, nên anh sẽ không buông tay em ra cho tới khi em không còn yêu anh.

Nguyên chạm ly vào ly của con bé, cười khi:

- Đánh dấu ngày trọng đại của chúng ta.

- Nếu... sau này chúng ta bớt yêu... cùng nhắc nhau nhớ về những điều tuyệt vời như thế này rồi lại yêu nhau hơn, hơn nữa, chúng ta sẽ làm được chứ?

Nguyên đan tay vào nó, đưa lên:

- Chỉ cần em cho phép, anh vẫn sẽ nắm tay em chặt thế này khi em là một bà lão 80 tuổi, không còn chiếc răng nào, tóc bạc trắng đầu, cơ thể ốm yếu. Chúng ta không sống tốt nữa, chúng ta sẽ sống hạnh phúc. Cùng cố gắng!

- Ủ, cùng cố gắng!

Cả hai nằm dài trên ban công nhỏ lộng gió. Nó vươn mình sang phía Nguyên, gối đầu lên người anh, áp tai vào lồng ngực. Nguyên bối rối:

- Em làm gì vậy?

- Nghe tiếng tim anh đập dễ ngủ hơn.

Rồi cả hai cứ nằm như thế, nó nhìn Nguyên, còn Nguyên nhìn lên trời. Ánh nến hắt ra từ trong phòng và ánh trăng thấp sáng bầu trời kia không đủ để soi từng giọt mồ hôi, nhưng con bé không ngừng tằm tằm cười, vì Nguyên cứ liên tục nuốt nước miếng ừng ực. Ra anh cũng như nó, hồi hộp tới mức lồng ngực muốn vỡ tung.

- Anh đang nghĩ gì thế?

- Chẳng... chẳng nghĩ gì cả.

Nguyên giật mình nói to. Con bé phì cười:

- Em đâu còn trẻ con, em biết anh đang muốn gì đấy.

- Làm... làm gì có. – Lưỡi Nguyên lúh hết lại, đảm bảo tai anh cũng đang đỏ ửng.

Lucky thì thâm vào tai Nguyên:

- Em là vợ anh rồi mà.

Nến đã tắt gần hết, chỉ còn vài ngọn mập mờ. Nguyên đặt con bé lên những cánh hoa rải khắp giường, hôn nó say đắm và nhẹ nhàng tháo từng chiếc cúc. Ngượng ngùng và bối rối, cả hai không thể nhìn vào mắt nhau, nhưng đang dần quyện vào nhau. Nguyên cởi áo và tiếp tục hôn nó, rồi đột ngột khựng lại khi ánh mắt chạm nhau. Anh ngồi bật dậy, nhìn đi chỗ khác. Con bé ngồi dậy:

- Sao vậy anh?

- Xin lỗi – Nguyên vẫn đưa mắt đi phía khác – Anh... run quá.

Con bé mỉm cười, vuốt nhẹ má anh, kéo ánh mắt anh về phía mình. Nó áp bàn tay anh vào má:

- Thấy không? Em cũng đang run, vì quá hạnh phúc... Để em hoàn toàn là của anh, nhé!

Gió lùa vào phòng, thổi tắt những ngọn nến cuối cùng. Hơi thở gấp gáp và ẩm nóng phả vào mặt nhau, anh hôn nó, thủ thủ tiếng yêu.

Những đau khổ đã qua, những sóng gió đang tới hay những điều không lường trước đang chờ đợi, dù hai đứa sẽ đi về đâu cũng không còn quan trọng nữa. Đêm nay, hãy cứ là của nhau!

Con bé đứng ngoài ban công, sớm mai trong lành, tiếng chim ríu rít như cũng reo vui cho hạnh phúc của nó. Nguyên nhẹ nhàng ôm nó từ phía sau, hôn nhẹ vào cổ nó.

- Anh dậy sớm vậy?

Con bé hơi ngượng ngùng lảng tránh, nhưng anh vẫn ôm chặt lấy nó, hôn nó thật sâu. Lucky đẩy ra:

- Chưa đánh răng mà.

- Kệ đi!

Rồi anh lại hôn nó, Lucky muốn dừng lại, nhưng thật khó để từ chối anh. Một nụ hôn mãnh liệt và sâu lắng, cứ như anh sợ đây sẽ là lần cuối cùng được hôn nó.

Nguyên ôm lấy con bé, để nó tựa đầu vào ngực anh:

- Chúng ta về nhà nhé!

Con bé khẽ bàng hoàng, đẩy Nguyên ra:

- Anh nói gì vậy?

- Anh nghĩ kỹ rồi. Chúng...

- Không. – Nó chặn lời Nguyên, ôm Nguyên thật chặt – Em không muốn bỏ lại cướp anh khỏi em. Em không muốn... Chúng ta cứ sống như thế này không được sao anh?

- Em thực sự muốn thế? Em rất yêu bố mà. Em từng nói sẽ không lựa chọn khi có bố là phương án.

- Nhưng... em không muốn mất anh. Chúng ta chỉ vừa kết hôn, vừa bắt đầu sống thôi mà?

- Thực sự anh muốn em được kết hôn trong sự chúc phúc của bố, nhưng nếu không làm thế này, chúng ta sẽ chẳng bao giờ được ở bên nhau. Anh sẽ không để em phải lựa chọn đâu. Anh sẽ khiến ông chấp nhận anh. Anh không muốn em phải canh cánh trong lòng về bố cả cuộc đời, anh muốn trao cho em một hạnh phúc trọn vẹn. Chúng ta cùng về nhà nhé!

Nguyên nhìn con bé, mỉm cười. Nó không biết bố sẽ làm gì khi hai đứa về, nhưng đôi mắt quyết tâm và mạnh mẽ ấy vực dậy một niềm tin lớn lao. Và nó biết, anh sẽ không buông tay nó dù chuyện gì xảy ra.

- Ủ, cùng về!

25. Chương 25

- Vú tin hai đứa sẽ hạnh phúc.

Đang định rời đi thì bác Hà hàng xóm phóng xe vào nhà, hỏi hả:

- Nhà bà gây chuyện với ai à?

- Là sao?

- Vừa có một đám người mặc lê màu đen, đeo kính đen hỏi bà Vương đường vào nhà bà kia kìa. Bọn họ dừng ô tô ở đầu làng vì không vào được, đông lắm! Chắc phải chục người lận đang đi bộ vào đây đây.

Là người của bố, Nguyên vội vàng:

- Chúng ta phải tự mình trở về, không thể bị bắt thế này được. – Anh quay sang vú – Xin lỗi vú, chắc là người của chủ tịch. Giờ con phải đi đây.

Vú kéo tay Nguyên lại, quay sang nói với bác Hào:

- Bà dẫn hai đứa ra khỏi làng lối ruộng nhà ông Quynh giúp tôi với, tới chỗ nào chúng nó bắt được xe khách đi thủ đô ấy. Tôi ở lại giữ chân bọn chúng. Nhờ bà.

Bác Hào gật đầu, rồi vội vã chạy ra cổng ngõ, vẫy vẫy hai đứa đi theo. Lucky nắm lấy tay vú:

- Cám ơn vú vì mọi chuyện. Chúng con sẽ quay lại thăm vú sau.

- Nhớ cẩn thận. – Vú vừa đẩy hai đứa vừa nói.

Cả hai nhanh chóng rời đi bằng đường ruộng. Cũng may bọn chúng không biết địa thế đường làng này nên hai đứa rời đi dễ dàng. Tới lúc xe khách bắt đầu chạy, rèm đã được kéo kín cửa kính, cả hai mới thở phào nhẹ nhõm. Nguyên là chuyên gia trong việc cười không đúng lúc.

- Còn cười được nữa, em lo gần chết đây này.

Nguyên vẫn cười không ngớt khiến nó cười theo, cả hai cứ chụm ...

đầu vào nhau, nghe rằng. Đúng là có Nguyên, dù ở hoàn cảnh nào, nó cũng có thể cười được.

Nguyên nắm chặt tay nó suốt quãng đường đi. Anh ngủ rồi, nó khẽ hé rèm cửa nhìn ra ngoài. Nó biết trước sớm muộn gì anh cũng sẽ bắt nó trở về, chỉ là không ngờ sớm vậy thôi. Con người Nguyên là thế, kiểu gì cũng sẽ quay lại đối đầu với mọi việc, một trong muôn vàn những điều nó yêu ở Nguyên, và nó cũng đã học được điều đó từ Nguyên. Ngay từ đầu, đáng lẽ không nên yêu cầu anh đưa nó đi, đáng lẽ không nên hành động theo bản năng như thế, nhưng sau tất cả, cuối cùng nó vẫn chọn điều trái tim mách bảo, chồng thêm một rắc rối nữa lên hàng đống rắc rối Nguyên mắc phải, vậy mà Nguyên vẫn khiến nó hạnh phúc như thế. Lucky nhìn Nguyên đang say ngủ, khẽ thở dài, không biết rồi mọi chuyện sẽ tới đâu nữa... Nguyên không hiểu bố nên mới nghĩ rằng kết hôn có thể giải quyết mọi chuyện. Kể cả có tự quay về, kể cả đã kết hôn, bố cũng có thể giết anh và coi như nó chưa từng kết hôn. Nguyên quá ngây thơ khi tin tưởng bố, nó thì không. Nó không tin bố, cũng không muốn trở về, nhưng nó biết Nguyên sẽ đau lòng và dằn vặt thế nào khi chia cắt một gia đình, hơn nữa, ánh mắt Nguyên cho nó niềm tin mãnh liệt rằng anh có khả năng khiến nó hạnh phúc trọn vẹn. Nên nó trở về với một ván cược mạo hiểm trong tay, không có con át chủ bài, chỉ một câu nói thôi, nhưng nó không nghĩ mình sẽ thua. Lucky hạ rèm xuống, nó sẽ không để bố làm gì Nguyên đâu.

Con bé dựa đầu vào vai Nguyên, mắt trĩu xuống. Nghỉ ngơi một chút trước khi đặt chân vào cuộc chiến.

Lucky đẩy mạnh cửa văn phòng của bố, mặc vệ sĩ can ngăn. Bố trừng mắt nhìn nó một lúc lâu, ông ra hiệu cho vệ sĩ lui ra. Con bé hơi run sợ, chưa bao giờ nó thấy vẻ mặt đó của bố, bố đang rất rất giận. Nguyên cúi xuống, nói to và rõ từng từ một dù bàn tay đang nắm lấy nó cũng run không kém:

- Xin lỗi chủ tịch vì tất cả mọi chuyện, nhưng con thật lòng yêu Lucky.

- Ai cho phép cậu trở thành con tôi?

Nguyên vẫn cúi người, bàn tay siết chặt hơn. Anh đang rất cố gắng, vậy nó cũng phải cố. Nuốt ực một cái, Lucky nhìn thẳng vào mắt bố:

- Chúng con kết hôn rồi. Chúng con trở về mong bố đồng ý.

- Hừ - Bố đập mạnh xuống bàn – Kết hôn ư? Chạy đi kết hôn rồi quay về bắt ta đồng ý? Thật mất nết. Đường đường là người thừa kế tập đoàn thuộc top đầu thế giới mà lại bỏ nhà đi theo trai? Cô còn quay về đây gọi tôi bằng bố?

- Con xin lỗi, là lỗi của con.

- Câm ngay. Cậu không có tư cách xưng con với ta. – Bố tức giận quát lớn – Ta vốn cứ nghĩ cậu là một thằng nhóc biết điều, hóa ra chỉ là kẻ tâm thường, nuốt lời hứa, dắt đưa con gái của ta chạy mất, rồi giờ về đây, mong ta chấp nhận cậu là con rể. Cậu và cả nó, coi ta ra cái gì không hả?

- Bố... huyết áp...

- Im đi. Cả cô nữa, đừng gọi ta bằng bố. Ta không có đứa con gái như cô.
  - Thừa chủ tịch, chúng con trở về vì thành tâm mong được lời chúc phúc của chủ tịch. Con biết một kẻ không có gì như con rất khó để mang lại hạnh phúc cho Lucky, nhưng con sẽ không bỏ cuộc, con sẽ cố gắng mang hạnh phúc cho cô ấy. Con sẽ cố gắng tới khi nào chủ tịch chấp thuận mới thôi.
  - Hừ, vậy là cậu đang thách thức ta? – Bố ngồi phịch xuống ghế, im lặng một lúc - Nhưng ta đã chán phải thi đấu với một kẻ không tuân thủ luật chơi như cậu.
  - Bố. Con mới là người ép Nguyên bỏ trốn, chính Nguyên đã bảo con về nhà xin sự đồng ý của bố. Anh ấy không hề âm mưu gì với gia đình ta, tại sao bố không chịu tin một lần? Cả mẹ cũng thế, cả con cũng thế, tại sao bố cứ bóp nghẹt những người mình yêu thương như thế?
  - Im ngay – Bố đập bàn, gọi vệ sĩ vào – Mang bọn chúng về nhà, nhốt vào phòng.
  - Bố...
  - Cô muốn đeo mo vào mặt tôi hay sao mà làm ầm lên ở đây?
- Bọn vệ sĩ lôi hai đứa ra ngoài. Bố chỉ đơn thuần muốn hai đứa về nhà thôi sao? Bố đâu phải người trì hoãn quyết định nếu không có ý đồ gì đó? Chẳng lẽ thêm thời gian để giằng xé cho Nguyên một cái chết tình cờ? Dù thế nào thì nó cũng phải đi trước bố một bước. Bọn chúng đưa xuống bãi đỗ xe dưới hầm. Con bé dùng dằng:
- Buông ra. Tôi tự đi được, và đây cũng không phải là cách các người hộ tống con rể và con gái của chủ tịch đâu.
- Bọn chúng buông tay cả hai, cúi đầu xin lỗi. Nhân cơ hội, Lucky đá mạnh vào bụng một tên khiến hắn ngã nhào ra đất.
- id=up> Xuống Cuối Trang - Anh còn làm gì thế?
- Nguyên vẫn đang ngạc nhiên, nghe thấy con bé hét lên, liền theo phản xạ nhanh chóng hạ gục bọn vệ sĩ vì chỉ có 4 tên và bọn chúng không dám nổi sùng tránh Lucky trúng đạn. Nguyên kéo Lucky chạy bạt mạng, cả hai trốn vào một trung tâm mua sắm.
- Lúc này rồi mà em còn làm thế là sao?
  - ... Vì anh không hiểu bố thôi. Nếu chúng ta ngoan ngoãn về nhà bây giờ, có thể ngày mai em sẽ không bao giờ nhìn thấy anh nữa.
- Lucky run rẩy khi nói câu đó. Dù nó nói tin Nguyên nhưng nó vẫn sợ, vì anh quá cương trực để đối đầu với bố. Nguyên ôm nó vỗ về:
- Sẽ không sao đâu.
  - Ừ, mong là mọi chuyện sẽ ổn hơn, dù bằng cách nào đi nữa. Nó tới box điện thoại công cộng gần đó gọi cho An, con bé vội vàng cho người tới đón.
  - Mà làm gì thế? Mà có biết bố mà tức giận thế nào không?
  - Tao vừa gặp bố rồi, và giờ trốn tiếp đây.
  - Trời ạ. Không hiểu nổi nữa – An quay sang Nguyên – Anh là đàn ông, anh phải bình tĩnh hơn nó chứ? Tại sao cả anh cũng hành động như vậy?
  - Vì tôi yêu Lucky.
- Nguyên nhìn thẳng vào mắt An nói câu đó khiến con bé chịu thua, thở dài:
- Thua hai người.
  - Bọn tao kết hôn rồi.
  - Gì cơ?

An hét tướng lên. Nếu không ngồi trong xe, chắc con bé đã nhảy lên đầu nó. An ba la bô lô mắng mỗ một hồi rồi đặt phịch lưng xuống ghế, đỡ lấy cổ:

- Mạch máu tao sẽ sớm vỡ vì mày mất. Thật là! Thế giờ định sao? Lại trốn tiếp à?
- Chúng ta quay về gặp bố đi. Anh sẽ không sao đâu.
- Em muốn tới nhà An để trấn tĩnh, một chút thôi, anh nhé!

Cả hai tới nhà An. Trong lúc đang suy nghĩ kế hoạch, con bé giả vờ đau bụng vì chuyện con gái, nhờ An đưa lên phòng.

- Lại giờ trò gì thế? – An thôi đỡ nó khi vừa ra khỏi phòng khách – Mày đã tới tháng đâu?
- ... Lát nữa, mày giữ Nguyên lại giúp tao. Tao sẽ về một mình.
- Mày đừng gây thêm chuyện nữa được không?
- Nhưng không thể cứ chạy trốn mãi được, mà Nguyên về đó cùng tao thì bố tao sẽ giết Nguyên mất.
- Trời ạ, chuyện của Trí chưa đủ rắc rối sao mà mày còn hất tung nó lên?
- Chuyện của Trí? Chuyện gì?
- À... ừ... thì... chẳng phải Trí đang lăm le The King sao?
- Mày còn biết chuyện gì ngoài chuyện đó đúng không?

An chối đây đây rồi đánh trống lảng. Lucky muốn hỏi tận gốc, nhưng bây giờ không có thời gian cho việc đó, cứ giải quyết chuyện với bố đã. Nó lấy giấy bút viết một bức thư.

- Sau khi tao đi thì đưa cho Nguyên giúp tao. Chồng mày liệu...
- Tao sẽ nói chuyện với chồng tao. Nhưng Nguyên sẽ ngoan ngoãn chứ?
- Nhờ mày đấy!

Lucky rời khỏi nhà An theo đường khác. Mong là Nguyên sẽ hiểu cho nó.

- Một mình thôi à? – Bố trừng mắt nhìn nó.
- Vì bố đâu phải người rộng lượng.
- ... Ta sẽ coi như không hề có chuyện gì xảy ra ba ngày qua nếu như con đồng ý kết hôn với Andrew.
- Con đã kết hôn rồi.
- Luật pháp không hề cấm góa phụ đi bước nữa.
- Bố còn chưa trả hết nợ cho gia đình Nguyên, vậy mà bố còn định chồng chất thêm tội ác ư?
- Chuyện chữa trị cho con bé đó là con ép ta. Còn ta chưa bao giờ có ý định trả nợ cả.
- Bố định sống cả cuộc đời mà khi bố nhắm mắt, chỉ mình con khóc thương bố sao?
- Ta không nợ nần gì ai cả. Kẻ mạnh sẽ thắng, kẻ yếu thì phải thua, đó là thương trường, ta chỉ tuân thủ luật thôi.
- Bố...
- Một là tự nguyện kết hôn với Andrew, hai là ta sẽ khiến con phải kết hôn với Andrew.

Nó biết nó sẽ không thuyết phục được bố một cách dễ dàng mà, đành phải dùng nước cờ cuối cùng.

- Chắc bố nhớ con hai lần bị bắt cóc vì tập hồ sơ TS Town chứ? Bố có biết người đứng đằng sau là ai không?
- ... Con lại định trao đổi với ta? Đừng mong ta sẽ đồng ý hôn sự của con và thằng nhãi đó.
- Nguyên muốn tự mình thuyết phục bố, con sẽ không xen vào. Con chỉ cần bố hứa sẽ không động tới Nguyên. Không phải với tư cách chủ tịch của The King, mà là lời hứa giữa bố và con gái.

Bố im lặng nhìn nó một lúc lâu, rồi thở dài:

- Thôi được. Dù sao cũng chẳng phải lần đầu ta nhượng bộ con. Ta hứa với đứa con gái duy nhất của mình. Giờ thì nói đi, ai là người đứng đằng sau?

- Là Trí, là chủ tịch của Crown, người bố muốn thu nạp làm con rể.

- Andrew?... Bằng chứng đâu?

- Con... tự tay con đã sao chép và đưa tập hồ sơ của TS Town cho anh ta.

Bố đứng bật dậy, trừng mắt, kéo nó vào phòng bí mật, mở két và kiểm tra tập hồ sơ. Ngay khi phát hiện đó chỉ là bản chép, bố tức giận quay lại tát nó ngã ra đất.

- Đúng là nuôi ong tay áo. Cô muốn ông bố già này chết lắm sao?

- Con... con xin lỗi.

- Nếu nó kiện ta ra tòa thì câu xin lỗi của cô có giúp ta thắng kiện không?

Bố đột ngột cứng người lại, nắm lấy cổ rồi khụy xuống. Huyết áp của bố lại tăng ư? Con bé bối rối lay bố nhưng không thấy ông phản ứng gì. Nó vừa hét to gọi người, vừa chạy vội tới bàn làm việc của bố bấm số gọi cấp cứu.

Đèn phòng cấp cứu bật sáng, y tá đẩy nó ra và đóng sập cửa vào. Con bé lao đảo, ngã bịch xuống đất. Đáng lẽ lúc này nó nên tự tát mình nhưng tay và chân không còn sức lực nữa rồi. Sau Nguyên, giờ tới bố bị nó hại. Nó luôn trách bố, nhưng nó khác gì bố đâu, thậm chí còn độc ác hơn, luôn đẩy những người mình yêu thương vào vòng nguy hiểm. Con bé co gối, gục đầu khóc.

An chạy tới, thở hổn hển:

- Sao rồi? Tao gọi tới nhà mày thì bà quản gia nói bố mày cấp cứu. Bác bị sao?

- Tao không biết nữa, tao không biết – Lucky òa khóc – Nếu bố bị làm sao, nếu thế, nếu bố bỏ tao, tao là một đứa con khốn nạn, tao...

An ôm chặt lấy Lucky, vỗ về:

- Không sao đâu. Bác sẽ ổn thôi mà, sẽ ổn thôi...

Đèn phòng cấp cứu đã tắt, nó đứng bật dậy. Cánh cửa mở ra, bố được đẩy sang phòng hồi sức. Tiền sử cao huyết áp khiến bố bị đột quỵ khi quá sốc, cũng may đã qua cơn nguy hiểm, nhưng phải tránh những cơn chấn động tâm lý. Bố vẫn chưa tỉnh, nó gọi điện cho trợ lý tới làm thủ tục chuyển bố sang phòng VIP.

An kéo con bé ra khỏi phòng bệnh, lấy một bức thư từ trong túi áo ra đưa cho nó:

- Nguyên đi rồi và nhờ tao đưa mày cái này.

Lucky giật lấy bức thư, luống cuống mở ra. Chỉ vài dòng ngắn ...

ngủi.

“Em thực sự rất mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức không bao giờ chịu dựa vào anh. Mỗi lần em tự mình giải quyết mọi chuyện, anh lại thấy mình vô dụng. Em từng nói anh hi sinh mọi thứ vì em, nhưng em mới là người luôn liều mạng vì anh đấy. Anh sẽ không để em gắng gượng một mình nữa đâu vì anh rất hạnh phúc khi em nói em là vợ anh.

Vợ của anh này, nhớ anh từng nói anh sẽ không bao giờ buông tay em chứ? Dù chuyện gì xảy ra, chỉ cần em luôn nhớ câu nói đó”.

- Ông ấy đi đâu?

- ... Tao không biết.

- Tại sao mày không ngăn lại?

- Vì tao hiểu cảm giác bị người mình yêu đẩy ra ngoài. Khi đọc thư của mày, ông ấy đã khóc, khóc một cách bất lực, kì lạ là tao như đang thấy chính mình – An gạt nước mắt – Tao không muốn thêm một người nữa giống mình.

An ra về vì đã khá muộn. Lucky cho người tới trông nom và canh gác. Nó tới nhà Nguyên, ấn chuông nhưng không ai ra mở cửa. Nguyên không về nhà sao? Con bé gõ cửa mạnh, mạnh hơn, gọi to hơn nữa, vẫn không thấy dấu hiệu có người bên trong. Nó gục xuống trước cổng nhà Nguyên. Tại sao lúc nào nó cũng hành động ngu ngốc như vậy? Lucky òa khóc.

Anh đã đi đâu? Anh định làm gì?

Bố nhấp một ngụm trà, nhìn về phía vườn tường vi, suy ngẫm.

- Bố chưa từng nghĩ sẽ lại ăn sáng dưới giàn hoa này từ khi mẹ con mất.

- ... Tốt cho sức khỏe của bố mà.

- Chẳng biết từ bao giờ, ngôi nhà này lại lạnh lẽo vậy.

- Không chỉ ngôi nhà... cả bố và con...

Hai bố con trầm ngâm chiêm ngưỡng những bông hoa mẹ tự tay trồng, tới giờ, chúng vẫn khoe sắc cho ngôi nhà u ám. Từ hôm xuất viện, bố vẫn phải ngồi xe lăn, người được mệnh danh là vua đã tới tuổi cần con cái rồi. Khẽ nhìn sang gương mặt gầy đi không ít, nó nhận ra mình đã bỏ lỡ không yêu bố thật nhiều, nhưng từ giờ, nó sẽ thay mẹ khiến ngôi nhà này ấm áp hơn. Lucky thôi không tìm Nguyên nữa, cũng không nhắc tới Nguyên trước mặt bố tránh cơn tức giận khiến bệnh tình nặng hơn, nó chuyên tâm chăm sóc bố, quản lý The King để ông được nghỉ ngơi. Nó nhớ Nguyên nhiều lắm, nhưng Nguyên đã nói sẽ không bao giờ buông tay nó, thì nó sẽ chờ đợi và tin Nguyên.

- Andrew có động tĩnh gì không?

- Không ạ. Về dự án Tulum, con định không liên hệ với Crown.

- Cứ giữ nguyên đi. Khu vực Bắc Mỹ và Đông Nam Á trước giờ luôn sử dụng nội thất của Crown.

- Chúng ta có thể khảo sát các công ty nội thất bên đó, biết đâu...

- Dự án Tulum rất quan trọng và được truyền thông chú ý, cần những đối tác quen thuộc nhất để mọi thứ hoàn hảo, hợp tác với các công ty mới rất khó bảo đảm về sản phẩm. Sự ưu đãi đặc biệt của nội thất Crown không phải ngày một ngày hai bố có được, đừng lãng phí.

- Nhưng...

- Đừng đối đầu với nó lúc này. Bố chưa bình phục, con thì quá nóng vội để xử lí được Andrew.

- Con có thể xoay sở được.

- Cổ phiếu của chúng ta vẫn đang dao động, cắt đứt một trong những đối tác lâu năm sẽ khiến tình hình khá hơn? Không chỉ Andrew, còn một lũ đối khất nhắm nhe, bố còn không dám chắc trụ được nữa là con. Ngoan ngoãn nghe lời tới khi bố khỏe lại chẳng mất của con tí tự trọng nào đâu.

Bố nói đúng, nó quá non nớt để đứng vững trước Trí. Đống đồ nội thất đó chẳng đủ sức đẩy doanh nghiệp lớn như The King vào vực thẳm, nhưng nếu Crown đột ngột chấm dứt mọi hợp đồng thì cổ phiếu ít nhiều có biến động, còn chưa kể tới tập hồ sơ mà nó ngu dốt đưa cho hấn có thể khiến bố ra tòa bất cứ lúc nào, khi đó, tiếng tăm The King có thể sụp đổ trong chớp mắt. Lucky thở dài, hậu quả lần này vượt ngoài sức tưởng tượng của nó rồi.

- Anh từ chối.

- Anh đang muốn phá vỡ mối quan hệ lâu bền à?

- Tàu chở nguyên liệu gặp trục trặc ở hải quan Mỹ, anh muốn cũng không thể chấp nhận hợp đồng lần này.

- Lí do quá tiểu nhân cho người có mối quan hệ mật thiết với hải quan Mỹ như anh.

- Vậy cứ coi như anh không thể đáp ứng yêu cầu của The King đi, để trả ơn em về đám cưới không có cô dâu.

Trí cúp máy cái rụp. Tên khốn! Muốn giở trò đây mà. Tưởng tập đoàn này sống dựa vào hần chắc. Lucky tức giận gọi quản lý mang toàn bộ hồ sơ về các công ty nội thất khu vực Bắc Mỹ từng hợp tác. Con bé ngả phịch ra ghế, nhìn vào chiếc nhẫn trên ngón tay để trấn tĩnh. Nguyên đang làm gì nhỉ? Ăn có đủ bữa? Chăm sóc bản thân tốt chứ? Có đang nghĩ tới nó? Vẫn còn đeo nhẫn ở tay hay tháo ra đi tán tỉnh cô nào rồi? Đã gần một tháng từ sau đám cưới, anh đang ở đâu? Con bé rơm rớm nước mắt, “Anh à, ngày nào em cũng nhắc mình nhớ câu nói đó”.

- Thừa giám đốc, toàn bộ những doanh nghiệp từng hợp tác tại khu vực Bắc Mỹ đa phần có quy mô nhỏ, không thể đáp ứng được nhu cầu, những doanh nghiệp quy mô lớn thì hoặc là chưa từng hợp tác, hoặc là không chuyên về sản xuất nội thất gỗ, cói. Có hai doanh nghiệp có thể đáp ứng được nhưng...

- Nhưng sao?

- Chủ tịch Andrew hiện là cổ đông lớn nhất và sắp sát nhập hai doanh nghiệp đó vào Crown.

Con bé tức giận, đập mạnh xuống bàn. Hần đã đi trước nó một bước.

- Điều tra cho tôi xem gần đây Crown thu mua cổ phiếu của những doanh nghiệp nào. Ngay lập tức.

Dự án Tulum tại Mexico là một khu nghỉ dưỡng và giải trí quy mô rất lớn, bắt buộc phải hợp tác với doanh nghiệp nội thất lớn và uy tín mới có thể đảm bảo số lượng cũng như chất lượng, đồng thời tăng hiệu quả trong quảng bá. Rất khó để tìm được những doanh nghiệp thỏa mãn yêu cầu của dự án vào lúc này, vậy mà hần còn giở trò nữa. Quản lý mang danh sách những cổ phiếu thu mua gần đây của Crown, tại khu vực Châu Mỹ, chỉ có hai doanh nghiệp nội thất lớn chuyên về gỗ mà The King từng hợp tác. Không thể là nước cờ may mắn được, trong hàng đồng doanh nghiệp, tại sao hần chỉ mua đúng hai doanh nghiệp thỏa mãn nhu cầu của dự án? The King cũng chưa hề công bố nội thất của dự án chủ yếu sử dụng chất liệu gỗ và cói. Cứ như hần biết rõ đâu là doanh nghiệp The King từng hợp tác để mà khoanh vùng vậy. Chẳng lẽ có tay trong? Phải là một người nắm vững The King mới có thể cung cấp danh sách cần thiết cho Trí, là ai trong hàng chục con người thuộc top đầu quyền lực của tập đoàn này? Dồn The King tới mức này, tên dòi một bắt đầu đánh những đòn mạnh hơn rồi.

- Ai là người anh mua chuộc trong The King? – Lucky giận dữ đập bộp lên bàn Trí.

- Em luôn dùng cách này để chào anh - Trí nhướn miệng cười – Nóng vội quá đấy.

- Đồ khốn. Bố tôi đã ưu ái anh, vậy mà...

- Tặng đá chặn đường quá lớn thì đành phải dùng chút kỹ xảo để vượt qua nó chứ?

Con bé tát Trí thật mạnh, khiến hần bật máu. Trí lau máu, vẫn cười nham hiểm.

- Cái tát thứ mấy của em rồi nhỉ? Để đáp lại cách yêu thương đặc biệt của em, anh sẽ cho em biết ai là người cung cấp thông tin này cho anh.

Trí bấm máy điện thoại, nhìn nó thích thú.

- Đưa nguồn tin của chúng ta lên đây điện kiến tiểu thư xinh đẹp của The King nhé!

Cánh cửa hé mở, và mọi tức giận của nó trôi tuột. Thêm một lần nữa Nguyên khiến nó không tin vào mắt mình khi bước vào cùng Nam với tư cách tay trong.

- Em sao vậy? Quá xúc động khi gặp lại chồng mình à?

Lucky lặng người nhìn Nguyên. Nó ghét từ “gặp lại” xảy đến giữa hai đứa, cứ mỗi lần như vậy lại là một hoàn cảnh không mong chờ.

- Anh... sao anh...

- Đây là người đã cung cấp danh sách đối tác của The King, và từ giờ, cậu ấy sẽ là trợ lý chủ tịch của Crown.

Nguyên không nói gì. Tai con bé ù ù, đầu nó trống rỗng. Nó chạy tới Nguyên, day day cánh tay:

- Nói với em không phải anh làm. Không phải anh làm.

- ...

- Nói đi. Em muốn nghe chính miệng anh nói. Nói đi.

- ... Chính anh đã cung cấp hồ sơ cho Crown.

- Tại sao? Tại sao anh làm vậy? Tại sao?

Nguyên đấy nó ngã xuống đất không một chút lưỡng lự:

- Tôi chưa một phút giây nào thôi hận bố cô. Tôi từng bị cô quyến rũ mà quên đi mối thù, nhưng giờ cô không còn giá trị gì với tôi hết. Biến khỏi đây đi.

Trong nó dội về sự hận thù bố tạo nên cho gia đình Nguyên. Anh đứng đó, khuôn mặt lạnh lùng hơn cả lần đầu gặp mặt. Anh có thể nhẫn tâm với nó như vậy sau bao yêu thương? Đây là việc anh muốn làm thực sự khi tiếp cận gia đình nó, khi khiến nó yêu mãnh liệt mà đem nhược điểm của bố ra bán sao? Hận thù trong anh mãnh liệt tới mức nó chỉ là một quân cờ chau chuốt cho kế hoạch hoàn hảo sao? Tất cả những gì gọi là hạnh phúc của nó từ mùa hè chạy dọc quảng trường tới giờ, có thứ gì là thật không Nguyên? Hay tất cả đã từng là thật, nhưng vẫn không đủ để xóa đi hình ảnh bố tự vẫn trong đầu anh? Sau mọi hạnh phúc và khổ đau, anh vẫn để nó thấy mình đã sai khi yêu ư? Lucky run rẩy tới mức không đứng dậy nổi, cứ ngồi ngây ra đó.

- Nhảm chán quá vậy? Ít nhất em nên có một vở kịch hay ở đây chứ? – Trí châm chọc.

Nó cũng muốn thế, hét vào mặt anh sự trách cứ, đâm anh những cú khinh bỉ. Nhưng, yêu trong nó lớn quá rồi, đè nặng cả tâm trí, cả đầu óc khiến cơ thể này không thể sản sinh ra một hành động nào với trái tim vỡ nát. Lặng lẽ rời khỏi Crown, Lucky tới quảng trường ngồi, không khóc, không oán hận. Trong nó chỉ có một thắc mắc: Vậy là Nguyên không yêu nó? Hay thật! Anh diễn xuất hoàn hảo đấy chứ? Ngay cả khi lừa dối nó, anh vẫn tuyệt vời tới vậy. Con bé tháo chiếc nhẫn ra, ném về phía bãi cỏ, đứng dậy phóng xe về. 15 phút sau, nó ở trên bãi cỏ ấy, lần mò từng bụi cây, ngọn cỏ để tìm lại chiếc nhẫn. Tìm được chiếc nhẫn, nước mắt nhỏ giọt xuống bàn tay, chắc là vì nó mừng quá khi tìm lại thứ không thể mất đi, chắc là thế!

Bố gọi cho nó từ phòng chủ tịch, con bé vội vã chạy lên. Ông đang ngồi xe lăn với một đồng giấy tờ trên bàn.

- Bố tới đây làm gì? Bố chưa khỏe hẳn mà?

- Andrew từ chối hợp tác phải không?

- ... Anh ta cũng thu mua hai doanh nghiệp đủ khả năng đáp ứng trong những doanh nghiệp ta từng hợp tác.

- Bắt đầu cuộc chơi rồi đây.

- Xin lỗi bố, con vô dụng quá.

- Thay vì lãng phí đầu óc cho việc tự trách mình, con hãy hỗ trợ ta giải quyết việc này đi.

- ... Bố đã biết ai là người cung cấp thông tin đối tác đúng không?

- Thì sao?

- Bố định...

- Nếu là lời hứa của một người cha thì ta sẽ giữ lời, đừng lo lắng chuyện không cần thiết.

- Sao bố không tức giận? Không trách mắng con?

- Con liên quan gì chứ? Từ khi nó làm việc cho ta đã là ván cược giữa ta và nó. Giờ, ta có được con, ta đã thắng, tại sao phải tức giận?

Lucky quỳ xuống cạnh bố, nắm lấy bàn tay gầy guộc đó rồi khóc. Có lẽ bệnh tật khiến bố hòa nhã hơn chăng? Nhưng dù ...

vì lí do gì thì nó cũng cảm ơn bố đã tha thứ cho nó. Bố yêu nó nhiều tới vậy, thế mà có những lúc nó đã vô tình quên. Xin lỗi, xin lỗi bố!

Nó đứng trước cửa nhà Nguyên, phân vân. Ban nãy, khi nó gọi sang bệnh viện bên Mỹ, họ nói Linh đã rời Mỹ được một thời gian. Tiếng con bé riu rít trong nhà, nó muốn vào thăm Linh, nhưng còn bác gái, không biết bác sẽ tức giận thế nào khi nhìn thấy nó. Đang lưỡng lự thì cánh cổng mở ra, là Linh, con bé hồng hào hơn rất nhiều, hoạt bát hơn rất nhiều. Ánh mắt Linh mừng rỡ lao tới ôm nó:

- Chị, em nhớ chị quá!

Rồi con bé chẳng để Lucky kịp từ chối, lôi vào sân gọi mẹ. Nghe thấy có khách, người phụ nữ giận dữ của vài năm trước don đả chạy ra, rồi dừng lại ở cửa, nhìn nó. Con bé vội cúi chào, vừa bối rối vừa lo sợ, không biết liệu có bị tạt gáo nước nào không?

- Vào nhà đi.

Giọng bà nhẹ nhàng khiến con bé hơi bàng hoàng, đứng ngây ra. Linh kéo con bé vào trong nhà.

- Hai đứa kết hôn rồi phải không?

- Dạ?... Vâng.

Hình như Nguyên không nói gì với gia đình về tình hình hiện tại, vậy chắc anh cũng không về nhà.

- Sao lại tới đây một mình? Thành Nguyên cũng thế, chẳng bao giờ dẫn vợ theo mỗi lần ghé về.

- ... Cháu... Con rất xin lỗi, vì tự ý kết hôn mà không hỏi ý kiến mẹ.

Người phụ nữ đó thở dài:

- Khi thằng bé gọi báo tin vui với giọng hạnh phúc, ta đã chịu thua cả hai rồi. Nghĩ lại, oán hận chẳng bao giờ mang lại điều tốt đẹp. Tuy giờ ta vẫn không thể coi cô là con dâu – Bà nắm lấy tay nó – Nhưng chúng ta hãy cùng cố gắng vun đắp mối quan hệ.

Đôi mắt của Nguyên thật giống mẹ, đầy yêu thương và đầy hi sinh, vậy mà đôi mắt nó yêu ấy đã bị thù hận làm lu mờ. Lucky nắm chặt tay bà, òa khóc. Trong lúc này đây, thái độ đó là niềm an ủi lớn lao với con bé.

- Chị và anh giận nhau à? – Linh hỏi khi tiễn con bé ra đầu ngõ.

- ... Không.

- Thế tại sao không đi cùng nhau?

- Em không ghét chị à? Khi biết bố chị...

- Cũng may khi đó em còn quá bé, nếu không, em đã chẳng thể có một người bạn tuyệt vời như chị. – Linh gãi đầu, cười - Quên mất! Giờ phải gọi là chị dâu chứ nhỉ?

Lucky ôm lấy con bé:

- Cảm ơn em.

Bố bắt đầu đi làm đều đặn, dù vẫn đang ngồi xe lăn. Con bé thấy mình vô dụng hơn bao giờ hết, ngay khi bố cần nó, nó lại tạo thêm cả đống rắc rối khác.

- Đây là bản phác của những nhà thiết kế nội thất có tiếng trên thế giới, bố chọn ra một đi. Con vẫn đang tìm hiểu về các công ty bên đó, sẽ sớm có kết quả thôi.

- Con định đi theo hướng này?

- Giờ chỉ còn cách đó là an toàn cho dự án.

- ... Làm tốt đấy. Nhưng bố không ép con trả nợ thay thằng nhóc đó đâu.

- Con làm vì bố, không phải vì anh ta. Và đừng nhắc tới anh ta trước mặt con.

- Vậy à?

An hỏi bằng quơ khi con bé kể chuyện Nguyên.

- Phản ứng của mày lạnh nhạt quá đấy. Tao tưởng mày phải nhảy dựng lên cơ.

- À ờ... nhưng cũng đâu thay đổi được gì?

Thế mà nó còn nghĩ An sẽ tức giận hơn cả nó, rồi khóc lóc, rồi an ủi nó như con bé luôn vậy trước giờ. Chẳng thể đoán được khi nào con bé này thay đổi. Đang trách cứ An thì cơn buồn nôn lại ập đến, nó chạy vào toa lét, ọe vài lần nhưng không nôn được. Dạo gần đây luôn bị thế này, có vẻ áp lực công việc khiến đường ruột của nó không ổn định.

- Kiểm tra chưa?

- Chưa, vài bữa nữa nhàn rồi hơn thì lại ổn thôi mà.

Nói vậy, nhưng An chẳng để yên. Con bé gọi ngay bác sĩ tới, và nhận được một câu nói xanh rờn thay đổi mọi cục diện.

- Rất có khả năng tiểu thư đã có thai. Xin hãy tới viện sản khám để chắc chắn.

Hai con bé bàng hoàng nhìn nhau, không phải lúc này chứ? Khi mà mọi việc trở nên rối rắm tới không thể rối rắm hơn?

Nó run run nhận tờ kết quả khám thai, nước mắt trào ra. Thai nhi đã được 7 tuần, cả An cũng đang bối rối không kém nó. Con bé đặt tay lên bụng, “Tại sao? Tại sao chứ? Con xuất hiện vào lúc này, mẹ chẳng thể đảm bảo một hạnh phúc trọn vẹn cho con được đâu”.

26. Chương 26

Lucky đóng cửa phòng, khóc tới sưng húp mắt. Nó hạnh phúc khi có con với người mình yêu, nhưng càng lo lắng hơn liệu khi ra đời, con có được nắm ngón út của người cha không? Nếu Nguyên biết, liệu có thay đổi được gì? Anh sẽ quay về bên nó, bảo vệ hai mẹ con chứ? Hay biết đâu, anh bộc lộ hận thù bấy lâu nay che giấu, ép buộc nó phải phá thai? Còn bố nữa, ông đang có hàng ngàn rắc rối bủa vây khi cơ thể ốm yếu, nó không muốn bố thêm bất cứ lo toan nào nữa.

Trước mắt, cứ để mình An biết chuyện này thôi. Lucky không khóc nữa, bản năng người mẹ hàn gắn trái tim tan vỡ của nó. Con bé mở cửa sổ, nhìn ra vườn tường vi, nó sẽ làm tất cả vì sinh linh bé bỏng đang lớn dần trong cơ thể nó.

Bố đã kí hợp đồng với một doanh nghiệp chuyên sản xuất đồ gỗ quy mô lớn ở Mexico, cũng đã cho người sang đó giám sát, các mẫu thiết kế cũng đã được chọn. Dù rất vất vả, nhưng mọi chuyện đã dần ổn. Phía Crown không thấy động tĩnh gì, nó cũng không hề liên hệ hay gặp mặt Nguyên. Hiện giờ, nó phải làm thật tốt vai trò một người con, một người mẹ hơn là tiếp tục yêu mù quáng người đàn ông đó.

Lucky dừng xe bên đường đợi cơn nghén qua đi, có thai và công việc bận rộn khiến con bé gầy đi khá nhiều. Đứa trẻ này đã được gần ba tháng rồi, khiến mẹ nó dù ăn không ngon vẫn phải cố tống vào miệng mọi thứ có thể. Lucky thở dài, rồi bụng sẽ ngày một to hơn, sắp tới lúc không thể che giấu mọi người được nữa. Con bé lục tung ví để lấy khăn tay thì bức thư Nguyên từng viết cho nó rơi ra. Sẽ không bao giờ buông tay em ra... nói thì thật dễ, vậy mà nó từng tin.

- Anh xuống quán café dưới sảnh được không? Tôi đang ở bãi gửi xe của Crown rồi.

- ...

- Tôi không uy hiếp hay kiện tụng gì anh đâu, chỉ là tôi có thứ muốn đưa anh.

- Đợi anh chút!

Nguyên chạy học tốc tới, khi nhìn thấy con bé thì khẽ khựng lại, bước chậm hơn. Anh cũng còn chút khó xử để cho nó ư?

- Em chờ lâu không? Xin lỗi, anh...

- Tôi không có thời gian nên sẽ nói ngắn gọn thôi. – Con bé rút chiếc nhẫn trên ngón áp út ra, đặt xuống mặt bàn, đẩy về phía Nguyên – Cũng may chúng ta chưa đăng ký, kết thúc cũng dễ dàng.

Nguyên nhìn trân trân vào chiếc nhẫn, im lặng. Đáng lẽ anh nên có một biểu hiện đáng ghét nào đó để nó tức giận mới phải.

- Chiếc vòng tay này anh tặng khi chưa biết tôi là ai. Nó thuộc quyền sở hữu của tôi, Lucky, chứ không phải tiểu thư của The King hay con gái kẻ thù của gia đình anh, nên tôi thấy không cần thiết phải trả lại. Đó là tất cả những gì tôi muốn nói. Chào anh!

Con bé đứng dậy ra về. Nguyên nắm lấy tay nó, hơi ăm quen thuộc chút làm nước mắt rơi.

- ... Tay em nhỏ hơn nhiều rồi đấy.

- ...

- Giữ gìn sức khỏe thật tốt nhé. Nhớ ngủ sớm, ăn đủ bữa, đừng suy nghĩ nhiều quá, đừng tự mình lái xe nữa, đừng...

- Nắm tay một người lạ như vậy thật bất lịch sự.

Con bé ngắt lời Nguyên, dứt tay ra, đi thẳng về. Gì chứ? Đâm nó rồi lại hỏi nó có đau không sao?

Con bé gục xuống vô lăng, bật khóc. Ngón tay nó trắng trẻo quá!

- Đây là lần đầu tiên hai đứa đến cùng nhau đấy.

Hai tháng qua, nó vẫn tới nhà Nguyên thực hiện trách nhiệm của một người con dâu. Vì hình như nó vẫn yêu Nguyên lắm, vì nó không muốn con mình bỏ lỡ người bà và người cô tuyệt vời này. Chưa bao giờ nó chạm trán Nguyên ở ngôi nhà nhỏ bé, và nó cũng không nghĩ sẽ có ngày như thế. Nhưng giờ, Nguyên và nó đứng trong sân nhà, nhìn nhau không chớp. Anh hình như cũng vừa tới, không đeo nhẫn nữa, mà xâu hai chiếc nhẫn vào thành vòng cổ. Giữ lại làm gì, còn ý nghĩa gì nữa đâu?

- Còn đứng đấy làm gì? Vào nhà đi.

Cả hai lúng túng dạ thưa, cởi giày. Linh vội vã trèo lên ghế lấy hương và bật lửa đưa cho cả hai.

- Anh chị vẫn chưa cùng nhau thắp cho bố nén hương nào.

Cả hai ngượng ngịu nhìn đối phương, nhưng vẫn vái và thắp hương cho bố.

- Bận rộn thế nào thì cũng phải chào hỏi bố mẹ chứ? – Mẹ trách cứ - Hiếm khi hai đứa rảnh rỗi để tới cùng nhau thì ăn bữa cơm đã rồi hãy về.

- Nhưng... mẹ...

- Vâng, thưa mẹ.

Lucky chặn lời Nguyên trước khi anh nói những điều không cần thiết rồi kéo anh ra ngoài. Con bé chìa tay ra:

- Đưa nhẫn đây!

- Hả?

- Lát về tôi sẽ trả. Anh vừa mới thông báo kết hôn, đừng để mẹ thất vọng sớm như vậy.

- ... Cảm ơn em.

Mẹ gọi Lucky vào nấu cơm ngay khi cả hai vừa đeo nhẫn vào tay. Suốt khoảng thời gian chuẩn bị bữa ăn, nó bị mẹ Nguyên mắng xơi xơi về sự vụng về và không biết gì. Nhưng nó thích khi bà mắng mỗ nó như thế, vì mẹ nó đã không sống tới khi nhận ra nó là một đứa con gái quá vô tích sự để về nhà chồng, vì mẹ

Nguyên coi nó như con nên mới chỉnh đốn nó gắt gao như thế. Dưới mái nhà nhỏ này, bữa cơm hôm nay là điều giản dị mà nó khao khát hơn bất cứ điều gì. Con bé lặng người nhìn mâm cơm, cứ khẽ tủm tỉm cười.

- Sao vậy? Không dám ăn những thứ mình nấu à?

- Không ạ... Bữa cơm này cứ kéo dài mãi thì hay biết mấy.

Cả nhà nhìn nó một lúc, rồi mẹ gấp cho nó một miếng thịt:

- Cứ tới bất cứ khi nào muốn ăn chữi của mẹ chồng cô.

Con bé rơm rớm nước mắt. Bữa cơm ngon lành quá! Mong rằng nó có thể chỉ cho bố hạnh phúc chỉ đơn giản thế này thôi, mong rằng con nó cũng sẽ có những bữa cơm gia đình ấm áp tình thân như thế này.

- Anh đưa em về.

- Đừng giả tạo thế đồ phản bội!

- Em không có quyền từ chối đâu. – Nguyên lúc lắc chìa khóa xe của nó, chắc lén lấy trong túi xách lúc nó nấu cơm.

Cả hai im lặng, Nguyên bật bài On the radio của Regina Spektor. Muốn bối mớ kỉ niệm chưa kịp ngủ yên trong nó sao? Con bé không phản ứng gì, vẫn quay mặt về phía cửa kính. Bài hát này nó luôn bật trên xe khi Nguyên còn làm vệ sĩ cho nó, anh cũng đã bật vào đêm tân hôn. Nguyên và nó từng ngheu ngao hát rồi rúc rích cười cùng nhau vì cả hai giọng ca đều dở tệ.

“... You’re young until you’re not. You love until you don’t. You try until you can’t. You laugh until you cry. You cry until you laugh. And everyone must breathe until their dying breath. This is how it works...”

Lời bài hát vang vọng vào từng góc ngách trái tim nó. Phải, đó là cách mỗi cuộc đời trải qua. Nó cũng vậy, khi bị anh phản bội, tưởng chết đi được, nhưng rồi, đứa con xuất hiện, khiến mọi thứ thay đổi. Giờ, nó ...

vẫn yêu anh, nhưng không còn bi lụy hay dựa dẫm anh nữa, nó tự mình đứng dậy để làm chỗ dựa cho sinh linh bé nhỏ đang từng bước đặt chân vào cuộc đời nó.

- Em vẫn tự mình lái xe đấy à?

- ... Thì sao? Tôi chẳng dám chết ai đâu mà anh phải lo.

- Ăn đủ bữa chứ?

- Đủ bữa, đủ chất, ngủ đủ giấc. Không cần anh nhắc, tôi cũng tự biết chăm sóc cho bản thân mình.

Lucky vừa nói, vừa tháo nhẫn ra, thả vào túi áo Nguyên.

- Cám ơn em về chuyện lúc này.

- Tôi không làm vì anh, tôi làm vì tôi. Khó khăn lắm mẹ mới chấp nhận hành động góc ghech của chúng ta, tôi thấy xấu hổ nếu để mẹ biết sự thật lúc này. Hơn nữa, chẳng người mẹ nào muốn hôn nhân của con mình tan vỡ cả.

- ... Em giống một người mẹ hơn rồi đấy.

Con bé giật mình, khẽ liếc sang Nguyên, không thấy phản ứng nào kì lạ. Phù, chắc là anh chỉ buột miệng thôi, chứ làm sao mà biết được. Chỉ có An biết việc này thôi mà, nó sực nhớ ra lần con bé tuôn ra chuyện Kimura chỉ vì tức giận, nó liền lôi ngay điện thoại, nhắn tin tra hỏi An, đáp lại chỉ là từ “Không” ngắn gọn. Lucky thở phào, may là anh chưa biết.

Công ty thiết kế nội thất ở Mexico mà bố hợp tác đơn phương hủy hợp đồng. Ngay khi nghe được tin này, nó gọi sang cho tổ giám sát công ty đã gửi sang trước đó, cả nhóm 3 người đều xin nghỉ việc ngay lập tức mà không hề báo cáo gì về tình hình. Doanh nghiệp đó, nếu đã không thực hiện được thì hủy luôn từ đầu, tại sao để một tháng rồi mới hủy? Lucky tức tốc bay sang Mexico xem xét tình hình. Nó cho người liên hệ với tổ giám sát nhưng không được, tìm cũng không thấy đâu. Con bé tới địa chỉ được trên giấy tờ của doanh nghiệp đó, không hề có trụ sở nội thất nào mà là một xí nghiệp dệt may. Nói cách khác, The King đã kí kết hợp đồng với một doanh nghiệp ma, và tổ khảo sát gửi sang hoàn toàn bị mua chuộc bởi người

tạo nên doanh nghiệp không có thực này. Bố đã giao cho chú Minh, một trong những cổ đông của công ty chịu trách nhiệm lo phần nội thất của dự án, ông ta cũng đã sang tận nơi giám sát nhưng không hề hó hê gì mà thông đồng với tổ khảo sát, chấp nhận những hồ sơ, ảnh ảo gửi về. Chú Minh trước giờ là người thật thà, không thể có chuyện ông ta dễ dàng bị mua chuộc như vậy được. Hay chính ông ta là người đứng sau việc này với âm mưu chiếm The King? Là ông ta hay một người khác? Và nếu là người khác, thì đó là ai? Hình ảnh Trí hiện lên trong đầu Lucky.

Nó bay luôn sang Mỹ, tìm kiếm và khảo sát một lần nữa, nhưng tất cả các doanh nghiệp trong khả năng có thể, đều bị Crown thu tóm. Để làm được điều này, hẳn cần một nguồn vốn khá lớn, dường như hẳn dồn tất cả cho nước bài cuối cùng để hạ gục bố. Không chỉ là ước mơ của bố, dự án Tulum được quảng bá rộng rãi và được toàn thế giới chú ý vì quy mô to lớn của mình. Nếu như dự án thất bại, cổ phiếu của The King sẽ giảm một cách chóng mặt. Con bé bồn chồn hơn, nó bay sang Canada để tìm thêm, nhưng hoàn toàn không được. Mọi thứ đều được Trí dàn xếp hoàn hảo.

Nó trở về, tới thẳng nhà chú Minh. Ngay khi nhìn thấy nó, ông đã khụy xuống:

- Chú thật lòng xin lỗi. Cháu và chủ tịch có thể xử phạt ta.

- Tại sao chú lại làm vậy?

- Con trai chú... nó đã bị bắt cóc, nếu không làm theo yêu cầu của bọn chúng, chúng sẽ giết nó. Chú xin lỗi, chú xin lỗi.

Chú quỳ sụp xuống, nó không thể trách cứ được. Và nếu có làm gì chú, cũng đâu thể thay đổi được tình hình.

- Con trai chú được thả chưa?

- Nó vừa về nhà sáng nay.

- Vậy thì tốt. Cháu sẽ xin bố không truy cứu việc này, nhưng chú có thể kể hết mọi chuyện cho cháu không?

- ... Cảm ơn cháu, thực sự cảm ơn cháu.

- Khi trao đổi, chú cũng tới chứ? Bọn chúng có bịt mắt không?

- Chỉ có hai tên cầm đầu bịt mắt thôi.

- Vậy có dấu hiệu nhận biết nào khác thường không? Chẳng hạn như hình xăm.

- Có, có hình xăm. Chú nhìn thấy một tên có hình xăm chuồn chuồn ở cổ tay, còn một người nữa...

- Sao ạ?

- Dù đã bịt mắt, nhưng người còn lại rất quen. Cứ như đã từng gặp nhiều lần rồi.

- ... Cảm ơn chú. Vậy là được rồi. Không đủ thời gian để thăm con trai chú, cho cháu gửi lời hỏi thăm em.

Con bé rời đi. Không cần đoán cũng biết người còn lại là Nguyên. Con người nó quen nhiều năm nay đi đâu mất rồi? Anh thực sự nhấn tâm tới mức dùng đứa trẻ 10 tuổi ép cha nó làm việc xấu ư? Lucky gạt nước mắt đi, không còn thời gian để khóc nữa. Vậy là doanh nghiệp ma đó cũng do tên Trí giở trò.

Lucky trở về nhà, bà quản gia vội vã chạy ra.

- Tiểu thư, tôi không thể gọi được cho tiểu thư.

- Có chuyện gì vậy?

- Tiểu thư tới bệnh viện ngay. Hôm qua, chủ tịch đột quỵ ở công ty...

Nghe tới đó, con bé vội vã phóng xe tới bệnh viện. Nó gặp trợ lý ở hành lang, anh ta vừa dẫn con bé tới phòng bệnh, vừa thông báo tình hình. Hôm qua bố đã phát hiện ra mọi chuyện. Nó đã dặn dò mọi người không cho bố biết. Nhưng, sau khi ông nhận điện thoại từ Trí, liền xác minh thông tin rồi đột quỵ, và nằm viện tới giờ. Lucky mở cửa phòng, bố vừa chớp mắt. Con bé lại gần, khuôn mặt này ngay lúc ngủ cũng thật

nặng nề. Cuộc sống ở đỉnh cao danh vọng của bố cô độc và mệt mỏi như vậy, tại sao bố cứ tham lam bầu vùi lấy chứ?

Lucky nắm tay bố, nước mắt khóc khiến bố tỉnh giấc:

- Về rồi à?

- Vâng, bố cứ nghỉ ngơi đi. Mọi việc để con lo.

- Con chưa phải là thánh. Chỉ còn hơn tháng nữa là dự án khai trương rồi, kể cả có đặt nội thất ở khu vực khác, thì cũng không đủ thời gian vận chuyển tới đó.

- Chúng ta có thể rời ngày khai trương.

- Giờ chỉ còn cách đó. Hy vọng cổ phiếu không rớt giá tới mức không hoàn thành nổi dự án.

Cổ phiếu của The King tụt giá, uy tín cũng sụp đổ vì không thể hoàn thành dự án đúng tiến độ. Báo giới vây kín trước cổng nhà và tập đoàn. Nó chuyển bố về nhà và không cho bố ra khỏi nhà tới khi mọi việc lắng xuống, không thể để ông tức giận rồi lại đột quỵ thêm lần nữa.

- Con có thể tự lo được rồi, bố cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.

- Ta chưa vô tích sự đâu.

- Bố đừng bướng bỉnh nữa, đã tới lúc bố dựa vào con rồi.

Bố tròn xoe mắt ngạc nhiên, rồi ông vuốt nhẹ má nó:

- Con càng ngày càng giống mẹ. Sao ta không sớm nhận ra con gái mình đã lớn rồi nhỉ?

Lucky ôm lấy bố, trong lòng đầy bất an. Thực sự nó không thể tự lo được, không được chút nào hết.

Thêm thời gian để chuẩn bị đồng nghĩa với việc thêm thời gian để Trí giờ trò. Hắn đã chuẩn bị quá lâu cho kế hoạch này, mọi nước cờ hoàn hảo tới mức nó chỉ có thể vung vẩy trong thoi thóp. Trí bán doanh nghiệp bên Mỹ trước đây, nhờ một người quen mua cổ phần của The King khi đang rớt giá rồi chuyển nhượng lại cho hắn, tới lúc phát hiện thì hắn đã nắm 30% cổ phần rồi. Bố chiếm tới 58% cổ phần, vẫn là cổ đông lớn nhất, nhưng điều này chẳng khác nào dẫn rắn về nhà.

Truyền thông vây kín mỗi bước chân nó đi, The King bấp bênh, nhiều kẻ xấu xé hơn, nó phải đề phòng tính mạng hơn bất cứ lúc nào, vừa điều hành The King thật tốt vừa đối phó Trí, không có bố, tất cả dồn vào nó. Đầu óc con bé lúc nào cũng căng đét ra, nó muốn ngủ đủ 8 tiếng một ngày vì đứa con trong bụng, nhưng nhiều đêm không chợp mắt nổi.

Tiếng gõ cửa khiến nó tỉnh giấc. Nó lại ngủ gục ở văn phòng nữa rồi. Là Nguyên, anh ta mang giấy tờ tới. Từ khi Trí trở thành cổ đông lớn thứ hai trong tập đoàn, nó phải gặp Nguyên nhiều hơn. Nhìn ánh mắt lơ đãng của con bé, Nguyên lo lắng:

- Tối qua em không ngủ được à?

- À... ờ... Đừng giả vờ quan tâm tôi. – Con bé ngáy mắt một lúc với vẻ ngái ngủ mới tiêu hóa được câu nói của Nguyên để mà đáp lại.

- Điệu bộ ngái ngủ vẫn thế, chẳng thay đổi gì cả.

- Anh thì thay đổi nhiều đấy.

Con bé xem qua tập hồ sơ, rồi đóng sập lại.

- Được rồi, tôi sẽ xem kỹ hơn sau. Anh có thể về.

- Nếu không tỉnh táo thì làm việc không hiệu quả đâu.

- Không phải việc của anh.

Nguyên chẳng hề vào tai câu nói của nó, tiến tới, bế xốc nó lên. Con bé giãy giụa:

- Anh làm gì thế? Bỏ tôi xuống.

- Không.

- Đồ điên, buông tôi ra.

Con bé lấy tay ấn vào mặt Nguyên, đẩy cật lực nhưng anh vẫn không chịu buông, xốc nó vắt lên vai:

- Nể tình chúng ta từng là vợ chồng, cho anh 1 tiếng thôi được không?

Vẫn cái giọng lém lỉnh ấy, gì chứ, vậy mà nó vẫn thua anh theo thói quen. Nguyên bế con bé đi vào thang máy.

- Thả tôi xuống.

- Không, em sẽ chạy mất.

- Tôi không chạy. Thả tôi xuống.

Nó chửi bới, giãy giụa chán không được, đành kéo áo khoác che mặt tránh ánh mắt của mọi người. Tay Nguyên bắt đầu run rẩy mà không chịu thả nó xuống. Đúng là đồ dở hơi!

- Tới nơi rồi.

Nguyên mở cửa, gió lùa vào thổi tung làn tóc nó. Tưởng gì, hóa ra là lên sân thượng. Bầu trời trong xanh và rộng lớn hiện ra trong ánh nắng ngả vàng đặc trưng của mùa thu, lâu rồi nó mới thả lỏng để cảnh vật ùa vào tâm hồn. Lucky khẽ vuốt những lọn tóc, không thấy Nguyên phản ứng gì hay có ý định bước tiếp, nó quay sang nhìn Nguyên. Anh đang ngẩng mặt ra nhìn nó, lại là ánh mắt phát ra hàng tá trái tim như khi nó còn mộng tưởng, vẫn tiếp tục chơi trò này với nó sao? Con bé bối rối quay đi, nó chợt nhớ tới đoạn video anh từng quay: "... thích cách em vuốt tóc...", sự lừa dối thật hoàn hảo và ngọt ngào.

Nguyên kéo nó ngồi xuống đất, dựa lưng vào tường, ấn đầu nó vào vai anh. Con bé giật mình đẩy ra:

- Làm cái gì?

- Em ngủ một lúc cho tỉnh táo đi.

- ... Đồ điên. – Con bé đứng dậy, định rời đi thì Nguyên nắm lấy tay nó.

- Anh sẽ làm phiền tới khi em chịu dựa vào đây ngủ đấy.

Lucky thở dài, ngồi xuống:

- Anh đang nghĩ gì vậy?

- ... Nghĩ rằng em nên chăm sóc bản thân mình hơn bất cứ ai.

- Tại sao?

- Chẳng tại sao cả.

- ... Sao anh làm vậy?

- Anh chưa đổi số đâu, hôm nào thiếu ngủ thì gọi anh nhé!

- Sao anh làm vậy?

- Thời gian này thật vất vả cho em.

- Sao anh làm vậy?

- ... Vì anh thấy mình phải khấn trương hơn.

- Khấn trương?

- Thôi ngủ đi! Còn cả đồng công việc chờ em giải quyết kia kìa! – Nguyên cười xòa.

- Đồ điên.

Con bé chuyển mình ngồi hẳn vào lòng Nguyên, dựa vào ngực anh.

- Tôi thích chỗ này hơn.

Nguyên cười hì hì, vỗ vỗ nhẹ đầu nó. Khung trời trong veo in vào tầm mắt, chẳng có gì thức dậy trong nó cả vì rõ ràng chưa một điều nào chịu ngủ yên. Lucky lim dim mắt để được nhịp tim anh ru ngủ như giấc mộng đêm hè năm nào.

“Con à, bố con thật xấu xa, nhưng với mẹ vẫn là người tuyệt vời”.

27. Chương 27

Bố ném thẳng điều ..

khiến vào ti vi, giận dữ. Trí thông báo trên truyền thông rằng sẽ khởi kiện bố về sự việc TS Town. Trước đây, đã từng mời quần chúng bằng tin tức mờ ám về quá khứ của vị vua trong thương trường, nên vụ kiện chắc chắn sẽ thu hút sự tò mò và quan tâm không chỉ của truyền thông mà cả chính phủ. Lucky sợ hãi, con bé thực sự sợ vòng xoáy quyền lực này. Nhìn khuôn mặt tức giận và lo lắng của bố, con bé nuốt nước mắt lại, lúc này, nó phải làm chỗ dựa cho bố.

Lucky gọi cho Trí nhưng hẳn không hề bắt máy, tới công ty thì bị bảo vệ chặn ngay từ cửa. Phóng viên theo con bé tới mọi góc ngách, các quan chức cấp cao, đối tác, cổ đông cũng không ngừng gọi điện tới, thăm dò tình hình. Cổ phiếu tiếp tục hạ, nguồn đầu tư rút dần, các hợp đồng, dự án, đặc biệt là Tulum cũng vì thế mà bị ngưng trệ vì không đủ nguồn vốn khiến công nhân không ngừng bãi công, biểu tình. Mọi thứ như đang xé Lucky, con bé không chịu nổi nữa, ngã quỵ.

Nó ngất xỉu lúc đang họp cổ đông. Trong ý thức mơ hồ, nó nghe thấy tiếng thì thầm:

- Anh xin lỗi, anh xin lỗi...

Lucky choàng tỉnh, đảo mắt quanh căn phòng. Nguyên ngồi cạnh giường, thấy nó mở mắt liền đứng bật dậy:

- Em tỉnh rồi.

Lucky nhìn khuôn mặt lo lắng của Nguyên mà muốn khóc. Đừng đóng kịch với nó nữa! Sự nhớ ra đứa con, con bé dứt dây chuyền nước ra, lao đảo bước xuống giường. Nguyên vội đỡ lấy nó:

- Em muốn lấy gì để anh...

- Bác sĩ, tôi muốn gặp bác sĩ.

- Em bị ngất vì quá căng thẳng thôi, đừng lo lắng quá!

- Gọi bác sĩ cho tôi, gọi ngay!

Lucky dồn sức nói to khiến thân người lão đảo, dựa vào Nguyên. Nó cảm nhận được cơ thể anh đang run rẩy, anh bế bổng nó lên, đặt lên giường, vuốt tóc nó gọn lại với đôi mắt rơm rớm:

- Con không sao, đừng lo lắng. Em chỉ cần nghỉ ngơi thôi.

- Anh... bác sĩ nói vậy ư?

- Ừ, lúc này anh đã bảo bác sĩ siêu âm kiểm tra rồi. Thành bé vẫn khỏe.

- Thành bé? Con trai ư?

- Ừ, là con trai đấy! Chúng ta sẽ có một thằng nhóc nghịch ngợm và ghê gớm như em.

- Tại sao? Sao anh lại biết?

- Anh biết từ lâu rồi. An đã nói cho anh biết.

- ... Thế thì sao chứ? Tôi không có ý định viết tên anh vào giấy khai sinh của con mình đâu.

Nguyên chỉ cười, rồi anh nhìn đồng hồ:

- Anh phải về thôi, không bọn họ sẽ nghi ngờ. Cứ nghỉ ngơi đi nhé! Bố em và An đang trên đường tới đây rồi.

- Nghi ngờ? – Linh cảm mãnh liệt thôi thúc con bé kéo tay Nguyên lại – Anh đang làm gì vậy?

Nguyên vỗ vỗ đầu nó, cười khì:

- Chỉ cần nhớ là anh sẽ không bao giờ buông tay em ra.

Rồi Nguyên đi. Nó không hiểu anh định làm gì? Nhưng chạy dọc xương sống nó một nỗi sợ. Dự cảm không lành khi anh cười.

Lucky nghĩ tới đứa bé trong bụng. Nếu nó cứ ở trong tình trạng mệt mỏi thế này thì không thể chăm sóc con cho tốt, liệu đứa bé ra đời có khỏe mạnh không? Có lỗi với bố, nhưng nó không thể để làm một người mẹ vô trách nhiệm được.

- Bố... bố đã có quá nhiều vinh quang, quá nhiều của cải trong cuộc đời, buông The King mà nghỉ ngơi được rồi bố.

- Con nói gì vậy?

- Chúng ta có thể chuyển nhượng...

- Ta đánh đổi tất cả để bước lên đỉnh vinh quang này, ta nuôi nấng con để tiếp nối những gì ta tạo ra, vậy mà giờ người thừa kế sáng giá đó lại bảo ta buông tay?

- Nhưng thứ con cần đâu phải là vinh quang đó – Lucky quỳ sụp xuống, òa khóc – Con chỉ muốn một cuộc sống bình thường, muốn được chăm sóc bố khi bố về già. Con yêu bố hơn bất cứ điều gì, tại sao bố không hài lòng với điều đó? Chỉ con thôi không đủ sao bố? Hay vì con không phải máu mủ của bố? Vì màu mắt chúng ta khác nhau?

Bố thở dài, lau nước mắt cho nó:

- Con có cái đầu của ta, có gương mặt và trái tim của mẹ con. Ta luôn biết ơn mẹ con vì đã sinh ra con. Con là con gái ta, là máu mủ, là báu vật của ta. Ta làm tất cả chỉ vì hạnh phúc của con thôi.

- Hạnh phúc của con là bố con ta sống yên bình qua ngày ở một vùng quê. Chỉ thế thôi, con chỉ cần thế thôi bố.

Bố nghiêm mặt lại:

- The King với ta cũng như một đứa con vậy, đừng bắt ta lựa chọn. Nếu con không muốn làm, ta sẽ làm.

Lucky hệt hẫng. Rốt cuộc, bố vẫn tiếp tục dấn thân vào nguy hiểm sao? Tại sao công danh lại quan trọng với bố như vậy? Bố muốn bị những kẻ đói khát dồn vào góc chết hơn là yên lòng nhắm mắt trong sự tiện đưa của con cháu ư? Không! Nó không thể để người nó yêu thương kết thúc thế thảm như vậy được.

- Nếu thêm cháu ngoại của bố, liệu có giá trị hơn đứa con kia không?

- Con... nói gì? – Đồng tử bố co giãn.

- Con đã có thai... con đã làm mẹ rồi bố. Bố đã thành ông ngoại rồi.

Bố bàng hoàng, dường như vừa vui mừng, vừa lo lắng.

- Thật chứ?

- Được gần bốn tháng rồi bố ạ.

- Tại sao tới giờ con mới nói?

- Con xin lỗi... con không muốn bố lo lắng.

Bố buông thông tay, nhìn lên bức ảnh gia đình.

- Con ngủ sớm đi. Ta muốn ở một mình.

Nó lặng lẽ rời khỏi phòng. Phải nói bao nhiêu lần xin lỗi với bố mới đủ để trả những rắc rối nó gây ra?

Bố nắm lấy tay nó khi đang dùng bữa sáng, nhìn về phía những bông tường vi:

- Hãy tranh thủ ngắm vườn hoa mẹ con trồng những ngày ít ỏi còn lại đi nhé!

- Bố...

- Con trai hay con gái?

- Con trai ạ.

- Là con trai thì tốt, hai ông cháu sẽ đi câu, bắt côn trùng, chứ nếu là con gái, xinh đẹp quá ta lại phải trông chừng bọn trai làng.

- Bố... - Lucky khóc, siết chặt tay bố - Con cảm ơn bố.

Lucky cầm bản sao chuyển nhượng tới văn phòng Trí. Nó phải dẫn theo tới hai chục vệ sĩ để không bị chặn lại. Con bé đập bộp giấy tờ lên bàn Trí:

- Anh sẽ có thứ này nếu rút đơn kiện.

Trí xem bản chuyển nhượng, cười khẩy rồi xé nát.

- Em trả giá thấp quá đấy.

- Bố tôi đã chuyển nhượng toàn bộ cổ phần và chiếc ghế chủ tịch cho anh mà anh còn không hài lòng ư? Anh muốn gì nữa đây?

Trí nắm lấy cầm nó, bóp mạnh, kéo lại gần khiến nó đau đớn:

- Tao muốn hủy hoại cuộc đời bố mày như cách bố mày chấm dứt cuộc đời bố tao.

- Bố anh? Bố anh thì liên quan gì...

- Chính bố mày đã lợi dụng bố tao để ông làm giả giấy tờ của TS Town với lời hứa sẽ chia đôi cổ phần, nhưng khi đạt được điều mình muốn, bố mày đã giết bố tao. Chính mắt tao đã nhìn thấy, chính tay tao đã chôn cất cơ thể đầy máu của ông.

Trí đẩy Lucky ra khỏi phòng, ánh mắt hằn đỏ căm hận:

- Tao sẽ khiến bố mày đau khổ tới mức phải tự tay chấm dứt cuộc đời mình.

Trí đóng sập cửa phòng lại. Ngón tay, bờ vai con bé rung lên. Hấn điên rồi, thực sự điên rồi!

- Vậy ra nó là con của lão Hùng à?

- Là ai vậy bố? Tại sao bố lại giết ông ta?

- Là thân tín của chủ tịch TS Town, là gã ta đã mua chuộc để có được TS Town.

- Vậy tại sao bố lại giết ông ta?

- ... Cuộc đời ta nhuốm quá nhiều tội ác, xem ra đã tới lúc phải trả giá rồi.

- Bố...

- Con yên tâm. Ta sẽ không để nó làm gì con và cháu ta đâu.

Bố xoa đầu nó như khi thơ bé. Lâu lắm rồi mới thấy nụ cười ấm áp của bố, Lucky thấy mình bé bỏng những ngày bố còn nhắc bổng nó lên, quay vòng vòng như tàu vũ trụ.

- Thức khuya không tốt cho thai nhi đâu, đi ngủ đi.

- Vâng, con đưa bố về phòng nhé.

- Cứ lên phòng đi, ta ra vườn tường vi một lát, tự dưng ta lại nhớ mẹ con.

Con bé về phòng, đặt lưng xuống nhưng không thể chợp mắt được. Trong lòng bồn chồn lạ, nó xuống phòng làm việc, không thấy bố đâu, con bé rảo bước thật nhanh ra khu vườn. Bố vẫn ngồi trên xe lăn, mắt nhắm nghiền. Nó lay gọi bố nhưng bố không trả lời, cơ thể lạnh ngắt.

Bố được đưa vào phòng cấp cứu vì đã uống rất nhiều thuốc an thần. Cả cuộc đời đầy hào quang, vậy mà ông lại đặt dấu chấm hết thảm hại như vậy ư? Chỉ vì không muốn hai mẹ con nó bị làm hại? Bố làm vậy cũng đâu thể rửa sạch được quá khứ chứ? Bố, ngay cả khi hơn nó mấy chục năm cuộc đời, bố vẫn thật ngốc!

An và chồng học tốc chạy tới, thay con bé làm thủ tục nhập viện, đợi bố ổn hơn rồi mới về, không biết bao lần vợ chồng nó phải vội vã lúc nửa đêm vì con bé rời. Cũng may là bố đã qua cơn nguy kịch, con bé ngã lưng xuống giường dành cho thân nhân trong phòng. Nhìn chồng An tới lo lắng cho bạn của vợ mình, tận tình với gia đình bạn vợ như người thân, nó thấy mừng cho An vì có một người chồng tốt, nhưng nước mắt lại ứa ra ghen tỵ. Một mối lăm rồi, chán nản lăm rồi, nó chỉ muốn ngủ gục, chỉ muốn buông xuôi... Chưa lúc nào nó ước Nguyên ở bên như lúc này, ngay cả là đối trá cũng được, ôm nó để nó thấy cuộc đời dù khó khăn mấy cũng có thể vượt qua.

Cửa phòng khẽ hé, con bé mơ màng tỉnh giấc. Đèn trong phòng đã tắt, ánh đèn từ hành lang hắt vào lơ mơ một bóng hình quen thuộc. Anh lại gần giường bệnh của bố, đứng nhìn ông một lúc rồi rón rén tới giường của nó. Con bé muốn ôm lấy anh nhưng không đủ can đảm, nó nhắm chặt mắt lại, giả vờ như đang ngủ. Nguyên ngồi xuống cạnh giường, nhẹ vuốt tóc, thơm lên trán, lên má, hơi thở anh phả vào mặt nó, ấm nóng yêu thương.

- Cố chịu đựng thêm chút nữa thôi em nhé!

Anh bỏ về, nó chìm sâu vào giấc ngủ một cách nhẹ lòng.

“Này con, có phải mẹ lại mơ thấy bố?... Nhưng dường như mẹ lại có thể bước tiếp rồi”.

Bác sĩ nói ngày mai bố có thể xuất viện, thật là may quá! Con bé ôm những bông hoa vừa mua ngoài cổng vào thì thấy Nguyên bước ra từ phòng bố khá vội vàng. Nó vội nép vào sau vài bệnh nhân đứng gần đó. Anh tới đây làm gì? Sao lại phải vội vàng như thế? Không làm gì bố đấy chứ? Nó mở cửa phòng, bố nhanh chóng giấu gì đó dưới gối.

- Gì vậy ạ?

- Không có gì.

- ... Con vừa trông thấy Nguyên. Anh ta tới tìm bố có việc gì?

- Tới thăm bệnh.

- Anh ta làm gì bố? Bố lại trao đổi gì với Nguyên? Hay bố ép Nguyên làm gì?

Bố nhìn nó rồi thở dài:

- Thôi được. Đúng là Tào Tháo đầu thai! Nó nói rằng cả đời này nó không tha thứ cho ta nên nó không cho phép ta chết, nó muốn ta phải sống thật tốt để đền bù lại những tội lỗi ta gây ra.

Bố ngã lưng xuống gối, nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Dù không muốn thừa nhận nhưng hình như ta thua rồi. Thằng nhóc đó thật nguy hiểm, rất nguy hiểm...

Lucky cầm những bông hoa vào lọ, đặt cạnh giường bệnh, khẽ mỉm cười:

- Đó là người con yêu mà.

Lucky đưa bố lên xe rời bệnh viện. Đã huy động tới 30 vệ sĩ rồi mà vẫn phải chặt vật để thoát khỏi cánh phóng viên đói khát thông tin. Vừa lên xe, bố đã ra lệnh:

- Cậu lái xe tới nhà thờ đi.

- Nhà thờ? Bố tới đó làm gì?

- Ta muốn bắt đầu sự đền tội bằng việc cầu nguyện và sám hối.

Lucky bụm miệng cười. Nó không nghĩ sẽ có ngày bố nói được câu này. ...

Bố ngượng ngịu quay mặt đi chỗ khác, khuôn mặt đỏ ửng và miệng hơi chu ra thật trẻ con. Hình như nó giống người đàn ông không ruột thịt này nhiều lắm!

Vệ sĩ đẩy cửa. À phải, hôm nay là chủ nhật, cha sứ đang giảng đạo, con chiên cầu nguyện rải rác khắp giáo đường. Lucky đỡ bố lại hàng ghế gần cuối, để ông quỳ xuống bực rồi quỳ bên cạnh, chấp tay và nhắm mắt lại. Dù không phải con chiên ngoan đạo, nó vẫn thành tâm cầu nguyện ọi sóng gió sẽ qua, và những người nó yêu thương sẽ hạnh phúc.

Bất chợt, tiếng piano vang lên, dịu dặt dần nhạc vang vọng khắp giáo đường. Lucky mở mắt ra, dàn đồng ca khoảng 30 người đứng đông nghịt trên giáo đường từ lúc nào, họ hát vang lên bài On the radio ưa thích của nó. Gì đây? Quay phim à? Nó quay sang nhìn bố, chỉ nhận được cái nhún vai ngạc nhiên không kém. Con bé mắt tròn mắt dẹt nhìn, các tín đồ đang hát theo. Chẳng lẽ giờ họ thay thánh ca bằng bài hát mới? Một bàn tay khẽ vỗ vai nó từ dãy ghế phía sau, con bé quay lại và suýt hét lên. Là Nguyên, với bộ lễ phục, cười toe:

- Anh đã nói sẽ không bao giờ buông tay em ra mà.

Anh nhảy qua ghế, quỳ xuống trước mặt nó, mở hộp nhẫn ra:

- Lấy anh lần nữa nhé!

Dàn đồng ca ngừng hát, tất cả mọi người nín thở chờ đợi. Con bé phải lấy tay đỡ để quai hàm không rớt xuống, thêm một bất ngờ trong hàng ngàn những điều anh giấu nó. Lucky quay lại nhìn bố và nhận được một nụ cười rưng rưng hạnh phúc nơi khóe mắt. Hiểu ra mọi chuyện, con bé bật khóc. Lucky chạm vào hơi ấm quen thuộc của Nguyên, khẽ gật đầu:

- 100 lần nữa cũng được.

Ngay khi nó vừa dứt lời, mọi người từ phía sau giáo đường ủa vào, vỗ tay chúc mừng và tung những bông hoa màu trắng. Con bé không thể khép miệng lại được, nhịp tim dồn dập, ngạc nhiên cứ ập về trong nó. An và Linh chạy lại, kéo nó đi thay váy cưới. Nó, lại thêm lần nữa thấy mình là cô gái may mắn nhất trần gian. Cảm ơn vì mẹ đã đặt cho nó cái tên đó.

- Sao nào? Kế hoạch hoàn hảo chứ? – An cười khì.

- Kế hoạch gì?

- Kế hoạch để được đường hoàng kết hôn với mày ấy.

- Là sao?

Thì ra từ lâu, An phát hiện Trí nắm trong tay một cuộn băng ghi âm cuộc trao đổi về việc giả giấy tờ giữa bố nó và bố hấn 16 năm trước làm bằng chứng. Ngay khi Lucky bỏ về nhà đêm đó, An kể hết mọi chuyện, cùng Nguyên lập kế hoạch tiếp cận, bán thông tin của doanh nghiệp, hận thù gia đình nó, oán trách bố nó vì không thể cưới được nó, khiến Trí tin tưởng để lấy được tập hồ sơ và cả cuộn băng, đồng thời thu thập những bằng chứng phi pháp đưa Trí vào tù.

- Chưa thu thập được bằng chứng về những phi vụ phi pháp, nhưng tên gốc chồng mày không chịu được khi thấy mày vất vả nên tự ý hành động. Hôm qua lấy trộm tập hồ sơ và cuộn băng mang tới thuyết phục bố mày đồng ý gả mày.

Vậy ra thứ bố vội giấu dưới gối là tập hồ sơ và cuộn băng.

- Tại sao? Tại sao không nói sớm cho tao biết?

- Ngu sao mà nói? Mày chịu để Nguyên làm điều nguy hiểm đó chắc?

Lại là trò kéo và đẩy gốc gác Nguyên và nó luôn chơi ngay từ lần đầu quen biết, thật là lãng phí đau khổ cho hai kẻ luôn tự mình hành động.

An vỗ vai Lucky:

- Cuối cùng thì cũng có khuôn mặt hạnh phúc trong áo cưới.
- Cám ơn mày – Lucky ôm lấy An, nức nở - Cám ơn vì mày luôn là một người bạn tuyệt vời.
- Trừ việc bác gái mất vì cứu tao thì tao chấp nhận điều mày nói.

An gỡ tay Lucky ra, mỉm cười. Lucky thấy nhói lòng, nếu chỉ nó hạnh phúc thôi thì thật không công bằng.

- Mày thì sao? Bắt đầu yêu chồng rồi chứ?
- Không biết, nhưng tao bắt đầu thấy hạnh phúc.

Lucky thủ thủ với Linh nhân lúc An không để ý. Nó muốn một điều bất ngờ cho An.

- Này! Đưa nhẫn của mày đây!
- Làm gì?
- Thì cứ đưa đây.

An vừa cầu nhàu vừa tháo nhẫn ra đưa cho Lucky, con bé ném ra ngoài cửa sổ, cười khi:

- Ra ngoài mà nhặt.
- Mày... - An tức giận, bẻ tay răng rắc – Nếu cháu tao không nằm trong bụng mày thì tao xay mày ra cám rồi.

An vội vã bỏ ra ngoài tìm. Nhìn về hót hải đó kia, có vẻ là sẽ hạnh phúc khi mặc áo cưới đây. Chồng An nấp ngay ngoài cửa sổ, chắc là đã bắt được nhẫn và đang cầu hôn rồi. Linh lon ton chạy vào, cười toe với một chiếc váy cưới trên tay.

Nhịp hân hoan của Wedding march vang lên, hai cô dâu tươi rói trong chiếc váy trắng khoác tay bố nó bước vào giáo đường. Đây quả thực là đám cưới trong mơ với hai cô gái nhỏ năm nào, toàn bộ giáo đường được treo, rải những bông hoa, những tấm lụa màu trắng bay theo tiếng hân hoan của tất cả mọi người trong giáo đường. Có gương mặt lạ, có gương mặt quen vỗ tay mừng rỡ. Có mẹ Nguyên rơi nước mắt hạnh phúc, có bố vui vẻ dẫn hai đứa bước theo nhịp nhạc vào lễ đường. Có hai con bé khẽ nhìn nhau mỉm cười vì đã thực hiện được lời hứa năm xưa. Có Nguyên vẫn rưng rưng nước mắt dù đã là lần thứ hai đọc lời tuyên thệ. Hôm nay là một trong những ngày nhiệm màu nhất cuộc đời nó.

“Nói nhỏ với con nhé! Lần này thì bố đừng hòng thoát khỏi mẹ”.

Hai vợ chồng nó vẫy tay tạm biệt trước khi vợ chồng An lên máy bay. Dường như chồng An đang yêu con bé thật nhiều, bỏ tất cả công việc để cho nó một tuần trăng mật trọn vẹn và hạnh phúc.

- Xin lỗi, nếu tập đoàn không nhiều việc quá thì chúng ta cũng đi trăng mật rồi. Lấy em là thiệt thòi thế đấy!

Nguyên cười nửa miệng, vỗ vỗ đầu nó:

- Chuyện này thì đàn ông phải là người xin lỗi chứ? Anh mới là người thiếu sót khi không thể dàn xếp mọi rắc rối đã vội kết hôn.
- Đó không phải thiếu sót – Lucky nắm lấy ngón út của Nguyên, cười títt mắt – Chỉ có đồ ngốc mới không nắm lấy hạnh phúc ngay trong tầm tay.

Nguyên hôn nó, ngay giữa đám đông. Hơi ngượng ngùng, nhưng con bé không thể đẩy anh ra, vì bố mẹ của sinh linh nhỏ bé kia đang yêu mà.

- Em muốn con tên là gì?
- Em muốn anh đặt tên cho con.
- Anh nghĩ kỹ lắm rồi. Đặt tên con là Phúc nhé! Phúc trong từ hạnh phúc ấy.

- Á! Con đạp này anh, lần đầu tiên nó đạp đó. – Lucky phấn khích – Chắc là thằng bé thích cái tên bố đặt cho.

Lucky vuốt nhẹ lên bụng, thử thử:

- Mong là con sẽ có nhiều hạnh phúc như mẹ có nhiều may mắn.

Cả hai nắm chặt tay nhau, nó khóc rồi và anh cũng rơm rớm. Đặt một cái tên đầy yêu thương và nguyện cầu cho kết tinh tình yêu sắp chào đời, Lucky sẽ viết điều này vào danh sách những điều ý nghĩa của cuộc đời nó.

Hai chiếc ô tô từ làn bên cạnh đột ngột rẽ sang, chặn đầu xe hai đứa. Nguyên phanh gấp lại, vừa hỏi han con bé vừa quay vội đầu xe sang bên cạnh thì một chiếc xe khác chặn nốt đường thoát cuối cùng.

28. Chương 28

Con bé quay lại phía sau, cả hai xe vệ sĩ của nó đều bị đánh tới bời rời. Nguyên nắm chặt tay Lucky:

- Dù bọn chúng làm gì anh, đừng có làm trò gì dại dột, nghĩ tới con một chút nhé.

- Anh...

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Dứt lời, Nguyên đạp cửa xe ra thật mạnh khiến vài tên ngã dúi dụi. Anh lao ra ngoài đánh nhau. Trí từ một chiếc xe đằng trước, tiến lại gần, ra hiệu cho bọn chúng lùi con bé ra ép Nguyên mới chịu dừng tay. Trí lại gần, đánh Nguyên tới tấp tới khi Nam giữ tay lại. Nguyên ngã khụy xuống, con bé vội lao ra phía Nguyên khóc lóc. Trí thở hồng hộc, dứt mạnh tay ra khỏi Nam.

- Đồ phản bội!

Trí định lao vào đánh tiếp nhưng Nam lôi Trí chặn lại:

- Rời khỏi đây trước khi mọi người chú ý.

Cả hai bị trời chặn, lùi lên một chiếc xe, chốt cửa lại. Nam vừa ngồi vào ghế trước thì xe nổ máy.

- Vậy mà anh đã nghĩ cuối cùng mày cũng tỉnh ngộ – Nam nhìn Nguyên, thở dài.

- ... Anh đừng lại đi, trước khi quá muộn.

- Vì thứ tình yêu mù quáng, mày còn nghĩ gì tới bố mình đâu. Anh thì không bao giờ quên cái chết của chủ tịch, càng không có chuyện tha thứ cho bố cô ta.

- Em cũng không quên, nhưng em không nghĩ bố muốn chúng ta sống trong hận thù.

- Hừ - Nam cười khẩy – Nói nghe thật dễ, một đứa con quá hiểu thảo.

Lucky tức giận, đạp mạnh vào lưng ghế của Nam, quát lớn:

- Gia đình Nguyên không hề có ý định trả thù, chỉ có anh áp đặt ý nghĩ đó lên họ.

- Lucky! – Nguyên quay sang, khẽ quát.

- Trả thù cho chủ tịch quá cố ư? – Lucky cười khẩy đáp trả - Nghe thì có vẻ vì người khác lắm, chẳng qua để thỏa mãn thứ lương tâm rách rưới của mình. Muốn thôi dằn vặt vì không thể bảo vệ ân nhân thì tự cố gắng một mình đi. Đừng có lôi gia đình Nguyên vào ham muốn bản thân của bản thân!

Nam tức giận, nhào người qua ghế, tát cho Lucky một cái nhưng Nguyên đưa mặt ra đỡ thay con bé. Anh ngã người ra ghế.

- Ngay cả là anh – Nguyên đẩy người, ngồi dậy – Em cũng không tha thứ nếu dám làm hại Lucky.

Nam trợn mắt nhìn Nguyên rồi thở dài:

- Đừng dùng gương mặt giống chủ tịch để nói những điều đáng khinh bỉ như thế.
- Bảo vệ người mình yêu là điều đáng khinh bỉ? – Lucky giận dữ hơn khi hắn không ngừng hạ thấp Nguyên
- Vậy việc anh bảo vệ Linh cũng đáng ghê tởm nhỉ?

Cả Nguyên lẫn Nam đều quay lại nhìn Lucky với vẻ ngạc nhiên. Chẳng lẽ Nguyên không hề phát hiện ra Nam yêu Linh sau gần ấy năm trời ư? Nguyên quay sang nhìn Nam khiến hắn lúng túng.

- Mà không, thứ tiểu nhân như anh chỉ biết lo cho bản thân mình chứ biết làm gì để bảo vệ con bé đâu?

Lucky cười châm chọc. Ai bảo dám tỏ vẻ cao thượng rồi hạ thấp nhân phẩm Nguyên. Ánh mắt Nam hằn đỏ nhưng vẫn cố kiềm chế.

- Thật đáng hổ thẹn khi mày để cô ta trở thành người của gia đình này.
- Thì sao? Mẹ Nguyên và Linh đều yêu quý tôi, họ là gia đình của tôi. Tôi cũng sắp sinh cho ân nhân của anh một đứa cháu nội. Còn anh, người đang thay họ trả thù, anh đã làm được gì cho họ chưa?

Nguyên quay sang quát khiến con bé không nói nữa, phụng phịu quay đi trước khi thành đích nhắm của một cái tát nữa. Nam bàng hoàng:

- Cháu nội?
- ... Lucky đang có thai. Là con của em, là cháu nội của bố, vậy anh nghĩ bố em có còn muốn chúng ta trả thù không?
- Câm ngay!

Nam quát lớn, ánh mắt lộ rõ vẻ hoang mang. Anh ta quay lên, rung rung đùi, im lặng suy nghĩ.

Chắc vệ sĩ của nó đã báo về nhà rồi. Sáng mai vụ kiện bắt đầu, chắc chắn tên đòi nợ đó phải có bằng chứng trong hôm nay. Vậy có nghĩa muộn nhất đêm nay, cuộc trao đổi sẽ diễn ra. Cũng may là chiếc đồng hồ có gắn chip định vị lần này chịu yên phận trên ...

tay nó. Không còn nhiều thời gian nữa, hi vọng bố có một kế hoạch thuận lợi.

Xe dừng lại ở bến cảng thuộc quản lý của Crown. Hai đứa bị lôi vào nhà kho chứa container, trói Lucky vào ghế, và treo Nguyên lên. Trí rời khỏi nhà kho, có lẽ đi gọi điện cho bố. Bọn chúng bắt đầu đánh đập Nguyên khiến anh hét lên đau đớn. Con bé gào khóc, giãy giụa, nó quay sang khẩn cầu Nam nhưng hắn chỉ nhìn đi chỗ khác. Nguyên cười khi với khuôn mặt bê bết máu và bầm dập:

- Không sao! Anh là siêu nhân đấy.

Bọn chúng phá lên cười rồi đánh anh mạnh hơn. Anh cố bặm môi không hét để Lucky đỡ lo, nhưng tiếng rên ư ử đó càng khiến nó đau lòng hơn. Nguyên cắn răng chịu đau đớn để nó không quá lo lắng, ảnh hưởng tới con, nó không thể phí công sức của anh được. Con bé không nhìn nữa, nhắm chặt mắt lại, mím chặt môi cố trấn tĩnh. Nghĩ đi! Nghĩ đi! Nghĩ đi! Phải làm gì đó để anh có thể cầm cự tới khi bố đến. Bất ngờ, nó nghe thấy vài tiếng ồn ào, rồi một tiếng động lớn vang lên. Một chiếc xe đâm thẳng vào cửa nhà kho, phá nát cánh cửa. Ánh đèn của hàng chục chiếc ô tô rọi về phía con bé, một toán người xông vào trong. Bố tới rồi, nhanh quá! Nóng vội lạ thường. Ông bố phải tính toán thật kỹ càng rồi mới hành động và không bao giờ chịu góp mặt ở những nơi nguy hiểm đâu rồi? Bố thay đổi thực sự rồi, nhưng thời gian gấp gáp vậy, liệu bố có nghĩ được kế hoạch nào không? Ông chậm rãi bước ra khỏi xe, tiến về phía trước, nhìn con bé và Nguyên một lượt, rồi chống mạnh gậy xuống đất:

- Gọi Andrew ra đây.

Vừa dứt lời thì Andrew chạy xộc từ cầu thang phía sau xuống. Hắn nhìn bố bất ngờ và giận dữ. Đường như tên thông minh đó không đoán được bố lại hành động cảm tính như vậy, nó cũng không ngờ được nữa là.

- Chà, con rể hựt. Ta không cho ăn thì lại quay ra cắn bậy ngay được. Xem ra bố con dạy con không tốt rồi.

Trí trở nên tức giận hơn với câu khích tướng của bố, nhưng vẫn cố trấn tĩnh.

- Tập hồ sơ và cuộn băng đâu?

- Trước hết, chờ trời cho con tin đã. Đừng tỏ ra vô học thế chứ!

Trí vẫy tay ra lệnh thả Nguyên xuống, tháo dây trói cho Lucky. Vừa được thả ra, anh lết tới cạnh con bé. Nó ghét những khi anh dính chặt lấy nó lúc cấp bách, đừng có liều mạng vì nó nữa.

Bố đưa tập hồ sơ và cuộn băng ra:

- Để bọn nó rời đây trước, rồi cậu sẽ được hai thứ này. Ta sẽ ở lại để đảm bảo điều đó.

- Bố...

- Không sao – Bố cười với Lucky – Một vụ kiện đầu thế thiếu bị cáo, đúng không?

Trí đột ngột phá lên cười, hần cười như điên.

- Ông nghĩ vào tù là đủ sao? – Hần rút súng ra, hướng về phía con bé – Có muốn ném thử cảm giác mất người thân như ta trước đây không?

Người của bố định xông lên, nhưng bố bình tĩnh ra hiệu dừng lại.

- Ngựa non háu đá. Cho cậu hai lí do để không làm việc đó: thứ nhất, người của ta đông hơn và ta không ngại tốn chút thời gian giết nốt đứa con sau khi giết ông bố; thứ hai, hợp tác lâu năm chắc cậu hiểu luật mua hàng của ta rồi chứ? Nguyên vẹn, đúng giá; sức mẽ, không gì hết.

Trí lại phá lên cười, rồi hần ra hiệu một tên huýt sáo, một đám đông ủa vào từ cánh cửa phía sau nó.

- Lí do thứ nhất, loại bỏ. Lí do thứ hai, ông không bán thì tôi sẽ cướp về.

Đoàng! Một tiếng súng vang lên. Lucky ngã nhào ra đất, không cự quậy được. Toàn thân nó run rẩy sợ hãi, tay nó sờ thấy sự nhộp nhộp, ẩm ẩm của máu. Nguyên lại bộc lộ ngu ngốc không đúng lúc đúng chỗ rồi. Lucky cố ngồi dậy, để anh gối lên đầu, ấn chặt tay vào vết thương, nước mắt rơi không ngừng.

- Đừng khóc!

- Em đâu có khóc.

Lucky bặm chặt môi, nuốt nước mắt lại.

- Em không khóc, nên đừng nói nữa.

Người của hai bên lao tới nhau. Trong sự hỗn loạn đó, Trí tiếp tục hướng súng về phía con bé. Bất ngờ, Nam lao tới đá khẩu súng văng ra xa, đâm Trí một cái thật mạnh.

- Chẳng phải cậu đã nói không làm hại ai ngoài ông ta sao?

Trí loạng choạng, đâm lại Nam:

- Lão khốn đó phải ném đau khổ mà tao chịu đựng. Lão khốn đó...

Nam tung một cú đâm nữa khiến Trí mất sức, lăn ra đất. Nam quay lại, cùng con bé đỡ Nguyên vào góc khuất.

- Tôi làm vậy vì đứa con của Nguyên chứ không phải vì cô. – Nam nói khi thấy con bé nhìn mình trân trân - Ở nguyên đây...

- Hừ - Tiếng Trí vang lên từ phía sau – Một lũ phản bội ở đây, thật tiện quá!

Hần đứng ngay sau Nam, tay cầm khẩu súng, giờ về phía nó. Nam vươn người che chắn cho Lucky:

- Đủ rồi. Dừng lại đi.

Trí bắn một phát vào bụng Nam khiến anh ta khụy xuống, cười khẩy:

- Mày tưởng tao không dám bắn mày à?

Rồi hấn lại tiếp tục hướng súng về phía Lucky. Nguyên đột ngột gồng dậy, ôm lấy Lucky, đè con bé xuống đất. Đoàn! Một tiếng súng nữa vang lên. Lucky hét lớn: “Không!”. Con bé đẩy Nguyên ra, ngồi bật dậy, cuống quýt xem vết thương, nhưng không thấy có thêm một vết đạn nào. Nó ngơ ngàng nhìn sang Trí, hấn trúng đạn ở ngực, đổ gục xuống đất. Là cảnh sát, bọn họ xông tới trấn áp Trí.

Bố và nó ngồi trên xe cấp cứu đưa Nguyên tới bệnh viện. Lucky khóc không ngừng, bố nắm lấy bàn tay run rẩy:

- Nó là một thằng nhóc gan lì. Bố đã cố đẩy nó vào chỗ chết bao nhiêu lần nhưng nó vẫn vì con mà sống. Lần này, nó cũng sẽ sống. Đừng lo!

- Bố...

- ... Khi nó quỳ trước mặt bố, nhìn thẳng vào mắt bố nói đồng dạc là sẽ không bao giờ buông tay con ra, dù không muốn nhưng bố đã tin tưởng giao cuộc đời con cho nó. Giá như bố nhận ra điều đó sớm hơn... bố xin lỗi.

Bố khóc, chưa bao giờ nó thấy bố khóc nhiều như vậy. Con bé nắm chặt lấy tay bố:

- Vậy từ giờ bố phải làm một người cha, người ông tốt.

Bố cười, xoa đầu nó:

- Khi Nguyên tỉnh lại, nói với nó giúp bố nó là một đứa con rể tuyệt vời.

- Bố... bố đi đâu?

- Bố sẽ giao nộp cuộn băng và tập hồ sơ cho cảnh sát, phải trả nợ con rể chứ?

- Còn The King...

- Đẹp sang một bên đi! Hãy chọn cuộc sống hai đứa muốn.

- Bố... - Nguyên tỉnh lại, cố nói bằng giọng yếu ớt – Cảm ơn...

Lucky nắm chặt lấy tay Nguyên:

- Anh... cố lên anh... sắp tới nơi...

Bố nắm lấy hai bàn tay của hai đứa, bật khóc:

- Cảm ơn, cảm ơn con.

Con bé chạy theo chiếc cáng đang được đẩy thật nhanh dọc hành lang bệnh viện, nước mắt cứ rơi không ngừng dù nó đã cố không khóc trước mặt Nguyên. Hai bàn tay nắm chặt nhau, đừng rời xa nó, anh nhé!

- Cười đi...

Tiếng Nguyên thoi thóp khiến con bé vội vàng cúi xuống để nghe rõ hơn.

- Cười...

Lucky muốn òa khóc nhưng nó kìm lòng lại, dồn hết yêu thương và hạnh phúc Nguyên cho nó trong cuộc đời này vào một nụ cười tươi rói trong nước mắt. Anh kịp để lại cho nó một nụ cười mãn nguyện trước khi cánh cửa phòng cấp cứu đóng sập lại.

“Thiên thần nhỏ bé trong bụng mẹ, hãy cầu nguyện cùng mẹ, cầu nguyện rằng bố con sẽ sống”

5 năm sau...

- Mẹ! Nhanh lên mẹ! Ông đang chờ đấy.

Phúc nắm lấy tay mẹ, kéo về phía trước:

- Nhanh lên!

- Ủ, ừ. Cẩn thận không ngã nào!

Bố bước ra từ sau cánh cổng sắt. Hôm nay, bố ra tù. Vì tuổi tác và thái độ hoàn cải tốt, bố được xét miễn hạn tù sớm. Bố nhìn lên bầu trời trong xanh, nhắm mắt hít tự do vào lồng. Phúc chạy tới ôm chân ông:

- Ông! Bé con! Ông nói sẽ bế con mà.

Bố cười thành tiếng, xoa đầu thằng bé và nhấc bổng nó lên, quay quay tầu vũ trụ. Nó nhớ lại khi mình còn bé, giờ bố đã già rồi và đang bế con nó. Thời gian qua nhanh thật! Lucky ứa nước mắt, trầm ngâm nhìn bố. Một tay bế Phúc, một tay giang ra, ôm lấy con gái vào lòng:

- Nào! Về làm một người ông, người cha tốt thôi!

- ... Mừng bố về nhà!

Nó đã chuyển nhượng The King, chỉ còn duy trì câu lạc bộ quyền anh. Nó muốn về một miền quê, nhưng lại không nỡ từ bỏ mảnh đất nhiều kỉ niệm và yêu thương với Nguyên này, ít nhất phải có những điều để nhắc nó nhớ nó luôn yêu anh nhiều như thế nào chứ.

Đi qua quảng trường, Lucky khẽ mỉm cười nghĩ về những gì đã trải qua từ khi Nguyên bước vào cuộc đời nó. Thời gian quả là bậc thầy trong việc dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện. Sau bao sóng gió, mọi người đã yên ổn với hạnh phúc mình dành được. Vợ chồng An chuyển sang Ý sống vì niềm đam mê nghệ thuật của nó. Linh đã làm cô giáo mầm non, và vẫn đang chờ Nam ra tù. Trí cũng bị bắt vào tù sau đó, nhưng con người chỉ biết hận thù ấy đã tự kết liễu cuộc đời mình trong tù. Còn Nguyên...

- Này con! – Bố mở lời, cắt ngang suy nghĩ nó – Ghé qua câu lạc bộ chút nhé! Nghe nói vợ Tuấn sắp sinh. Bố muốn chúc mừng bạn rệu lâu năm trước.

Vừa tới câu lạc bộ, chú chạy ào ra ngoài, va phải nó. Chú luống cuống nhảy lò cò:

- Chú nghĩ! Vợ chú...

- Sắp sinh ạ? – Lucky mừng rỡ.

- Ủ... A, chào anh! Nhưng bây giờ em không có thời gian đâu. Thế nhé!

Rồi chú hốt hải chạy thật nhanh ra phía bãi để xe. Đã là đứa thứ tư rồi mà chú vẫn cứ mất bình tĩnh thế. Bố chào hỏi mọi người trong câu lạc bộ rồi tới nhà Nguyên. Hôm nay giỗ bố Nguyên, mẹ muốn bố tới dùng bữa cùng gia đình. Phúc kéo ông vào khi ông chần chờ ở cổng:

- Vào đi ông!

Bố bước vào. Ông bắt tay mẹ thật chặt, xin lỗi không ngừng. Ông thấp nhang cho bố chồng nó, nước mắt chảy ròng. “Bố, bố phải sống thật tốt để trả giá những gì bố đã làm”.

Cả nhà dọn mâm cơm ra, đang chuẩn bị dùng bữa thì cánh cổng đột ngột mở ra. Phúc chạy ào ra cổng, cánh tay rắn chắc ấy đỡ lấy thằng bé, nhấc bổng nó lên, lắc lắc dữ dội:

- Siêu nhân của bố dám ăn cơm mà không đợi bố nhé!

Phúc cười khúc khích, khoái chí. Linh chạy xuống nhà lấy thêm bát và đĩa. Nguyên ôm lấy bố:

- Con xin lỗi vì không thể tới đón bố.

- Không sao. Thế thằng nhóc đó có vô địch không?

- Tất nhiên, đệ tử ruột của con mà. Nó vừa nhận giải xong là con về luôn.

Phúc đu lên cổ Nguyên:

- Bố! Ông Tuấn lại có em bé nữa. Con cũng muốn.

Cả nhà cười phá lên. Nó đã mơ lâu lắm về bữa cơm gia đình này, cuối cùng thì cũng thành hiện thực rồi. Không phải tòa lâu đài tráng lệ, lạnh lẽo ngày nào, chỉ một mái nhà nhỏ vang vọng tiếng cười, mỗi miếng cơm nó gấp lên là một hạnh phúc.

Phúc đã ngủ rồi, Nguyên rón rén lay con bé dậy, rồi bế thằng bé sang phòng Linh. Anh nắm tay nó, kéo ra ngoài.

- Gì vậy?

- Anh phát hiện chỗ này hay lắm!

Nguyên lái xe đưa con bé ra ngoại thành lúc 11 giờ đêm. Anh bật bài On the radio lên, cả hai ngân nga hát rồi cùng cười. Thật là điên như khi cả hai còn trẻ!

Nguyên dừng xe ở một triền đồi, anh kéo nó, đẩy con bé nằm xuống rồi chỉ lên trời. Như sống lại đêm hè năm nào, nhiều mơ ước, nhiều mộng tưởng, và hai đứa cứ quần lấy nhau trong say đắm. Kỉ niệm ...

lúc nào cũng đẹp tuyệt với những người đang yêu nhau. Nguyên nắm lấy tay nó.

- Đừng lợi dụng hoàn cảnh nhé! – Lucky cười trêu chọc.

- Gì chứ? Anh chỉ đang nhắc nhở rằng chúng ta yêu nhau nhiều như thế nào thôi.

Lucky cười rúc rích. Thành chồng rồi mà anh vẫn giống người yêu ghê!

- Em xin lỗi... đáng lẽ anh đã có một cuộc sống yên ổn, không bị chấn thương tới mức từ bỏ quyền anh, anh cũng sẽ có những chiếc cúp trưng đầy tủ kính...

- Anh thấy mình may mắn đấy chứ? Từng có một thời gian được sống trong tòa nhà như lâu đài này, được đi xe xịn, có nhiều tiền, chữa được bệnh cho em gái, học được nhiều thứ tiếng và kinh tế này, lấy được cô vợ đẹp, có một đứa con xinh xắn, kháu khỉnh.

Nguyên nghiêng người dậy, chống tay nhìn nó:

- Nhờ em cả đấy! Từ khi con nhóc ghê gớm Lucky nhảy vào cuộc đời anh, may mắn cứ đổ ập lên đầu anh. Nếu quay lại mùa hè năm 22 tuổi, anh vẫn sẽ chọn yêu em. Một cô gái tuyệt vời như em... anh cũng chỉ là con người thôi, nên không tránh được việc muốn có em.

- Cảm ơn anh - Lucky ôm lấy cổ Nguyên, bật khóc.

- Nhưng em thì lúc nào cũng chỉ con thôi! Khó chịu thật!

- Bao nhiêu tuổi rồi mà con ghen tỵ với con mình? – Lucky ấn đầu Nguyên một cái.

- Hay sinh thêm đứa nữa để nó có bạn chơi rồi bớt quần em nhỉ?

- Phì! – Lucky phì cười – Thằng bé sẽ nghĩ...

- Cứ thế đi!

Nguyên ngắt lời nó, tiến lại gần. Cũng dưới bầu trời đầy sao như khi đang yêu nhau say đắm, nó được nụ hôn sâu lắng nhắc nhở một lần nữa.

Bây giờ, cả hai vẫn tiếp tục yêu nhau.

Và tới khi con cháu quay quần rồi, đừng có dùng cái miệng móm mém mà hôn nó nữa nhé, nắm tay nhau thật chặt thôi, ông chồng gốc gác nghiệt ạ!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-gia-phai-tra-de-yeu-em>